Christina Dair

O femeie de onoare

O dorea pe această femeie, cum nu mai dorise pe vreuna pînă acum. Trebuia să o sărute acum, gîndi, dacă nu, va înnebuni. Iar dacă o va săruta? Va dezlănțui o altă nebunie, cu siguranță. Dar nu mai putu ține piept ispitei.

Cînd începuse să-l iubească? Cînd a căpătat încredere în el? Și unde o vor duce toate acestea? Își scutură capul. Ar fi mai bine să nu-și pună asemenea întrebări.

Obligată de un testament bizar să se căsătorească pentru a nu pierde averea, ea acceptă tîrgul. Un risc pe care și-l asumă cu demnitate. De la o simplă afacere, la o pasiune mistuitoare.

BEST SELLER

PREȚ: 1200 lei

Matt îi lua fața între mîinile lui mari și puternice, emanînd virilitate. Respirînd întretăiat, emoționată, pierdută, dar doritoare și arzîndă, Charlotte aștepta. Gura lui se apropie de gura ei fremătătoare. Se sărutară sălbatic, nerăbdători, încercînd să topească dintr-o dată așteptarea și coșmarurile care-i încercaseră pînă acum. Matt avusese intenția să fie tandru, să o savureze cu încetineală, să-i soarbă dulceața, dar buzele fragede aveau un gust dumnezeiesc. Erau ca vrăjite. Atunci cînd ea, înfiorată scoase un mic geamăt de plăcere, el nu-și mai aminti de nimic. Era cuprins de o dorință înnebunitoare, ca și cum ar fi dorit-o dintotdeauna.

Apoi, mîinile îi alunecară pe părul ei mătăsos. O ținu strîns, în timp ce-i acoperea cu sărutări fierbinți tîmplele și gîtul fragil.

Cînd îi mușcă cu delicatețe lobul dulce al urechii, Charlottei i se tăie răsuflarea. Cînd îi mîngîie cu vîrful buzelor pielea transparentă și delicată din gropița gîtului, unde îi bătea pulsul, ea simți cum se înmoaie, pătrunsă de o nevisată fericire. Cînd el își coborî gura fierbinte spre sîni, Charlotte încetă să mai gîndească. În tot universul, numai Matt exista, singur și puternic. Iar senzațiile pe care i le dăruia o trecuseră pragul unei fericiri nemaiîncercate.

Christina Dair

O femeie de onoare

Christina Dair

O femeie de onoare

Traducere: Alina Braic

Editura Decoda
1994

Capitolul 1

— Atunci e *da*, e *nu* sau te mai gîndeşti? întrebă Matthew Oliver.

Îşi lăsă ochelarii spre vîrful nasului şi o privi cu atenţie pe Charlotte Lambert, peste largul birou acoperit de dosare. Cum era pentru prima oară în viaţa lui cînd cerea în căsătorie o femeie era puţin zăpăcit; niciodată nu s-ar fi gîndit că poţi face o cerere de o asemenea importanţă la primul impuls.

— E *nu*, Matt! răspunse ea. Un *nu* definitiv şi fără nici un echivoc. Un *nu* cît se poate de clar.

Femeia îşi încrucişă braţele.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atît de bine, adăugă ea, aş crede chiar că ţi-ai pierdut minţile.

Matthew surîse. Ideea lui era că, în loc de a contrazice o femeie, e mult mai simplu să aştepţi ca ea să-şi schimbe opinia.

— Poate vrei timp de gîndire? întrebă, după un lung moment de tăcere.

— Nu e cazul. Chiar după un an de gîndire, răspunsul ar fi tot nu...

Matt se foi pe fotoliu, în timp ce căuta un mod convingător de a rezuma situaţia.

— Îţi amintesc că nu ai timp un an, ci optsprezece zile, nici una mai mult. După acest interval, dacă n-ai găsit un soţ, ştii ce te aşteaptă.

— Da, răspunse Charlotte Lambert. După acest interval, pierd definitiv controlul unei firme care valorează între douăzeci şi treizeci de milioane de dolari.

Avea nişte buze atît de apetisante, încît ar fi putut spune absolut orice, oricît de supărător, fără să te scoată din sărite. Dealtfel, era perfectă: ochi mari şi verzi, păr negru, îndeajuns de lung pentru a fi feminin, dar cu toate acestea, destul de scurt, pentru a-i pune în evidenţă superbii pomeţi şi gîtul lung, ca de lebădă, surîsul de madonă, înalta şi zvelta-i siluetă...

— Asta-i tot ce spui? întrebă Matt.

— Da, răspunse ea calm.

— Aşadar, ai de gînd să-i laşi pe rechinii ăia de unchi ai tăi să devoreze o afacere prosperă, căreia i-ai consacrat şase ani din viaţă, şi toate acestea, din cauza unei clauze ridicole, pe care tatăl tău a adăugat-o la testament, într-o zi cînd îi

ardea de glume?

O umbră de surîs maliţios îi înflori pe buze. Tînăra ridică nonşalant din umeri, cu aerul că ar spune: "Ce altceva aş putea face?"

— Charlotte, dar e o adevărată nebunie!

— Matt, acestea au fost ultimele dorinţe ale tatălui meu...

— Cu siguranţă, nu! şi-a schimbat ideile. A vrut să aibă o întîlnire cu mine pentru a-şi atenua excentricităţile din testament. Dacă ar fi trăit încă o săptămînă, ţi-ar fi lăsat *Rutherford Packaging* în întregime şi fără condiţii. Ştii la fel de bine ca şi mine. Din păcate, această dorinţă a lui n-ar avea nici o valoare în faţa unui tribunal. Ceea ce nu-ţi lasă decît două posibilităţi... Fie să-ţi găseşti un soţ, fie să ataci acest nenorocit de testament. Eu sînt gata să declanşez o procedură pentru a-l invalida, dacă ai fi şi tu de acord cu aceasta. O simplă înclinare a genelor tale lungi şi se va face.

Charlotte suspină din greu, ca cineva care ar îndura suferinţele cu nespus de multă răbdare. Matt îşi ridică privirea spre tavan, cu discreţia celui care se face că nu observă nimic şi, în timpul acesta, Charlotte vorbi, fără să ridice tonul, dar cu o voce convingătoare.

— Niciodată n-aş îndrăzni să cred că tatăl meu nu şi-a pierdut controlul nici măcar o dată în viaţă, chiar pentru scurt timp. Nu i-aş tîrî niciodată numele în faţa unui tribunal, chiar dacă aş avea toate şansele să-l conving pe judecător că un om care a condus zeci de ani una din

firmele cele mai înfloritoare din California de Sud n-ar avea mintea întreagă.

ăn ochii ei nu era nici o urmă de zîmbet. Matt înţelesese că era de o seriozitate rigidă.

— Ei poftim! Te-ar interesa, probabil, să afli că am telefonat în această dimineaţă la *Husbands R Us*, îi spuse.

— *Husbands R Us*? Ce-nseamnă asta?

— Cea mai mare agenţie matrimonială din Los Angeles. N-o ştii?

— Pînă-n această dimineaţă am fost un celibatar înrăit, îşi aminti Matt. Fie, *Husbands R Us*. Ei şi?

— S-a terminat stocul.

Matthew Oliver reuşi în ultimul moment să nu rîdă.

— Un motiv în plus ca să mă iei pe mine, aruncă el.

— Nici nu se pune problema.

— Ce te opreşte?

— Ai vedea de aici mutrele unchilor mei dacă, cu mai puţin de trei săptămîni înainte de expirarea răgazului care îi face proprietari peste *Rutherford Packaging*, i-aş anunţa că mă mărit. Şi, fi din întîmplare!, chiar cu avocatul firmei. Ar părea o treabă aranjată.

— M-ar considera un vînător de avere, într-adevăr, o aprobă Matt. Dar fii sigură, dispreţul unor tipi atît de demni de dispreţ nu m-ar răni deloc.

Charlotte îl aprobă cu un suspin îngrijorat, mai

degrabă elocvent decît rafinat.

— Nu pierde din vedere, reluă Matt, că nu ţin deloc să fiu fericitul ales. Găseşte în mai puţin de optsprezece zile pe cineva cu o răbdare de sfînt, care să accepte să te suporte temporar şi am să dispar cu dragă inimă din faţa lui, crede-mă!

— Matt, sînt luni de zile de cînd vorbim despre asta.

— Şaptesprezece luni şi douăsprezece zile, ca să fim mai precişi.

Charlotte confirmă socoteala cu o înclinare a capului: reuşise în atîţia ani să se obişnuiască cu precizia lui Matt.

— Matt, spuse, crezusem că am fost foarte clară în ce priveşte subiectul acesta. Nu sînt hotărîtă să mă căsătoresc doar pentru a îndeplini ultima dorinţă a tatălui meu.

Incapabilă de a rămîne mai mult timp nemişcată, Charlotte se ridică, mergînd să privească panorama oraşului prin marele geam de sticlă. Auzi fotoliul lui Matt fîşîind şi înţelese că el s-a întors pieziş, pentru a o privi. Cu treizeci şi trei de etaje mai jos, se desfăşura agitaţia cotidiană a Los Angeles-ului. Ceaţa de iunie se ridicase, descoperind una din acele atît de frumoase şi rare zile californiene. Era atît de limpede zarea, încît Charlotte putea vedea dintr-un capăt al orizontului la celălalt, de la munţii *San Gabriel* pînă la insula *Catalina*. Sub un asemenea soare îi era greu să creadă că tatăl ei murise şi că lăsase în urma lui un testament

demn de un Machiavelli.

Totuşi, chiar aceasta era realitatea. Şi iată de ce se întreba dacă, în ciuda tuturor acestor lucruri, n-ar fi mai bine să-l ia de bărbat pe Matthew Oliver, membru asociat al prestigiosului cabinet de avocaţi *Russell & Winslow* cu scopul de a rămîne singura proprietară peste *Rutherford Packaging*.

Fondată de bunicul dinspre mamă, societatea se găsea cu şase ani înainte, în pragul falimentului. Charlotte pariase că e capabilă să redreseze situaţia. Fără să creadă prea mult în treaba asta, tatăl său îi dăduse semnal verde. În doi ani, tînăra femeie cîştigase pariul... şi, în acelaşi timp, îşi distruse căsătoria. În mod logic, urmă un divorţ. Charlotte se resemnă fără să-i pară bine, dar şi fără să fie foarte amărîtă, şi-şi reluă numele de fată. Dar, pentru tatăl său, problema se punea cu totul altfel. Nu pentru că l-ar fi regretat pe ginerele său, pe care nu-l prea avea la inimă, ci pentru că bucuria bătrîneţelor sale ar fi fost să aibă în juru-i nepoţi, iar divorţul l-a lipsit de asta.

Iată de ce, temîndu-se ca unica lui fiică să nu rămînă veşnic de una singură, ofilindu-se de atîta muncă, a stipulat că, dacă Charlotte doreşte să moştenească *Rutherford Packaging* după moartea lui, trebuie să se recăsătorească. Dacă nu, avea optsprezece luni timp de gîndire ca să-şi găsească un soţ. Odată trecut acest interval, dacă s-ar fi încăpăţînat să refuze nobilul statut

conjugal, n-ar fi moştenit decît patruzeci la sută din companie, restul urmînd să fie împărţit între cei doi fraţi şi sora defunctei sale mame.

Însă Charlotte nu era hotărîtă să se recăsătorească pentru simplul motiv al moştenirii. Chiar dacă era vorba de Matthew Oliver! Eroarea căsătoriei o suportase deja şi n-ar fi dorit deloc să mai încerce o dată. Dacă s-ar recăsători vreodată, ar fi numai din dragoste, iată ce gîndea ea — şi ducă-se dracului *Rutherford Packaging*!

— Propunerea mea a fost cît se poate de serioasă. Ştii prea bine, îi spuse dulce Matt.

Atunci Charlotte se întoarse spre el, oftînd exasperată.

— Ascultă, îi spuse. Oferta ta este foarte generoasă şi o apreciez. Da, da, te asigur. Dar nu văd de ce ar trebui să te sacrifici. Oricum, voi fi întotdeauna preşedinte şi director general la *Rutherford Packaging*. Chiar împărţită între patru acţionari, va rămîne mereu o afacere în familie şi eu voi fi aceea care va lua hotărîrile importante.

— Probabil.

— Cum adică, "probabil"?

— Cei doi unchi şi mătuşa ta vor avea majoritatea în Consiliul de Administraţie şi puterea de a înlocui directorul general cînd vor avea chef.

— Nu vor face niciodată asta. Cel puţin atîta vreme cît voi aduce beneficii.

— Pe de altă parte, ar putea oricînd să-şi vîndă procentele lor.

— Cui, Doamne Dumnezeule?

— Oricui va avea chef să le cumpere. Şi, cum datorită ţie, *Rutherford Packaging* a redevenit o afacere rentabilă, cumpărătorii nu vor lipsi.

Într-adevăr, era un argument serios! Ceva la care Charlotte nici nu se gîndise. Pentru că, după ea, se înţelegea de la sine că niciodată vreun Rutherford nu s-ar dezice de o firmă pe care o conducea familia de la fondarea ei, în 1899! Îl privi cu atenţie pe Matthew Oliver. N-o făcea de optsprezece luni pentru prima oară. Cu fruntea sa înaltă, maxilarele solide şi bărbia pătrată, avea o faţă de om pe care se poate conta. Părul său şaten, puţin decolorat de soare îi dădea un aer copilăresc. Dar nasul său care părea să fi fost spart într-o bătaie, apoi intensitatea privirii sale întunecate şi silueta de boxer semigreu spuneau cu claritate că nu era deloc bine să glumeşti cu el. Înalt, frumos, bine făcut, puternic, era cu siguranţă genul de bărbat care nu trece neobservat de către femei.

Totuşi, ceea ce admira Charlotte cel mai mult la el nu era atît fizicu-i ireproşabil, cît capacitatea lui de a nu se rătăci niciodată în labirintul legilor. Oricare ar fi fost procesul, Matt poseda arta de a pune în termeni simpli adevăratele probleme. Şi adevărata problemă pentru ea, în acest moment, era binele şi viitorul unei firme, la care ţinea ca la lumina ochilor. Întoarsă cu spatele la geam, cu braţele încrucişate pe piept, ea întrebă:

— Îmi spui asta ca să mă înfricoşezi?

— Crezi că aşa te pot convinge?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Atunci cu atît mai bine, izbucni el. Deoarece vreau să iei în seamă toate aspectele problemei înainte să-mi spui ultimul tău cuvînt.

— Am spus ultimul meu cuvînt, deja. Ai vreun dubiu?

Matthew nu răspunse nimic, dar surîsul său lăsa să se înţeleagă că da, încă se îndoieşte.

— Ei bine, te înşeli, Matt. Nu sînt avidă nici de bani, nici de putere.

— Ştiu asta.

— Şi chiar fără *Rutherford Packaging* nu voi sfîrşi pe sub poduri.

Matt tăcu, înclinînd capul, în felul înţelepţilor sfetnici.

— Am portofoliul acţiunilor tatei în afacerea imobiliară *Buena Vista*.

— Este sub ipotecă.

— Nu va fi o veşnicie. Şi apoi, am casa şi tot ceea ce se află în ea.

— O casă pe care nu vei putea niciodată să te hotărăşti să o vinzi, chiar dacă ai ajunge la ultimul bănuţ.

— Da, probabil. Dar, în orice caz, sînt departe de a fi într-o asemenea situaţie. Am din ce trăi mai mulţi ani fără să-mi lipsească nimic.

E modul de a vorbi al unei femei care s-a născut cu o lingură de argint în gură, gîndi Matt. Îi sări mustarul: "Probabil că mă înşel făcîndu-mi atîtea griji pentru ea" îşi spuse. "Poate aş face

mai bine dacă aş lăsa-o să se descurce singură... şi să piardă Rutherford Packaging, dacă aşa-i cîntă ei păsărelele."

Dar, totuşi, nu. Nu-i doar o chestiune băneasc㠂. E una de dreptate. Trebuie să se găsească o soluţie astfel încît Charles Lambert să nu se răsucească în mormînt. E vorba de Charlotte, de ceea ce cîştigase ea! Şi Matthew nu putea să accepte că o persoană, după ce a pus pe picioare o afacere gata să moară, e în stare să o abandoneze unui trio de şacali!

— Sînt afacerile tale, spuse el simplu. Cu toate astea, m-aş simţi mai bine dacă mi-ai promite să reflectezi puţin la propunerea mea.

— De acord. Îţi promit, conveni ea. Mai ai ceva de spus?

— Nu.

— În cazul acesta, plec.

Fără să mai spună vreun cuvînt, îşi luă poşeta şi ieşi. Matt rămase singur. Charlotte nu spunea niciodată "la revedere" Fără îndoială, ar fi prea banal pentru ea... Deschise un dosar şi încercă să se concentreze... dar, cu toate acestea, gîndul îi zbura la alte lucruri.

"Bine. Mi-am făcut datoria" îşi spuse la sfîrşit, pentru a-şi linişti conştiinţa. Pentru a salva *Rutherford Packaging*, îi oferise Charlottei Lambert sacrificiul lui cel mai preţios, libertatea lui de celibatar. I-a făcut nazuri. La urma urmei, cu atît mai bine. De-acum, Matt va putea, fără remuşcări, să nu-şi mai facă griji pentru ea.

Charlotte era o femeie matură, nu? Voia să mănînce pîine neagră, după ce mîncase pîine albă? Să-i fie de bine. Ar fi trebuit să fie mulţumit că a refuzat să-i pună laţul de gît, în loc să-şi facă griji. Dealtfel, era chiar mulţumit. Da, într-adevăr...

Într-adevăr?

Charlotte puse telefonul în furcă, şi-şi privi lucrurile de pe birou. De cînd se întorsese de la *Russell & Winslow*, rezolvase o grămadă de probleme, dar încă nu terminase. Era şase seara. Se pregătea să-i telefoneze guvernantei ca să o avertizeze că va întîrzia la cină, cînd cineva bătu în uşă.

— Intră!

Era John Everling, directorul financiar. Îşi dădu seama imediat că Charlotte este extrem de obosită.

— Ai căzut cloşcă? îi spuse el.

Ea surîse. Niciodată nu se formaliza la familiarităţile lui Everling. Avea aceeaşi vîrstă ca şi ea. Treizeci şi unu de ani. Prima persoană pe care o remarcase, de cînd devenise director general la *Rutherford Packaging* era el. Un ins care muncea ca un sclav, un spirit logic, un temperament îndrăzneţ. Ce umor avea! Cînd i-a spus "S-ar părea că ai ieşit primul la Harward", el

i-a răspus: "Asta nu dovedeşte nimic. Kissinger a fost prof!" Împreună puteau lucra şi douăzeci şi patru de ore în şir. Şi, de fiecare dată cînd ea avea de luat o decizie îndrăzneaţă, el o sfătuia cu înţelepciune.

— Ei, cum merg cifrele? întrebă Charlotte.

— Se lovesc, o asigură el.

— Păi, atunci, ce vînt te-aduce?

— Am primit, recent, mai multe telefoane bizare, despre care aş vrea să-ţi vorbesc.

— Oh, făcu Charlotte, foarte surprinsă şi oarecum îngrijorată.

— La început, un amic m-a chemat de la *Waldheim*, săptămîna trecută.

Nu era nevoie ca Everling să precizeze că *Waldheim* era principalul concurent al lui *Rutherford Packaging* şi cel mai agresiv.

— Voia să trăncănească, s-ar fi părut. Veşti despre nevastă-mea, despre copii... înţelegi ceva? Şi-apoi, după zece minute de vorbărie, cu aerul că aruncă o vorbă în treacăt, m-a întrebat cum merg afacerile. Pe moment, n-am acordat importanţă faptului. Dar iată că ieri, un amic de la *Forester* mă sună şi el. "Cum se simte nevastă-ta, ce fac copiii" şi ta-ra-ra şi ta-ra-ram şi, înainte de a pune jos receptorul, ipocrit: "Cum merg afacerile?"

Charlotte înclină capul. După bilanţul primului semestru, *Rutherford Packaging* depăşea *Forester* pentru prima dată după zece ani.

— Iar astăzi, adăugă Everling, cineva m-a

chemat de la *National Paper Products*. Auzind numele celei mai mari societăţi de ambalaje din New York, Charlotte şuieră admirativ.

— Şi, din nou, acelaşi cîntec, reluă Everling. Sporovăim inocent şi, în ultimul moment, nepăsător, o întrebare despre care-i situaţia la *Rutherford Packaging*.

Charlotte ascultă urmarea.

— Nu mă ascund după degete, preveni el.

Nu era de mirare. Everling nu avea obiceiul să toarne braşoave.

— Te ascult.

— Charlotte, ai de gînd să vinzi *Rutherford Packaging*? Fiindcă, dacă-i aşa, gîndesc că angajaţii au dreptul s-o ştie. Printre cei mai în vîrstă sînt unii care ar prefera să iasă anticipat la pensie, decît să fie îndepărtaţi, ca necorespunzători, de noul proprietar. Şi, se află de asemenea printre noi, cu mine în frunte, unii care n-au chef să muncească pentru o companie multinaţională.

— Eu să vînd? răspunse Charlotte aproape sufocîndu-se de indignare. Ai căzut în cap sau ce?

— Tipii care m-au sunat aveau cu siguranţă motive întemeiate să creadă că *Rutherford Packaging* e de vînzare. Şi dacă n-ai fost tu cea care a lansat vestea, atunci altcineva. Unul dintre unchii tăi zgîrie-brînză, de exemplu.

Everling tăcu, cît să-şi recapete răsuflarea, şi spuse mai departe:

— Doar datorită ţie *Rutherford Packaging* e o societate care merge bine. Dacă se iveşte o ocazie, n-ai să rămîi cu braţele încrucişate, să tot cîntăreşti pro şi contra, pînă cînd va fi prea tîrziu. Ai inteligenţa concepţiei şi curajul de a întreprinde. Dar dacă vreunul dintre mamuţii ăştia ne acaparează...

Ridică din umeri şi lăsă fraza în aer.

— Bine. Acum ştii totul, conchise. Pe mîine.

— Bine, pe mîine, murmură Charlotte privindu-l cum pleacă.

Şi imediat ce fu singură, cu sprîncenele încruntate, apucă telefonul. Nu pentru a-şi suna guvernanta, de data asta, ci pe unchiul său, Howard Rutherford. El ridică la primul apel.

— Alo?

— Unchiule Howie, spuse Charlotte fără nici o introducere, vreau să ştiu dacă ai intenţia să-ţi vinzi partea din *Rutherford Packaging*?

Ea îl ascultă tăcînd, apoi tuşind, apoi trăgînd un fum din veşnic prezenta ţigară, apoi spunîndu-i că e mulţumit să-i audă vocea şi că nu de mult se întreba cum îi merge dragei lui nepoate. Ceea ce, pe total, echivala cu o mărturisire.

— Cum ai putut? îl întrebă ea. O companie fondată de tatăl tău?

— El a fondat de asemenea o fabrică de cămăşi şi o moară, care şi-au închis porţile înainte de a te naşte tu. Ascultă, draga mea, ar fi timpul să înţelegi că afacerile şi sentimentele n-au făcut niciodată casă bună.

— Nu-i vorba de sentimente, îi replică Charlotte. *Rutherford Packaging* şi-a mărit preţul de patru ori în patru ani. Mai cunoşti vreo investiţie care să-ţi aducă atît?

— Dar despre următorii patru ani, ce poţi spune? Metodele tale de gestiune sînt cele ale unui căpitan de husari. Pentru moment merge, sînt de acord, dar pînă cînd? ţin să-ţi atrag atenţia că după Austerlitz a urmat Waterloo.

Încă un fum de ţigară, puf-puf! Charlotte şi-l închipui cu uşurinţă pe unchiul său, tolănit în fotoliu, cu picioarele pe birou.

— Ascultă, micuţa mea, reluă el. Eu sînt bătrîn şi am nevoie de plasamente de tată de familie. Profituri mici, dar fără griji. Pentru mine, cîteva milioane cu trei şi jumătate la sută într-o bancă valorează mai mult decît o fabrică de cutii de carton.

Charlotte strînse din dinţi. Se abţinu să-i replice că *Rutherford Packaging* fabrica alte lucruri decît cutii de carton, cum afirmase el — ambalaje sofisticate pentru industria farmaceutică sau cosmetică, de exemplu — iar, dacă el şi fratele său Walter dăduseră de zece ori faliment în viaţa lor, nu era o regulă ca toată lumea să-i imite.

În loc de asta, pe cel mai dulce ton de care era în stare, îl întrebă:

— Dar, dacă unchiul Walter şi cu tine doriţi să vindeţi, de ce nu mi-aţi spus?

— Ne-am gîndit, îi răspunse unchiul Howard

pe un ton mieros.

Puf-puf!

— Da, ne-am gîndit la asta, te asigur. Pe urmă Walter şi cu mîne ne-am spus că ţi-ar fi greu să găseşti bani.

— Aş putea vinde *Buena Vista*.

— E sub ipotecă, dacă-mi aduc bine aminte.

— Mda, e adevărat...

Cum de ştiu asta? se întrebă Charlotte.

— Dar aş putea să împrumut lăsîndu-mi cei patruzeci la sută ai mei de la Rutherford Packaging în garanţie.

— Să admitem. Dar, ar trebui să finanţezi singură şi cele douăzeci la sută restante.

— Care douăzeci la sută restante? Mătuşa Ruth vinde şi ea?

— Doar nu ţi-ai fi închipuit că o vom lăsa în drum pe bătrîna noastră!...

— Nu vă deranjează trecutul.

Howie Rutherford izbucni în rîs şi trase cu zgomot din ţigară: puf-puf-puf!

— Care e cea mai bună ofertă care vi s-a făcut? întrebă Charlotte, fără ocolişuri. Cu unchiul Howie subtilitatea nu ducea la nimic.

— Douăzeci şi şapte de milioane şi jumătate, o informă el.

Charlotte simţi un gol în stomac şi, dintr-o dată, dori din toată inima ca unchiul Howie să se sufoce cu drăcească lui ţigară. Chiar cu o ipotecă pe casă şi un împrumut în contul procentelor ei de patruzeci la sută, nu ar fi putut obţine o

asemenea sumă. Şi le promisese asociaţilor tatălui său în afacerea imobiliară *Buena Vista*, care erau pe cale să negocieze un contract cu japonezii, să nu facă valuri, atît timp cît afacerea nu va fi finalizată, ceea ce însemna că ipoteca sau vînzarea erau excluse.

— Bine, unchiule Howie, spuse. Lasă-mă să-mi revizuiesc socotelile şi te sun eu.

— Aşa, aşa, Charlotte, refă-ţi socotelile şi sună-mă, răspunse unchiul, rîzînd satisfăcut.

Un simplu apel la Dorothy, secretara lui Matthew i-a fost deajuns Charlottei pentru a putea pătrunde la *Russell & Winslow*, în ciuda orei tîrzii. Matt era în şedinţă, o înştiinţă Dorothy, nu-l putea deranja, dar ştia că-şi programase să rămînă la birou pînă la ora zece cel puţin.

Cînd Charlotte ajunse în centrul oraşului, prăvăliile erau închise şi prostituatele începuseră să invadeze trotuarele. Momentul era lugubru şi sordid. Dar, cel puţin, putea găsi uşor un loc de parcare pentru maşină, chiar în faţa clădirii pe care o căuta.

În hol, un paznic îi verifică identitatea şi o însoţi pînă la etajul treizeci şi trei, apoi, deschizîndu-i uşa de la *Russell & Winslow*, o lăsă singură.

Candelabrele nu erau aprinse, dar luna plină

care pătrundea prin ferestrele imense lumina culoarele. Fără zgomot, pe mocheta groasă, Charlotte se îndreptă spre biroul lui Matt. Şi încă o dată se întrebă de ce nu se mulţumise să-i dea un telefon.

Voi să se-ntoarcă, dar tocmai îl zări cu mai multe cărţi groase deschise în faţă, pregătit să-şi facă însemnări într-un bloc-notes. Omul acesta, în cămaşa descheiată la gît şi fără cravată semăna atît de puţin cu Matthew Oliver, avocat pus întotdeauna la patru ace, aşa cum îl cunoscuse ea. Dintr-o dată, în locul eminentului jurist, ea văzu un om din carne şi sînge şi asta o înmuie.

Dar îşi aminti la timp de *Rutherford Packaging*, nu de firmă, ci de oamenii firmei, de bărbaţii şi femeile care-şi aşteptau salariile pentru a-şi plăti locuinţa, pentru a-şi hrăni şi îmbrăca familiile. Era printre ei un anume Zeb Tibbens, care nu ştia nici să citească, nici să scrie, dar care era muncitorul cel mai priceput pe care-l văzuse vreodată. Şi Miguel Ortez, care a urcat, una cîte una, treptele ierarhiei, pînă la cea mai înaltă, datorită inteligenţei şi voinţei, dar fără diplomă. Şi Melinda Johnson, cea mai bună din serviciul vînzări, care, după cinci ani de minunate şi loiale servicii, i-a mărturisit Charlottei că minţise în curriculum vitae şi că, în realitate, nu era licenţiata nici unei universităţi. Da, dar cînd Melinda îşi depusese candidatura, soţul tocmai o părăsise şi ea avea de îngrijit patru copii.

Gîndindu-se la aceştia şi la toţi ceilalţi, a căror muncă făcuse din societatea *Rutherford Packaging* ceea ce era astăzi, Charlotte era îngrijorată. Ei erau cauza pentru care venise aici. Şi ca reprezentantă a lor găsi forţa de a nu fugi.

Matt ridică ochii şi o descoperi în cadrul uşii.

— Ce-i cu tine? întrebă el, după ce-şi scoase ochelarii şi clipi cu putere. Ştii ce oră e?

— Da, aproape ora zece.

— Ar fi indiscret să te-ntreb ce vrei să faci aici la o oră aşa tîrzie?

— Am venit să-ţi aduc o adresă, răspunse Charlotte, căutînd în poşetă. E aici pe undeva... iat-o...

Mîndră, îi întinse lui Matt o fiţuică. El o luă, îşi puse ochelarii, citi ce era scris pe ea: "Rendez-vous la ora zece.", şi ridică spre Charlotte o privire întrebătoare.

— Secretara ta mi-a explicat că eşti liber mîine dimineaţă. Numele şi adresa sînt pe verso.

Matt întoarse hîrtia.

— Doctor Steven Harris, citi cu voce tare. Eşti bolnavă?

— Eu? Eu sînt în regulă. Tu o să-ţi iei mîine o probă de sînge.

— O probă de sînge?

— Ce, eşti un tip care se teme de durere?

— Care se teme de durere?

— Da, tipul macho, dar care întoarce ochii cînd vede o seringă.

— N-am întors niciodată privirea, în viaţa mea,

cum spui tu. Acum explică-mi de ce trebuie să suport o asemenea probă.

— Pentru că e obligatorie în California.

— Obligatorie în ce situaţii?

Charlotte surîse.

— Examen prenupţial, bine-nţeles.

Capitolul 2

— !!!

— În dimineaţa asta mi-ai propus să mă iei în căsătorie. Sper că n-ai uitat?

— Oh, nu!

— Oferta ta e valabilă în continuare?

— O, sigur, da.

— Atunci, s-a-ncheiat tîrgul. Te iau de bărbat.

Şi chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, Charlotte gîndi că Matt pare... atît de micuţ cînd are un aer de om uimit. Are un aspect foarte copilăresc, mai puţin sever. Era pentru prima oară de cînd îl cunoştea, cînd îl vedea astfel şi asta o amuza la nebunie.

El îşi scoase încet-încet ochelarii, îşi închise ochii, şi-şi trecu mîna peste faţă. Între

sprîncenele îndepărtate se adînciră două cute, pe care le masă pînă dispărură. Cînd deschise ochii din nou, Charlotte îşi dădu seama că efectul de surpriză trecuse, iar bărbatul redevenise din nou stăpîn pe sine.

— S-ar putea şti ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? întrebă el.

Ea îi spuse:

— Straniile telefoane primite de directorul financiar şi conversaţia cu unchiul Howie.

Îi vorbi de asemenea de Zeb şi de Miguel, de Melinda şi de toţi ceilalţi, căci nu banii contau, ci oamenii. În concluzie, Charlotte îi explică faptul că unchii ei trebuiau împiedicaţi să pună laba pe *Rutherford Packaging* şi să aducă suferinţă cîtorva mii de destine...

Totuşi erau cîteva lucruri pe care le păstră pentru ea. Omise de exemplu să spună că unchiul Howie a adus-o într-o asemenea stare de furie, încît nu i-a fost uşor să se liniştească, dar că pe urmă n-a mai avut decît o singură idee în cap — să salveze *Rutherford Packaging*. Şi că, de-abia atunci, s-a gîndit foarte serios la propunerea lui. Şi, mai ales, se abţinu să-i mărturisească faptul că acum, cînd era faţă în faţă cu el, în biroul scăldat de clarul de lună, nu mai era întrutotul sigură că ideea acestei căsătorii e la fel de bună ca la început.

Matt nu răspunse nimic pe loc; părea perplex.

— Ştii, îl asigură Charlotte, nu trebuie să te simţi obligat să mă iei în căsătorie, dacă nu ai

chef.

El surîse.

— Ce, dai înapoi? aruncă el, pe ton de glumă.

— Nu-i genul meu. Mai mult decît atît, acest mariaj nu e un sacrificiu pentru mine, ci pentru tine.

— Prea bine. Priveşte-mă cu atenţie, Charlotte, am eu aerul unui martir? La urma urmei, ai face mai bine să te-ntrebi dacă nu cumva şi eu alerg după banii tăi.

Fu rîndul Charlottei să surîdă.

— N-ai presupus niciodată că eu nu fac decît să caut un avocat cu care să mă mărit, pentru a economisi onorariile avocatului meu? îi replică ea.

— În acest caz, poţi face economie la griji. Cînd vom fi căsătoriţi, regulile meseriei noastre îmi vor interzice să mă ocup de afacerile tale. Va trebui să găseşti un alt avocat care să-ţi apere interesele. Nu, în afară de *Rutherford Packaging*, n-ai avea decît un singur motiv să mă iei în căsătorie: să devii subit victima farmecului meu...

La auzul acestor vorbe, Charlotte izbucni deschis în rîs.

— Ce-am zis aşa amuzant? întrebă Matt, cu o indignare prefăcută pe jumătate.

Rîzînd în continuare în hohote, Charlotte părăsi locul din cadrul uşii şi se aşează într-un fotoliu. Dar nu încercă nici să explice, nici să-şi scuze subitul acces de bună dispoziţie. În ce-l privea pe Matt, dacă era puţin supărat, nu lăsa

nimic să se vadă.

— Păi, vrei o cafea? propuse el pentru a nu lăsa să se prelungească o tăcere stînjenitoare.

Ea aprobă din cap, iar el trecu în camera vecină, unde se afla filtrul de cafea. Acolo, aşteptînd să se facă cafeaua, îşi puse ordine în gînduri. Charlotte venise să vorbească despre afaceri, totul era pur şi simplu o chestiune de interes. Despre bucuria pe care o avusese văzînd-o nu trebuia nici măcar să-i amintească. Iar dacă ea avea darul ca prin prezenţa ei să lumineze un loc şi prin rîs să facă o zi de sărbătoare din una obişnuită, asta nu intra în calcule. Se rostise cuvîntul "căsătorie", dar trebuia înţeles "asociere în afaceri" Deci se va merge în faţa primarului, dar aceasta pentru a salva locurile de muncă, nu pentru a schimba priviri de dragoste şi de credinţă veşnică. Matt îşi spuse toate acestea pe un ton ferm şi şi le repetă în timp ce aducea cele două cești de cafea, iar Charlotte înălţă spre el un surîs dezarmant, exprimînd încredere.

— În acest caz, nu ne rămîne decît să fixăm data nunţii, spuse el.

Şi se aşează în spatele biroului, mobila materializînd distanţa pe care convenise să o păstreze faţă de ea.

— Sînt ocupat toată săptămîna asta, urmă el, consultîndu-şi agenda, dar s-ar putea face la începutul săptămînii următoare. Să o punem luni sau marţi, dacă-ţi convine.

— Aş prefera marţi; luni am programată o partidă de tenis.

— N-aş vrea să-ţi stric plăcerea asta. Totuşi, vreau să-ţi cer, ca o favoare, să nu desconspiri niciodată că o partidă de tenis a avut prioritate asupra căsătoriei noastre, trebuie să mă gîndesc la reputaţia mea, înţelegi?

— Aş anula-o cu plăcere, explică Charlotte, dar ar fi meschin. E vorba de o prietenă pe care am bătut-o de patru ori la rînd, şi mai rău decît un învins este un învingător care refuză revanşa. Nu-i aşa?

— Fie, spuse Matt resemnîndu-se.

Răsfoi din nou agenda.

— Deci, la pagina zilei de marţi, notez: "A mă căsători" Ce-ai zice de ora nouă dimineaţa? Ne-ar lăsa timp să ne întoarcem aici, ca să ne-ntîlnim cu avocatul căruia i-aş trece dosarul *Rutherford*. După asta, vom lua dejunul în cartier, căci nu trebuie niciodată să mergi la luptă pe stomacul gol, şi apoi, la începutul după-amiezii, ne vom întîlni cu unchii tăi. Cum ţi se pare?

— Şi apoi?

— Apoi, noul tău avocat va cere judecătorului să te declare proprietar legitim pe *Rutherford Packaging*, conform dorinţelor tatălui tău, aşa cum au fost ele exprimate în testament.

— Nu asta voiam să ştiu. Vorbeam de noi doi... Cu ce va semăna căsătoria noastră?

— Cu o căsătorie bună, sper. La urma urmelor, va trebui să facem efortul de a crea în jurul

nostru impresia că nu e vorba de o căsătorie convenţională.

— Totuşi, va fi, nu-i aşa?

La această întrebare Matt nu răspunse imediat. O privi pe Charlotte drept în ochi. Dar, în loc să se tulbure, ea rămase dîrză, ridicînd bărbia.

— Nu-i aşa? insistă ea.

— Mă gîndesc, răspunse el în sfîrşit, că judecătorul n-ar aprecia micul nostru aranjament şi că înţelepciunea ne impune să păstrăm adevărul pentru noi doi. În jurul nostru toată lumea va trebui să creadă că sîntem îndrăgostiţi nebuneşte, că nu putem trăi unul fără celălalt, ceea ce înseamnă că va trebui să fim văzuţi împreună. Nu trebuie să mai spun că sîntem condamnaţi să trăim sub acelaşi acoperiş. Bineînţeles, nimic nu ne obligă să împărţim acelaşi pat. Alte întrebări?

— Da, una: la tine sau la mine?

— La tine, presupun. Eu locuiesc într-un mic apartament cu vedere la mare. Fermecător, dar care nu are decît o cameră. N-am putea să ne facem camere separate.

Charlotte surîse. Da, era mai bine să se mute Matt. O singură cameră ar fi însemnat o ispită diabolică.

Charlotte aşteptă dimineaţa zilei de marţi, ora micului dejun, pentru a-i aduce la cunoştinţă doamnei Nguyen, guvernanta sa, că, în acea seară îşi va aduce un soţ acasă.

— Vă recăstoriţi? se miră bătrîna vietnameză pe un ton emoţionat, ea, care de obicei era imperturbabilă. Ei, bine, era şi vremea.

— Înainte de a te bucura, aşteaptă întîi să afli pe cine iau de bărbat, protestă Charlotte.

— Nu-i nevoie. Sînteţi o fată deşteaptă. Sînt sigură, gata să pariez, că aţi pus mîna pe pasărea cea rară!

Pasărea rară, într-adevăr? se întrebă în sinea ei Charlotte.

— Da, e un om deosebit, răspunse ea cu sinceritate.

Şi lăsă cîteva portocale să cadă, una cîte una, în maşina de suc.

— E cineva pe care-l cunosc? întrebă doamna Nguyen, atentă în acelaşi timp la ochiurile cu şuncă.

— Matthew Oliver, avocatul societăţii.

Vietnameza surîse fin.

— O, atunci înseamnă că nu v-aţi păcălit, dar... dar..., îşi căuta cuvintele pentru că era surescitată.

— V-aţi trezit cu zîmbetul pe buze dimineaţă.

Aluzia îi displăcu Charlottei. Tocmai băuse o înghiţitură de suc de portocale şi, scandalizată, fu cît pe ce să se înece.

— Surîd întotdeauna cînd mă trezesc, pre-

tinse.

Doamna Nguyen îşi exprimă rezervele printr-o pufnitură aproape inobservabilă, apoi privi cu un ochi dezaprobator rochia purtată de Charlotte.

— Am o pată?

— Spuneţi că vă căsătoriţi în dimineaţa aceasta? Tţ, tţ, tţ... Aceasta nu este o rochie de mireasă.

Charlotte ar fi protestat, dar doamna Nguyen insistă:

— Urcaţi şi schimbaţi-vă. Puneţi-vă ceva mai vesel. Mergeţi repede. Să fie ceva dulce, romantic...

Cînd ajunse în faţa oglinzii şi se examină din nou, Charlotte trebui să recunoască sincer că în momentul în care îşi alesese toaleta, era mai preocupată de întîlnirea cu unchii săi, decît de măritiş. Doamna Nguyen avea dreptate. Această rochie cenuşie era aceea pe care o purta în zilele de şedinţă în Consiliul de Administraţie şi prevedea discuţii agitate. Dar asta nu se potrivea deloc cu oficierea unei căsătorii, *a fortiori*, căsătoria ei.

Pînă la urmă, optă pentru un corsaj roz pal, cu mîneci lungi, bufante, şi un guler mare, vaporos, pe care îl asortă cu o fustă lungă, cu motive roz, pe un fond întunecat. Pentru a face totul mai plăcut, îşi aranjă pe umărul drept o eşarfă îndoită în triunghi, cu motive întunecate pe fond roz şi căreia îi ascunse colţurile într-o centură fină, de piele roză, ce accentua încă şi mai mult supleţea

taliei ei. Astfel, era destul de "dulce şi romantică" pentru a-i plăcea doamnei Nguyen, dar totuşi îndeajuns de îmbrăcată pentru a face faţă unei întrevederi, în cabinetul unui om al legii.

Mulţumită, Charlotte coborî scările. Cum era de prevăzut, doamna Nguyen aprobă cu o aplecare a capului, cînd o văzu apărînd. Charlotte îi răspunse cu un surîs. Deşi simţea un gol în stomac, deşi respira greu, nu încerca să se gîndească deloc la aceste lucruri: criza de nervi, care începuse de cîteva minute, era pentru adevăraţii căsătoriţi, nu pentru ea.

— Flori? Pentru mine? se miră Charlotte, luînd buchetul pe care Matt i-l întindea.

— Orice femeie are dreptul la flori, în ziua căsătoriei. Chiar dacă este o căsătorie de formă.

Charlotte ştia că ar fi trebuit să se simtă ridicolă cu buchetul în mînă, în mijlocul sălii paşilor pierduţi din Palatul de Justiţie, dar totuşi nu avea acest sentiment. Dimpotrivă, amabilitatea lui Matt o emoţionase şi constată surprinsă că i se pusese un nod în gît.

În jurul lor, domni în costume sobre discutau cu voce joasă, alţii se plimbau sau trăgeau din ţigări pentru a face să treacă timpul în aşteptarea începerii audienţelor. Indiferentă la toată această mulţime, Charlotte stătea acolo ca şi cum ar fi prins rădăcini, cu ochii ei verzi pierduţi în ochii

căprui ai omului pe care se pregătea să-l ia în căsătorie.

— Ai şi tu dreptul la o floare, spuse ea într-un tîrziu, cînd îi reveni vocea.

Cu o mînă tremurătoare, scoase din buchet un trandafir, îl apucă de codiţă şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, i-l puse tandru lui Matt la butonieră.

În mijlocul acestei mari încăperi, cu o arhitectură rigidă, într-o atmosferă rece, plină de străini, acest gest surprindea prin tandreţea lui. Tînăra femeie simţi sub degete cum inima lui Matt bătea mai puternic şi-i simţi pe obraz mîngîierea caldă a respiraţiei. Un fel de ameţeală o apucă, ameţeală pe care o puse pe seama parfumului pătrunzător al florilor, amestecat cu al apei de toaletă pe care o folosise Matt. Reuşi, nu foarte uşor, să aranjeze trandafirul cum trebuie. Cu capul înclinat, ca un pictor, Charlotte se dădu un pas înapoi, admirîndu-şi opera, şi abia atunci avu revelaţia că Matt este pur şi simplu irezistibil în costumul lui gri.

Ce-ar fi putut gîndi despre ei oamenii din jur? se întrebă ea. Că formau un minunat cuplu de îndrăgostiţi? Privirea i se încrucişă cu privirea unei femei care-i observase. "Cît sînt de romantici!" părea să spună ea. "Ce eroare", gîndi Charlotte. "Nu trebuie să uit deloc, îşi spuse ea, că nu e vorba de dragoste. Noi doi ne-am asociat pentru a salva *Rutherford Packaging*, atît şi nimic mai mult."

— Am avut noroc să găsesc aceste flori,

declară Matt. Se asortează bine cu toaleta ta.

— Sînt întru totul potrivite.

— Florăreasa m-a încredinţat că nu mă pot înşela niciodată alegînd o culoare pastel, mai ales în această perioadă a anului, cînd e sezonul trandafirului, dar nu m-am gîndit la butonieră...

"Ai luat-o razna, îşi reproşă Matt. Taci din gură sau ai să sfîrşeşti prin a spune o prostie."

Însă, încă de dimineaţă era foarte nervos. Ba, de fapt, începuse chiar din ajun să nu se simtă în apele lui. Lucrase puţin dimineaţa, dar după-amiază i-a fost imposibil să se mai concentreze. A plecat devreme de la birou, la ce bun să se mai încăpăţîneze, dacă tot nu putea face nimic ca lumea şi, în drum spre casă, s-a oprit la o florărie. Mai tîrziu, odată puse florile în apă, şi-a aranjat hainele într-o valiză. Deşi era ora culcării, pricepu că nu poate să-şi afle somnul. Iată de ce se purta atît de caraghios în această dimineaţă: n-a dormit destul şi se întrebă dacă, diseară, singur, într-un pat necunoscut, va putea recupera — chiar dacă asta n-ar fi tocmai ideea pe care să ţi-o faci în privinţa unei nopţi de nuntă.

— Judecătorul Dorn ne aşteaptă la ora nouă fix, spuse Matt, după ce-şi privi ceasul. Cred că putem merge.

O luă pe Charlotte de mijloc şi o conduse, prin culoarele Palatului de Justiţie, pînă la o uşă pe care era scris: **Cabinet Particular**. Bătu o dată şi uşa fu deschisă de către un om înalt şi subţire, care părea să tot aibă vreo şaizeci de ani.

— Domnule judecător, spuse cu respect Matt, strîngîndu-i mîna.

— Matt, băiete, răspunse judecătorul pe un ton amical. Începusem să mă întreb dacă n-ai fugit ca un laş în ultimul moment.

Se-ntoarse spre Charlotte, îi atinse cu mîna umărul şi o invită să intre.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi mireasa, reluă magistratul. Văzîndu-vă, înţeleg mai bine de ce Matt s-a hotărît, în sfîrşit, să-şi pună pirostriile. Bun, am să verific unde sînt martorii şi dacă putem începe ceremonia.

Spunînd acestea, ieşi pe o uşă care dădea direct în sala tribunalului. Matt o privi pe Charlotte. Chipul ei bronzat pălise. Ochii păreau încă mai mari, sînii mai înalţi, talia mai zveltă, buzele mai senzuale.

— E în regulă? îi şopti el.

Ea încercă să surîdă şi dădu aprobator din cap.

— Ţi-s degetele reci ca gheaţa, îi spuse, luîndu-i mîna. Eşti sigură că totu-i în regulă?

— Da, da, mă simt foarte bine, îl asigură.

În momentul acela, judecătorul reveni. După felul în care îi privea, Charlotte înţelese că îi socotea topiţi de iubire, ca doi porumbei. Şi, pe cînd cele două femei, care se aflau în spatele judecătorului schimbau priviri cu subînţeles, Charlotte se întreba de ce nu reuşise să-şi păstreze stăpînirea de sine, i-ar fi fost atît de uşor doar.

Pe urmă, judecătorul Dorn îi invită să se aşeze, iar Charlotte se trezi umăr la umăr cu Matt, gata să pronunţe **da**-ul fatidic, cu o voce fără timbru, abia auzit. Slavă domnului!

Deci, ceremonia a fost scurtă, şi judecătorul avu bunul gust să-i scutească de un discurs asupra semnificaţiei căsătoriei şi a importanţei dragostei conjugale în lumea modernă. Charlotte abia avu timp să-şi dea seama despre ce e vorba, că judecătorul deja îi declarase uniţi prin legătura căsătoriei. Iar la sfîrşit îi dădu mirelui dreptul să-şi sărute mireasa.

Atunci Matt privi în ochii mari şi verzi ai soţiei lui! Ar fi trebuit să pară grotesc. De ce totuşi părea, dimpotrivă, atît de natural? Şi de ce inima lui începuse să-şi înteţească bătăile, în timp ce judecătorul pecetluia această căsătorie prin îndemnul la sărutul tradiţional? Un sărut? Cu siguranţă, nu era primul din viaţa lui. Departe de asta. Atunci, de ce îl tulburase în asemenea măsură?

O contemplă pe Charlotte fără să înţeleagă că ar putea rămîne încă o enigmă pentru el, după lungi ani de cînd o cunoştea. În realitate, îşi dădu el seama că, în ciuda timpului pe care îl petrecuseră împreună după moartea tatălui ei, niciodată nu văzuse în ea femeia. Văzuse fiica devotată, inflexibila femeie de afaceri, uneori chiar fantoma fetei exuberante care fusese, dar niciodată, pînă în acel moment, femeia.

Avusese poate dorinţa de a o descoperi în

sfîrşit, dincolo de aparenţe, de a o lua în braţe, de a simţi curburile corpului ei flexibil şi de a-i savura cu priceperea degustătorului de vinuri buzele pe care ea i le întinse. Dar Matt era destul de cinstit cu el însuşi ca să nu recunoască faptul că o sărutase din dorinţă şi nu din curiozitate. O dorinţă de a cărei intensitate fu el însuşi surprins şi care trebuie să o fi înspăimîntat pe Charlotte, dacă e să judecăm după tremurul ei.

— Nu mai rămîne decît să semnăm documentul, interveni judecătorul Dorn, după ce îşi drese vocea, tuşind de mai multe ori.

Cu regret, Matt îşi desprinse atunci buzele de buzele Charlottei şi o privi. Ce se aştepta să găsească în ochii ei verzi? Nu ştia nici el însuşi. Dar, în orice caz, orice altceva în afara aerului ei amuzat. Nici frica, nici pasiunea n-o făcuseră să tremure. Nu, de fapt ea se forţa să-şi reţină rîsul. Iată adevărul. Semnară actul căsătoriei şi părăsiră biroul judecătorului ca nişte hoţi. O singură dată, pe culoar, Charlotte îşi permise să rîdă din tot sufletul.

Nu redeveni serioasă decît mult mai tîrziu, în ascensorul care-i ducea spre *Russell & Winslow*.

— Ei, îi spuse lui Matt, care avea o mutră plouată. O tînără căsătorită are dreptul să fie veselă, nu?

— Veselă, nu înveselită, îi replică el. Charlotte,

nu vom merge nicăieri, atîta vreme cît n-am să fiu absolut sigur că vei fi fericită fără să izbucneşti în rîs.

— De acord. Dar tu, tu promite-mi că vei surîde puţin. Un tînăr mire nu-şi priveşte nevasta ca şi cum ar vrea s-o strîngă de gît.

— Ba chiar am poftă să te strîng de gît, închipuie-ţi.

— Să admitem. Dar dacă o să fii mai amabil cînd vor veni unchii mei, o să fie mai bine. Altfel, cum crezi că n-o să-şi bată joc de micuţa noastră comedie?

— S-au amuzat deştul la judecătorie toţi cei care erau pe-acolo.

Charlotte aprobă coborîndu-şi bărbia, gînditoare, amintindu-şi că nu numai spectatorii îi crezuseră, dar că ea însăşi, actriţa, se lăsase prinsă în joc. Îl apucase involuntar de mînă pe Matt. Îl privise cu tandreţe în ochi şi, lucru şi mai de mirare, savurase cu deliciu gustul buzelor lui. Ca s-o spunem pe şleau, i se abandonase în braţe ca o adevărată mireasă... pînă ce-şi dăduse seama că toate astea nu fuseseră decît teatru: o piesă cu un număr de scene şi acte, pe care nici un autor nu o scrisese.

Din fericire, simţul umorului îi reveni. Experienţa o învăţase de mult că, în orice situaţie, cea mai bună apărare rămînea rîsul.

Ar fi apreciat totuşi dacă Matt ar fi ajutat-o, dacă nu şi-ar fi jucat atît de serios rolul de mire înfierbîntat. Şi-apoi, dacă ar fi mai urîţel, dacă ar

săruta mai puţin plăcut. Nu şi-ar face atîtea griji dacă şi-ar da seama că bărbatul care-l luase din motive care nu aveau nimic de-a face cu dragostea n-ar fi capabil, prin vraja unei singure priviri, să-i înmoaie inima şi s-o ameţească. Trebuia să păstreze o distanţă respectuoasă, în zilele care urmează. Şi, mai cu seamă, să-şi cultive amîndoi simţul umorului.

Avocatul care urma să se ocupe de *Rutherford Packaging* se numea Alice Kelsey. Charlottei îi plăcuse de la prima privire. Era o femeie de vreo cincizeci de ani, de o bună dispoziţie contagioasă, dînd impresia unei mănuşi de catifea care ascunde o mînă de fier. Eminenţă cenuşie a biroului *Russell & Winslow*, ea îi supraveghease lui Matt primii paşi în meserie. Era o favoare faptul că acceptase să ia asupra sa dosarul *Rutherford*, o favoare făcută unui tînăr confrate.

Unchii urmau să sosească dintr-o clipă în alta.

— Să ştii, îi spuse Matt văzînd-o atît de agitată, nu te obligă nimic să fii prezentă atunci cînd Alice le va anunţa căsătoria noastră.

— Glumeşti, îi răspunse ea cu un surîs sarcastic pe buze. N-aş vrea să ratez asemenea scenă.

— Eşti sigură?

Charlotte aprobă.

— Aşteptarea mă înnebuneşte, îl încredinţă, dar îndată ce vor fi aici, lucrurile vor merge de la sine.

În sfîrşit, se auziră voci în camera alăturată.

— Psst, murmură Matt, aşezîndu-se lîngă Charlotte, destinde-te şi urmăreşte spectacolul...

Ar fi vrut ea să se destindă. Dar cum să reuşească asta, cu coapsa lui Matt, atingîndu-se de a ei într-un fel atît de tulburător.

Uşa se deschise. Apăru o femeie în vîrstă.

— Charlotte, scumpa mea! alergă ea să-şi îmbrăţişeze nepoata. Ce mai faci, dulcea mea micuţă?

— Foarte bine, mătuşă Ruth, răspunse Charlotte, dar dumneata? Pari în formă...

Bătrînica se îndreptă, iar Charlotte putu să admire rochia ei ornată cu flori mari: discreţia nu fusese niciodată virtutea principală a celor din familia Rutherford.

— Fericirea te prinde, spuse încă o dată tînăra.

— Da, nu-i aşa?

Şi mătuşa Ruth scoase un suspin care putea fi interpretat ca un rîs.

— Salut, Carver, exclamă Charlotte întîmpinîndu-l pe omuleţul care stătea la spatele mătuşii ei.

— Omagiile mele, răspunse solemn cel numit Carver.

Ca toată lumea, Charlotte fusese surprinsă cînd mătuşa îşi anunţase intenţia de a face din

acest ins al cincilea ei soţ. Totuşi, pentru prima oară o vedea pe Ruth la fel de fericită şi îndrăgostită, şase luni la rînd: mătuşa Ruth era ea foarte romantică, dar încă şi mai nestatornică.

— Charlotte, spuse unchiul Howie de departe şi, fără nici o ceremonie, se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de uşă.

Despre el s-ar putea spune că nu avea trăsăturile familiei foarte evidente.

— Unchiule Howie, răspunse Charlotte pe acelaşi ton. O, unchiule Walter, adăugă, adresîndu-se celui mai umil din familia Rutherford, care se aşeză docil, alături de fratele mai în vîrstă.

Toată lumea se aşezase. Se putea începe. Alice trecu la birou.

— Cum sînt noul avocat al Charlottei, spuse, îmi revine mie plăcerea să vă mulţumesc tuturor că aţi sosit.

Dintr-o singură mişcare, patru capete se întoarseră spre Charlotte şi Matt, apoi o priviră din nou pe Alice. Parcă ar fi fost spectatorii unui meci de tenis.

— Înţeleg, reluă Alice, să vă întrebaţi de ce nu se mai ocupă Matthew Oliver de dosarul *Lambert*, încît, înainte de a merge mai departe, am să vă explic. În fapt, nu e nimic foarte clar în privinţa acestui subiect, în regulamentul nostru profesional. Nici un paragraf nu interzice formal unui avocat să se ocupe de afacerile soţiei, după cum nici unul nu o recomandă. Şi cum Charlotte şi Matt s-au căsătorit în această dimineaţă, mi-au

cerut să mă ocup de interesele firmei *Rutherford Packaging*, iar eu am acceptat. Patru perechi de ochi se reîntoarseră asupra Charlottei, plini de o mirare mută, în timp ce Matt îşi întinse tandru braţul protector pe după umerii soţiei sale, care îl cuprinse la rîndu-i, cu un surîs pe buze. Clanul Rutherford era vizibil tulburat. Gurile se deschiseră, mîinele balansau de-o parte şi de alta a scaunelor, ochii se rotunjiseră în orbite.

Mătuşa Ruth îşi reveni prima, în timp ce bărbaţii rămaseseră nemişcaţi ca nişte statui de sare.

— Ei bine, dragă, exclamă ea, să fie într-un ceas bun!

Sări de pe scaun ca un titirez din cutie şi o îmbrăţişă strîns pe nepoată.

— Ohoho, făcu ea, cine şi-ar fi închipuit că vei găsi marea dragoste între foile codului civil!

Capitolul 3

— Marea dragoste! se înroşi unchiul Howie pe scaunul lui. Ruth, nu pricepi că această căsătorie e o mascaradă? Că Charlotte încearcă să ne priveze de drepturile noastre de moştenire?

— De fapt, domnule Rutherford, interveni Alice cu voce calmă, ţin să vă atrag respectuos atenţia că nimic din moştenirea Lambert nu vă aparţine încă. V-ar aparţine doar în cazul în care Charlotte nu ar fi căsătorită pe data de treizeci a acestei luni. Precizările testamentului sînt clare în această privinţă.

— Mi se fîlfîie de precizări! replică grosolan

unchiul Howie ridicîndu-se. Tot ceea ce ştiu e că nepoata noastră este pe cale să ne escrocheze, profitînd de complicitatea unui avocat ticălos.

Adresîndu-i-se direct Charlottei, cu ţigara în mînă, el chiar adăugă:

— Dacă te-ar vedea tatăl tău, i-ar fi ruşine cu tine!

La rîndul său, Matt se ridică.

— Cred că ajunge, spuse cu o voce liniştită.

— Iar eu cred că de-abia de-acum începe, răspunse unchiul Howie, cu ochii mijiţi fixîndu-l pe Matt.

— Dar probabil că mă înşel acuzînd-o pe Charlotte de rele intenţii. Poate că ea este nevinovată, mititica. Poate că tu, Oliver, ai avut această strălucitoare idee... Ai devenit un nesăţul, bătrîne? Nu-ţi ajung onorariile de avocat? Vrei mai mult? Jumătate din moştenirea nepoatei mele? Asta era?

— Tăceţi, cît mai e încă timp! îi ordonă Matt strîngînd din dinţi.

— Aha! Am atins punctul sensibil, s-ar zice... Înţelegi, draga mea Charlotte? Pseudoprinţul tău fermecător nu-i decît un aventurier, nimic mai mult. Te găseşte drăguţă pentru că vrea dota.

Mulţumit de ironia lui răutăcioasă, făcu o pauză, privi în jur şi, cum nimeni nu surîdea, reluă cu o violenţă crescută, împungînd cu degetul în direcţia Charlottei:

— Cu siguranţă, n-ai noroc la bărbaţi, copila mea. Primul tău soţ a fost nu numai un măgar, ci

şi un maimuţoi. Iar acesta...

Îl măsură din nou pe Matt din cap pînă-n picioare, încet, cu un rînjet dispreţuitor pe buze, apoi reluă:

— N-aş fi crezut niciodată că eşti sensibilă la bărbaţii de tip "rupe-lanţuri-în-pieţe", draga mea. Poate că nu eşti tu chiar aşa de fraieră cum credeam. Mă-ntreb...

Ce se-ntreba unchiul Howie n-a ştiut nimeni niciodată, căci n-a avut plăcerea să le-o spună. În loc de asta, scoase un strigăt de om atacat atunci cînd Matt îl apucă de nodul cravatei şi îl ridică, nelăsîndu-i altă alegere decît să se înalţe pe vîrfuri, ca să nu moară strangulat.

Matt ar fi putut să spună pe loc ceea ce avea de spus, dar îşi prelungi cîteva secunde plăcerea, cu privirea dură înfiptă în aceea moale şi pierdută a unchiului Howie. Iar cînd, în sfîrşit, vorbi, o făcu cu o voce cu atît mai ameninţătoare, cu cît era de un calm olimpian şi o răceală de gheaţă.

— M-am obişnuit cu mica şi ridicola dumneavoastră persoană, cît am fost avocat la *Rutherford Packaging*, spuse. V-am suportat mojiciile, v-am tolerat meschinăria, chiar mi-am aplecat urechea la văicărelile dumneavoastră. N-aveam de ales, dar acum, cînd Charlotte e soţia mea, nu voi accepta ca ea să fie bruscată sau insultată de oricine, începînd cu dumneavoastră. E clar?

Şi, cum unchiul Howie întîrzia cu răspunsul, Matt îl scutură sever şi insistă.

— E clar?

— Dda, spuse unchiul cu o voce pierdută, încercînd să-şi recapete răsuflarea. E foarte clar.

Cu o înclinare aprobatoare a capului, aceea a profesorului spre elevul care a înţeles bine lecţia, Matt îl lăsă încetişor pe bătrîn pe podea, apoi, fără să se grăbească, netezi un pliu imaginar de pe mîneca vestonului.

— Cu atît mai bine, spuse el, pentru că, să ştiţi, detest să vorbesc de pomană.

— Da, gemu unchiul Howie, reaşezîndu-se. E foarte bine aşa, pentru că şi eu detest acest lucru.

Matt surîse, îşi aranjă cravata, manşetele cămăşii, apoi se aşeză alături de Charlotte.

Aceasta rămăsese nemişcată şi mută. Profund şocată de ceea ce tocmai văzuse: această faţă a lui Matt, pe care încă nu o cunoştea şi pe care nu ar fi bănuit-o niciodată... Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi o strînse la piept; Charlotte nu mai rezistă:

Ce om straniu, gîndi ea. Cu un aspect nevinovat şi plin de surprize, ca o valiză cu fund dublu... Desigur, uneori surprinsese străluciri feroce în ochii lui Matt, dar nu ar fi gîndit că, sub aparenţa omului civilizat, se adăpostea un sălbatic. Dacă asta era situaţia, trebuia oare să-l ţină la distanţă cu un bici în mînă? Îşi puse cu seriozitate această întrebare.

— În testamentul său, reluă Alice cu voce calmă şi liniştitoare, domnul Lambert a prevăzut

o moştenire pentru fiecare dintre rudele defunctei sale soţii, în cazul în care Charlotte ar fi măritată în momentul executării testamentului. Dacă nimeni nu contestă validitatea căsătoriei domnişoarei Lambert — din acest moment doamna Oliver — am făcut copii pentru paginile doisprezece-paisprezece ale testamentului lui Charles Lambert, pentru fiecare dintre dumneavoastră.

Şi cum cu toţii, păstrînd tăcere, păreau că acceptă căsătoria ca un fapt împlinit, Alice întinse unchilor şi mătuşii foile fotocopiate.

— Vă rog să luaţi cunoştinţă de paragraful opt, în josul primei pagini.

Alice se purta cu demnitatea unei mari preotese a unui rit misterios.

— Se intitulează: *Dispoziţii de executat în cazul în care fiica mea şi-ar veni în sfîrşit în fire*, continuă pe următoarele două foi. Citindu-le, veţi constata că de cujus, vreau să zic defunctul, a prevăzut pentru fiecare dintre dumneavoastră trei o parte care, chiar dacă nu este princiară, rămîne, cu toate acestea foarte consistentă.

Charlotte luă originalul documentului pe care i-l întinse Alice şi începu să-l citească, dar îi venea greu să se concentreze. Era încă sub şocul disputei care îi puse faţă în faţă pe Matt şi pe unchiul Howie şi nu pricepea cum de putea continua Alice ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, după ce îl văzuse pe unul din colegii ei strîngînd un om de gît şi scuturîndu-l ca pe un prun. Dar

probabil că avocaţii s-au obişnuit cu obligaţia de a privi şi părţile mai puţin bune ale naturii umane. Restul întrevederii se derulă într-o tăcere apăsătoare.

Se puseră puţine întrebări şi se vedea că cei trei Rutherforzi nu mai aveau chef să rămînă. Conduşi de unchiul Howie, care îşi lungea paşii, plecară îndată, mai repede decît veniseră.

Apoi, Matt intră în biroul său, iar Charlotte rămase singură cu Alice.

— În general, spuse aceasta aranjîndu-şi hîrtiile în mapă, gîndesc că lucrurile s-au derulat mai bine decît ne aşteptam, nu?

Pentru Charlotte vorbele ei părură un straniu mod de a rezolva situaţia.

— Da, dacă facem abstracţie de injuriile care i-au scăpat unchiului Howie şi de felul în care l-a pus la punct Matt.

Alice surîse.

— Am văzut şi mai rău.

— Dar eu nu l-am văzut niciodată pe Matt cuprins de o asemenea mînie, spuse Charlotte.

— Eu nici atît, dar am bănuit întotdeauna că, sub aspectul lui liniştit se ascunde un temperament vulcanic. Îţi rămîn multe de descoperit dincolo de faţada lucrurilor! Deşi, adăugă foarte distinsa avocată, clipind surprinzător de familiar din ochi, nici faţada nu-i chiar atît de rea, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, o aprobă în şoaptă Charlotte.

În acelaşi timp, se gîndi că nu e cazul să

roşească pentru atîta lucru la vîrsta ei. Din nefericire, îşi dădea seama, din ce în ce mai mult, că Matt, sub costumele atît de impecabile pe care le purta, ascundea un corp foarte bine făcut.

— Pariez că astăzi, în acest birou, reluă Alice, n-a fost numai o inimă rănită. Şi sub privirea mirată a Charlottei, adăugă îndată:

— Nu-ţi fie frică, Matt n-a ieşit niciodată cu nimeni de la noi. Cu siguranţă, sînt numeroase cele care au alergat după el, tinere şi mai puţin tinere, celibatare sau nu, dar, din ce ştiu eu, el s-a făcut întotdeauna că nu le bagă în seamă. Principiul său este că plăcerea şi slujba nu duc casă bună. Şi nu a abdicat niciodată de la acest principiu. Mă rog, n-a abdicat niciodată pînă astăzi. Însă dragostea a fost mereu mai puternică decît principiile, nu-i aşa?

— Cu siguranţă; acceptă Charlotte, după o tăcere, care ameninţa să se lungească.

Alice îşi privi ceasul.

— Da, trebuie să plec. Am o altă întîlnire. Cît priveşte afacerile dumneavoastră, spuneţi-i soţului că vă voi ţine la curent cu regularitate.

O porni spre uşă, dar se opri la jumătatea drumului şi se răsuci spre Charlotte.

— Nu trebuie ca întîlnirea aceasta penibilă să vă strice ziua, spuse. Îmi dau seama că pentru o tînără căsătorită nu-i ceea ce şi-a visat pentru după-amiaza nunţii, dar aţi avut dreptate: trebuia să bateţi fierul cît e cald. În orice caz, aşa se spune. Apoi, nu-i nimic rău în a amesteca utilul şi

plăcutul, nu-i aşa?

— Mai ales dacă mă face să economisesc vreo douăzeci de milioane de dolari, răspunse Charlotte cu un palid surîs, dar fără nici o urmă de bucurie în voce.

În timp ce se afla la *Russell & Winslow*, Matt se hotărî să-şi petreacă restul după-amiezii punîndu-şi în ordine hîrtiile, pentru ca apoi, pe la ora şase, să o întîlnească pe Charlotte la ea acasă.

Dintr-odată, Charlotte se trezi că avea libere cîteva ore pe care trebuia să le umple cumva. Îşi spuse că, profitînd de timpul liber, va trage o fugă la *Rutherford Packaging* pentru a anunţa "vestea cea bună", cum spusese Matt... "Să răspîndească marea înşelăciune", cum gîndea ea.

Deşi n-ar fi avut nici un motiv, toţi colaboratorii se bucuraseră aflînd că s-a măritat dimineaţă. Izbucniră la unison: "Vă împărtăşim fericirea!", mai puţin John Everling, care spuse cu simplitate: "Eu unul nu-ţi împărtăşesc bucuria, ţi-o las toată ţie." Acest potop de felicitări nu păreau s-o impresioneze pe Charlotte. Niciodată n-ar fi crezut că atîţia oameni gîndeau încă în modele vechi, ca şi cum pentru o femeie căsătoria ar fi calea regală ce duce spre fericire. După părerea ei, această mentalitate era la fel de

demodată ca şi crinolina!

În sfîrşit, pentru a nu nelinşti pe nimeni, se ţinu bine şi spre orele cinci hotărî că e timpul să plece.

Lucrul cel mai greu mai rămînea de făcut: s-o înşele pe doamna Nguyen. Căci de la moartea tatălui ei, Charlotte nu avea pe nimeni care să-i fie mai drag decît guvernanta — mai dragă în orice caz decît unchii şi mătuşile — încît se gîndea 'a clipa în care va trebui să o privească drept în ochi. Cînd îi vorbise dimineaţă de căsătorie, bătrîna vietnameză păruse atît de bucuroasă, încît Charlotte nu ştia dacă deseară va avea tupeul să o mintă.

Îşi puse această întrebare cît ţinu drumul ce ducea din centrul Los Angeles-ului pînă la Beverly Hills unde locuia, într-o impozantă clădire construită în cel mai pur stil Tudor.

Dar se dovedi că Charlotte îşi făcuse inutil griji: intrînd, găsi casa goală. Respectînd intimitatea unui tînăr cuplu doamna Nguyen dispăruse, lăsînd un bileţel lîngă telefon: "Mîncarea e în frigider, friptura în cuptor; brînzeturile, vinul şi desertul — la temperatura camerei"

Matt sosi puţin după Charlotte.

Atunci, atît pentru unul cît şi pentru celălalt, începu cea mai stingheritoare seară din viaţa lor.

Tete-a-tete în acea casă imensă... era greu de spus care dintre ei se simţea mai stînjenit.

Luară cina. Charlotte vorbea puţin. Ca bărbat ce a trăit mult timp singur, Matt se obişnui uşor cu

tăcerea ei. Emoţiile zilei îi dărîmaseră; mîncară tot ce le pregătise doamna Nguyen. Apoi, spre orele zece, înţeleaptă, Charlotte îi arătă lui Matt camera pregătită pentru el şi se retrase, la rîndu-i, în camera sa.

Ajuns aici, crezu că a terminat-o cu toate necazurile. Însă, dimpotrivă, starea de proastă dispoziţie i se accentuă. Se simţea rău, cu toate că se afla într-un pat cu baldachin, înconjurat de un mobilier somptuos, pe care fuseseră aranjate cu bun gust bibelouri de preţ. Probabil din cauza doamnei Nguyen, care, romantică incurabilă, şi nu totdeauna bine inspirată, se străduise să transforme în cuib al plăcerilor această austeră sală de muzeu. Lumînări colorate fuseseră dispuse strategic, o sticlă de şampanie în frapieră şi — infern şi supliciu — o cămăşuţă vaporoasă, parfumată cu *Patchouli*, fusese întinsă pe pat! Urmărind acest spectacol, Matt izbucni la început într-un rîs nervos. Apoi, ridicînd din umeri, îşi spuse că trebuie să se comporte ca şi cum n-ar fi văzut nimic. Îşi deschise valiza, scoase un costum pe care-l aşeză pe umeraş, îmbrăcă pijamaua, intră în baie, se spălă îndelung pe dinţi şi ieşi fluierînd...

Neglijeul vaporos şi parfumat era însă acolo. Matt îl aruncă pe spătarul unui fotoliu, intră în pat, se ci:că... şi se ridică numaidecît. Căzută în falduri lascive pe spătarul fotoliului, cămăşuţa îl amuţea.

"Fie, dacă această mizerabilă bucată de

dantelă e hotărîtă să-mi strice noaptea, am să merg s-o duc Charlottei."

Se hotărî.

Ea era în cămaşă de noapte. Se demachiase, gata de culcare, cînd auzi un zgomot la uşa camerei.

— Intră, spuse ea.

Nu putea fi decît Matt.

El intră cu un bulgăre de dantelă sub braţ.

— Doamna Nguyen şi-a făcut datoria! spuse direct, pentru a-şi motiva prezenţa.

Şi, desfăcînd cămăşuţa, adăugă morocănos:

— Şi asta nu-i totul.

— Dar ce mai e? întrebă Charlotte.

— Lumînări, şampanie şi, cu siguranţă, n-am văzut totul.

Charlotte chicoti amuzată.

— O, Dumnezeule!

— Cui să-i treacă prin cap că-i atît de romantică!

— Ascultă, Matt, nu trebuie să-i porţi pică. Ea a învăţat engleza din romanele Barbarei Cartland, îi explică Charlotte cu indulgenţă. Uite ce-i, am face poate mai bine să dăm camerei noastre aparenţe, cum să-ţi spun...

— Unui cîmp de luptă, sugeră Matt.

— N-aş merge pînă acolo. Să spunem, nupţiale. Pentru ca mîine dimineaţă doamna

Nguyen să nu aibă impresia că şi-a irosit de pomană energia. S-ar simţi nedreptăţită. Haide, vino!

Împreună, cu Charlotte deschizînd drumul, se întoarseră în camera lui Matt. Dintr-o privire, tînăra femeie cercetă locul, căutînd o strategie.

Apoi comandă:

— Să aruncăm cămăşuţa, puţin şifonată, pe podea, lîngă pat. S-ar părea că ţi-a pus pudoarea la grea încercare. Bun, acum desfă şampania, aprinde lumînările, timp în care eu am să mă duc în baie să fac şi acolo puţină dezordine.

Înmuie draperia duşului, umezi săpunul, mototoli două prosoape de baie. În timp ce era ocupată cu această treabă, auzi un pocnet, aşa cum fac dopurile de şampanie cînd sar.

— Umple cele două cupe, îi ordonă, revenind, lui Matt. la o înghiţitură din una, eu voi gusta din cealaltă, avînd grijă să las o urmă de ruj...

— Dar te-ai demachiat!

— Am să mă dau din nou...

— Trebuie să facem toate astea?

— Mai întrebi?! Trebuie să avem grijă de detalii într-o asemenea măsură, ca şi cum însuşi Sherlock Holmes ar face menajul mîine dimineaţă. Dacă doamna Nguyen are cea mai mică bănuială, ne facem de rîs. Pentru că ea este ca un cîine ce are un os de ros şi nu ne va slăbi pînă cînd nu ne va scoate pe nas întregul adevăr.

Charlotte zări în acest moment costumul

aranjat pe umeraş.

— Fir-ar să fie! Aruncă-l grămadă pe un fotoliu!

— Dar e de mătase! protestă Matt.

— Şi ce dacă? Mătasea îşi revine la fel de repede pe cît se mototoleşte.

— Dacă spui tu...

O ascultă, pe urmă întrebă:

— Ce fac cu restul de şampanie?

— Bea-l!

— Imposibil! Am mîine dis-de-dimineaţă un proces important şi nu ţin deloc să fiu mahmur.

— Atunci, aruncă-l! propuse Charlotte, înainte de a se întoarce în camera ei să-şi caute rujul.

Charlotte reveni într-o secundă. Rămase doar cît să ia o înghiţitură de şampanie, lăsîndu-şi pe cupă amprentele buzelor, apoi plecă din nou.

— Somn uşor! spuse totuşi, înainte de a ieşi, aparent fără ironie.

În noaptea aceea Charlotte nu-şi găsi uşor somnul, iar a doua zi se trezi cu vreo treizeci de minute mai tîrziu decît avea obiceiul.

Tocmai îşi încălţa papucii de casă, cînd doamna Nguyen năvăli în cameră:

— Ce faceţi aici? întrebă guvernanta pe un ton ce ezita între uluire şi mînie.

Charlotte îşi suflă o buclă ce-i cădea pe ochi şi luă de pe noptieră cerceii.

— Mă trezesc, bine-nţeles.

— Nu-şi are rostul nici un "bine-nţeles", îi replică bătrîna vietnameză. Trebuia să fiţi în camera soţului! Începînd de azi, acolo trebuie să vă duc îmbrăcămintea.

Cuvîntul "soţ" îi aminti brusc Charlottei de farsa ce se jucase sub acoperişul ei şi în care deţinea un rol important, pe care aproape îl uitase!

— De fapt, Matt şi cu mine am hotărît să avem camere separate, spuse cu falsă detaşare. Aşa se întîmplă în căsătoriile moderne, doamnă Nguyen. Matt are o meserie; eu de asemenea; sîntem foarte ocupaţi amîndoi, iar orarele noastre nu coincid: e normal ca fiecare să dispună de un spaţiu numai al lui.

— Chiar în noaptea nunţii? exclamă doamna Nguyen supărată.

Charlotte încrucişă braţele, o privi drept în ochi pe guvernantă, dar nu răspunse nimic.

— Nu e... sănătos ceea ce faceţi, decretă guvernanta Nguyen. Apoi cu ochii mijiţi a dezaprobare aranjă patul.

Nu e sănătos? se întrebă Charlotte. În orice caz, nu-i deloc odihnitor. Asta era sigur. Îi dori lui Matt să fi dormit mai bine decît ea.

— Cînd se trezeşte Matt...

— S-a trezit deja! o-ntrerupse doamna Nguyen. E în bucătărie, gata să-şi ia micul dejun. Are un proces la prima oră.

— Ah, da! Mi-a spus ieri seară, îşi aminti

Charlotte.

Şi cît dorea ca în dimineaţa aceasta să nu dea ochii cu Matt! Privi pendula: şase treizeci. Nu şi-ar fi închipuit că un avocat trebuie să fie atît de matinal.

Pentru că domna Nguyen o observa cu colţul ochilor, fără un cuvînt, Charlotte se simţi obligată să vorbească.

— Cina pe care ne-ai pregătit-o a fost excelentă.

— Mi-am dat seama, n-aţi mai lăsat nimic. Pentru nişte tineri căsătoriţi, aţi avut o foame de lup. În mod normal, în seara nunţii nu poţi mînca nici cît o vrabie. Mă rog, după mine. Dar cu siguranţă că eu nu pricep nimic din căsătoriile moderne!

Conversaţia lua o întorsătură periculoasă. Charlotte se uită din nou la pendulă şi, prudentă, schimbă subiectul.

— Vai de mine! făcu ea. Sînt pe cale să întîrzii. N-am timp decît să beau un pahar de suc de portocale şi trebuie să o iau din loc.

— Cum aşa? Micul dejun... începu doamna Nguyen.

De data asta fu rîndul Charlottei să o întrerupă.

— ... e masa cea mai importantă a zilei, încheie Charlotte fraza, pentru că auzise de mii de ori acest refren.

Şi constată cu mulţumire că, pentru prima oară în această zi, doamna Nguyen consimţi să surîdă.

— În principiu, se încăpăţînă guvernanta, tinerilor căsătoriţi le e foame cînd se trezesc.

— Ei bine, nu e cazul meu, îi replică Charlotte, care-şi ascunse stînjeneala sub o exasperare simulată. Sper că nu aşteaptă cineva să-mi modific obiceiurile în privinţa alimentaţiei pentru că m-am măritat.

— Ba da, cu siguranţă! îi spuse doamna Nguyen.

Apoi, cu braţele încrucişate, o privi pe Charlotte.

— Pentru că eu sînt o fată bătrînă care nu-nţelege nimic din căsătoriile moderne, încercaţi să mă lămuriţi, vă rog.

— Bine, ce vreţi să ştiţi?

— Nu vă schimbaţi camera? Cina va fi mereu copioasă, iar micul dejun luat în fugă?

— Asta e, doamnă Nguyen.

— Mai sînt şi alte lucruri ce nu se vor schimba? insistă guvernanta.

— Nu ştiu despre ce întrebaţi. Ce ar trebui să se schimbe?

— Poate sînt eu proastă că mai sper încă, dar mă gîndeam că începînd de astăzi vă veţi trezi în fiecare dimineaţă cu zîmbetul pe buze!

Matt tocmai termina gustarea şi cafeaua, cînd cele două femei intrară în bucătărie.

Schimbă o privire complice cu Charlotte, îi

surîse doamnei Nguyen şi se ridică privind la ceas, pregătit de plecare.

Charlotte îl luă de braţ şi-l însoţi pe culoar, pînă la holul de la intrare, conştientă că doamna Nguyen îi urmăreşte. Acest "mariaj modern" nu-i spunea nimic bun, asta era clar. Poate că bănuia chiar dedesubturi nu tocmai curate.

Ajunşi la uşă, Charlotte îşi spuse că trebuie să facă un gest convingător. Un sărut pasionat, de exemplu.

Dar Matt nu intui interjecţia ei. Atunci, pentru a-i atrage atenţia, îi murmură languros:

— Îmi vei lipsi.

Mirat, se întoarse spre ea. Fără a-i da timp să se dumirească, îl apucă de cravată şi-l forţă să se aplece. Pentru a-l împiedica să spună ceva, îl atinse cu buzele şi, pentru a preveni orice încercare de fugă, îl trase de păr.

Inutilă precauţie! Matt nu se gîndi o secundă să se opună. Dimpotrivă, o înlănţui tandru pe Charlotte, care uită îndată motivele pentru care dorise să-l îmbrăţişeze. O uită pe doamna Nguyen, uită *Rutherford Packaging*, moştenirea Lambert, testamentul, unchii, totul, pînă şi faptul că îi era bine în braţele lui Matt şi că buzele lui erau delicioase. Cînd Matt încetă să o sărute, se lăsă peste el fără sfială. Şi cînd, o clipă mai tîrziu, sărutul încetă brusc, rămase nemişcată ca o statuie.

Matt plecă, ea se întoarse la bucătărie, cu un mers de somnambulă, cu un surîs fericit pe buze,

şi, mecanic aruncă vreo cîteva portocale în storcător. O scoase din această transă, într-un tîrziu, vocea doamnei Nguyen.

— Sînt mulţumită să văd că în căsătoriile moderne se sărută ca în bunele vremuri de demult.

Capitolul 4

Charlotte conversa cu John Everling, cînd mătuşa Ruth năvăli în birou. Excentrica bătrînă purta o uimitoare rochie portocalie cu violet, care parcă arunca schije de culori în aer. În spatele ei, la fel de spălăcit şi pricăjit, se afla Carver.

— Draga mea, exclamă, îndată ce trecu pragul. Ce faci în locul acesta sinistru, tocmai în dimineaţa nunţii? Îmi închipuisem că tu şi drăguţul tău soţ v-aţi luat cîteva zile de concediu, pentru a vă bucura deplin unul de celălalt. În orice caz, în locul tău eu aşa aş fi făcut!

Charlotte se ridică, înconjură biroul, şi suportă îmbrăţişarea mătuşii, care, foarte agitată, reluă:

— Am trecut iniţial pe la tine şi, să-ţi spun drept, cînd doamna Nguyen mi-a spus că ai

plecat, ca de obicei, la serviciu, nu mi-a venit a crede? Nu-i aşa, Carver?

Carver, luat prin surprindere, se grăbi să aprobe. Ar fi dorit să mai spună ceva, dar n-avu timp. Mătuşa Ruth deja se întorsese spre directorul financiar, turuind înainte:

— John, te rog, foloseşte-te de influenţa pe care o ai asupra nepoatei mele ca s-o convingi să-şi ia cîteva zile de concediu. Draga mea, continuă, adresîndu-i-se Charlottei, îţi trebuie o lună de miere demnă de fericirea ta, într-un loc neobişnuit. De ce nu la Hong Kong? Sau la Viena? Nu-i aşa, Carver?

— În mod sigur, scumpo, răspunse Carver, care făcu un pas înainte şi-şi luă logodnica de talie. Eu unul ştiu că atunci cînd ne vom căsători te voi duce în luna de miere şi te voi păstra numai pentru mine cît vei dori tu. Nimeni decît tu şi cu mine... Departe de negrul ocean al imundei cetăţi...

— O, Carver, ce poet eşti! îi răspunse mătuşa Ruth, încîntată. Într-adevăr, îngerul meu, nu te merit!

John Everling avea un aer plictisit. Charlotte, ciupindu-se să nu izbucnească în rîs, întrebă:

— Dar căsătoria voastră? Va avea loc curînd?

— Atunci cînd va dori mătuşa ta, draga mea, răspunse Carver, sorbindu-şi din ochi logodnica. M-aş căsători chiar azi cu ea, dacă ar fi de acord.

Mătuşa Ruth îl bătu amical pe obraz.

— Am făcut deja patru greşeli, îi spuse. Am

devenit prudentă. De data aceasta vreau să fiu sigură că totul va fi perfect, înţelegi? Mai dă-mi puţin timp.

— Cît vrei tu, dragostea mea.

Charlotte, neştiind dacă trebuie să considere scena emoţionantă sau ridicolă, îşi drese glasul.

— Aşadar, ce vă aduce la mine? întrebă.

— Închipuie-ţi, răspunse mătuşa Ruth, că tocmai mi-a venit o idee absolut extraordinară. Da, pentru că voi v-aţi căsătorit în intimitate, Matt nu a avut încă prilejul să-ţi întîlnească toate neamurile şi prietenii, încît m-am gîndit că aş putea îndrepta această stare de fapt organizînd o recepţie în onoarea voastră.

Ca primă reacţie, Charlotte se simţi vinovată. Sărmana mătuşă Ruth, să dea dovadă de o asemnea generozitate, pentru a sărbători o mascaradă!

— Îmi imaginez cu uşurinţă la ce fel de recepţie te gîndeşti, îi răspunse. Şi, ca să fiu sinceră, nu ştiu dacă Matt s-ar simţi în largul său! El e puţin sălbatic, dă-ţi seama!

— Înţeleg. Nu trebuie să-i invităm pe toţi, pînă la a şaptea spiţă. Un micuţ *garden-party* de cel mult două sute de persoane.

— Mătuşă Ruth, e foarte drăguţ din partea dumitale. Dar nu văd de ce trebuie să suporţi atîta deranj...

— Ce deranj, dimpotrivă, e o plăcere! Are cine se ocupa de tot. Ar trebui angajată şi o orchestră. Vom dansa, va fi formidabil!

— Nu, te asigur. Nu cred că i-ar plăcea lui Matt toată agitaţia asta. El e mai mult, cum să-ţi spun... e un timid.

— El, timid? Eşti sigură? În orice caz, nu se vede. Şi, de fiecare dată cînd am avut de-a face cu el, mi-a făcut mai degrabă impresia unui om sigur pe sine.

— În tete-a-tete, probabil. Dar mulţimea îl sperie, inventă Charlotte, care ajunsese la capătul puterii ei de convingere.

— Ei bine, atunci, facem ceva foarte intim... O sută de persoane cel mult.

— E prea mult.

— Cincizeci?

— Nu, nu merge. Ţi-am spus, nu e un om de lume. Se enervează rapid. Iar eu doresc să fac o bună impresie, cînd îl voi prezenta familiei.

Mătuşa Ruth părea dezamăgită.

— Această sărbătoare mi-ar fi făcut atîta plăcere, suspină. Nu-i aşa, Carver?

Carver aprobă dînd din cap.

La rîndul ei, Charlotte îşi dădu seama că, dacă nu va găsi o soluţie de compromis, va fi în curînd constrînsă să cedeze pe toată linia.

— Ascultă, spuse. Am o altă idee: de ce n-aţi veni să cinaţi la noi în una din seri?

Spre marea surpriză a Charlottei, mătuşa Ruth aprobă imediat.

— O, dar e o idee excelentă! exclamă.

— Într-adevăr? se miră Charlotte, care nu era obişnuită ca mătuşa să capituleze atît de uşor.

— Da, o cină în familie, foarte intimă, asta îmi convine. Doar tu şi Matt, Carver şi cu mine, Howie, Walter şi familiile lor. Organizez totul la mine.

De data aceasta invitaţia era greu de respins, fără a da impresia de încăpăţînare şi rea credinţă. Cu un mic surîs, Charlotte acceptă înfrîngerea. "Sînt pedepsită de cei faţă de care am păcătuit, mi-am minţit familia, iar acum sînt condamnată să suport felicitările ipocrite ale tuturor verilor şi verişoarelor. Bine. Să mă-nvăţ minte." Iar dacă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a salva *Rutherford Packaging*, nu era atît de scump, la urma urmelor.

Îi mai rămînea să-l convingă pe Matt să-şi petreacă o seară în compania clanului Rutherford, adunat în păr. Se va vedea mai tîrziu.

— Da, e o idee minunată, spuse Charlotte cu inima grea. Fixează o dată şi mă suni, de acord?

Cu puţină şansă, se gîndi, mătuşa nu va putea găsi un organizator disponibil mai repede de cîteva săptămîni, iar de aici încolo s-ar mai putea întîmpla multe lucruri.

— Ne-am înţeles, răspunse mătuşa Ruth, mulţumită de a-şi fi împlinit dorinţa. Hai, Carver, să plecăm mai repede, înainte de a-şi schimba Charlotte hotărîrea.

Acestea fiind spuse, plecară.

Din colţul lui, John Everling surîdea cu gura pînă la urechi.

— Ei bine, îl întrebă Charlotte, ce-i cu faţa asta

veselă?

— Nu atît veselă cît amuzată, o corectă el.

— Şi ce-i atît de amuzant?

— Omuleţul pe care mătuşa ta îl duce după ea peste tot ca pe un caniche.

— Carver? E foarte gentil.

— El? Gentil? Îmi face mai degrabă impresia unui pion fals.

— Cum poţi spune un asemenea lucru? se miră Charlotte.

— Păi tu nu l-ai auzit, îi replică Everling, şi-l maimuţări pe omuleţ: "Doar tu şi eu, departe de negrul ocean al imundei cetăţi", şi tra-la-la. Trebuie să fii un mare tîmpit ca să debitezi asemenea nimicuri. Pentru binele mătuşii tale, sper că va mai reflecta puţin înainte de a-l lua de bărbat, căci, după mine, nu poţi avea nici o încredere într-un tip care vorbeşte ca un poet din secolul al XIX-lea.

Charlotte se gîndise deja de mai multe ori la ceea ce spunea acum John Everling dar, în dimineaţa aceasta, nu se simţea în drept de a suspecta sinceritatea, pentru că ea minţise pe toată lumea.

— Everling, eşti un paranoic delirant.

În acel moment, la *Russell & Winslow*, Matt intră în Palatul de Justiţie. Alice îl abordă pe culoar.

— Am o veste bună pentru tine, îi spuse ea, după ce îl salută.

— Da?

— Da, am primit adineaori un telefon de la tribunal. În principiu, moştenirea Lambert era amînată la calendele greceşti. Ştii cum e.

Matt cunoştea încetineala justiţiei. Apleca fruntea.

— Dar, reluă Alice, cineva a cerut raportarea afacerii ce trebuia judecată lunea viitoarea, iar în locul aceleia am fost înscrişi noi. Crezi că eşti gata să pledezi în cinci zile?

— Bineînţeles, dosarul nostru e excelent, limpede ca roua.

— Da, o simplă formalitate... asta cred şi eu.

Pînă să-i vină inima la loc, Alice deja plecase. Era miercuri. Urmau joi şi vineri. Dacă Charlotte reuşea să lucreze, cu Matt se întîmpla altfel. Îşi petrecea aproape tot timpul cu coatele pe birou şi capul în mîini, întrebîndu-se ce o să urmeze?

Nu-i plăcea decît un lucru: odată venită seara, să se-ntoarcă acasă — în adăpostul lui din Beverly Hills pe care, provizoriu, îl numea "casă" Doamna Nguyen era, ca de obicei în bucătărie la ora aceasta, cu privirea întoarsă spre holul de la intrare. Astfel, cînd Matt deschidea uşa, Charlotte fugea să-l întîmpine şi schimbau un sărut lung şi tandru liniştind-o astfel şi pe guvernantă.

Apoi, aşezaţi unul lîngă altul în salon, vorbind cu jumătate de voce, aşteptau să ia sfîrşit cina. Necazurile primei zile dispăruseră. Seară de

seară, îşi jucau tot mai bine rolul de tineri căsătoriţi. După care doamna Nguyen îi servea şi pleca, discretă ca nimeni altcineva, iar ei rămîneau singuri. Era momentul pe care-l prefera Matt, momentul aşteptat de dimineaţă: o oră, şaizeci de minute întregi, trei mii şase sute de secunde de conversaţie, în şoaptă cu Charlotte! Pentru el singur!

Spre ora nouă îşi spuneau "noapte bună" Charlotte trecea în camera ei, Matt într-a lui, fără cuvinte în plus ori gesturi deplasate. Dacă aveau nevoie de ceva timp ca să adoarmă, nu vorbeau în nici un caz despre asta.

Aşteptînd audienţa de luni, week-end-ul părea şi mai lung. Matt se închise în cameră cu un braţ de dosare şi nu ieşi decît la orele de masă. Charlotte citi un roman lung.

Duminică seara, doamna Nguyen pregăti o masă vietnameză, al cărei secret doar ea îl cunoştea. Nici lui Charlotte şi nici lui Matt nu le era foame, dar, din politeţe, se forţară să mănînce.

A doua zi, înainte de amiază, gîndea fiecare în parte, *Rutherford Packaging* îi va aparţine Charlottei, iar această penibilă comedie se va sfîrşi.

Luni dimineaţa, totuşi, deşi doreau ca totul să se termine cît mai repede, întîrziară la Palatul de Justiţie cu cîteva minute. Matt intră în pas alergător, cu Charlotte, care avea tocuri, simţindu-se oarecum ridicolă. Clanul Rutherford ajunsese deja în formaţie completă. Văzîndu-i, Charlotte îi strînse braţul lui Matt, obligîndu-l să adopte un pas mai lent şi mai demn.

Avocata Alice Kelsey stătea puţin mai departe de ei.

Alice se uită lung la ceas în semn de reproş.

— Ah, iată-vă în sfîrşit! exclamă venindu-le în întîmpinare. Mă întrebam dacă n-aţi avut vreun accident.

— A fost aglomerat drumul.

Din spatele Alicei izbucni o voce entuziastă:

— Scumpii mei!

Abia avu timp să observe un vîrtej de catifea verde-smarald, că Charlotte se şi simţi sufocată în îmbrăţişarea mătuşii Ruth.

— Le-am spus-o clar unchilor tăi că nu vei întîrzia!

Charlotte privi peste umărul mătuşii Ruth, spre locul în care se aflau unchii Howie şi Walter, însoţiţi de avocaţi.

— Bună, Charlotte! făcu Howie, în timp ce Walter înclină doar capul. Sînt bucuros că tu şi al tău gigolo aţi ajuns pînă la urmă.

La auzul acestor cuvinte, Charlotte îl strînse şi mai tare pe Matt de braţ, în timp ce Carver, tăcutul şi ştersul omuleţ de lîngă mătuşa Ruth,

spuse foarte distinct:

— O asemenea insultă nu se justifică!

Ruth îl apucă de braţ pe logodnic.

— Nu-ţi fă griji datorită lui Howie, dragul meu amic, îl sfătui. Cînd e prost dispus, Howie le trînteşte oricui.

— Dar, sufleţelul meu, lumea e atît de crudă cu îndrăgostiţii! Mi se pare scandalos ca doi tineri care de-abia şi-au împletit destinele să fie insultaţi de un ins rudimentar. Îmi pare rău că vorbesc aşa de dur, dar fratele tău nu are pic de romantism.

Howie izbucni în rîs, bătîndu-se pe burtă.

— Romanticilor pe care i-am cunoscut le lipsesc întotdeauna nouăsprezece pitaci ca să aibă douăzeci, zise.

— Nu-l băga în seamă, Carver, recomandă mătuşa Ruth.

Carver suspină.

— Îţi promit să încerc, îngerul meu. Din dragoste pentru tine; însă n-am să înţeleg niciodată cum o femeie atît de adorabilă ca tine poate avea drept frate un ins atît de mărginit şi cu o inimă aşa de uscată.

Limbajul înflorat al omuleţului o făcu pe Charlotte să zîmbească. În schimb, constată că efectul retoricii lui Carver asupra mătuşii era cu totul altul. Ruth strălucea naivă, ca o adolescentă la prima dragoste, încît Charlotte îşi aminti presentimentele lui John Everling. Speră, pentru binele mătuşii, ca John să se înşele.

Un aprod deschise uşa sălii de audienţe.

— Putem intra, anunţă Alice.

— În sfîrşit, suspină Matt.

Nu mai adăugă nici o vorbă, dar Charlotte avu impresia că Matt e preocupat de un singur lucru: să se debaraseze cît mai repede de soţie şi de familia ei atît de excentrică.

O oră şi jumătate mai tîrziu, Matt ieşi din tribunal, convins că, în afară de el, toată lumea a înnebunit — ceea ce nu va întîrzia să i se întîmple şi lui.

Cum va putea suporta şase luni de căsătorie, alături de femeia cu care merge la braţ?

Şase luni de zile să stea cu capul în mîini, aşteptînd momentul întoarcerii la Beverly Hills, şi sărutul Charlottei, în prag, imediat ce închide uşa. Şase luni de surîsuri ale Charlottei, şase luni în care să se gîndească la curbele trupului ei, ghicite sub pulovăr. Şase luni în care să se chinuie ore în şir gîndindu-se la ea şi în care să adoarmă visînd-o. Şase luni cu unchii insuportabili şi cu originala mătuşă Ruth! N-ar reuşi să-şi păstreze mintea întreagă...

— Iată, declară Alice, un lucru neaşteptat. N-aş fi crezut ca aceia să aibă atîta imaginaţie.

Matt lăsă bărbia în piept aprobator. Se aşteptase, desigur, ca avocaţii casei Rutherford să conteste validitatea căsătoriei Charlottei, însă

nu serios, ci de formă, ca să-şi justifice onorariile. Însă nu s-ar fi gîndit vreodată că rudele Charlottei vor merge pînă la a pretinde că sărmana lor nepoată se măritase cu un aventurier care nu-i voia decît banii — şi care era şi un om violent: nu-l brutalizase oare pe unchiul Howie?

— Neaşteptat, aprobă Matt, şi foarte eficace.

— Dar nu e chiar atît de problematic, încheie Alice. Dăm înapoi pentru a sări mai bine. Judecătorul a decis că transmiterea bunurilor se va face imediat ce va constata că tu şi Charlotte aveţi şase luni de căsătorie. Însă cum să fi crezut că unchii Charlottei sînt capabili să-i convingă de faptul că tot ce vor este simpla execuţie testamentară, strict în litera ei?

— O, draga mea, aşteaptă! strigă unchiul Howie.

Văzîndu-i venind, Matt îşi înfundă mîinile în buzunare, de teamă că n-ar rezista ispitei şi că-l va scutura pînă îi va sări zîmbetul victorios.

— Fără pică, sper, spuse Howard Rutherford. Tot ceea ce dorim e ca lucrurile să fie făcute aşa cum a fost ultima dorinţă a sărmanului tău tată. Te îndoieşti?

Făcu o pauză cît să-şi aprindă acolo ţigara, ca o sfidare, suflă fumul în direcţia lui Matt.

— Ştii ce gîndea Charles, reluă. Voia numai fericirea ta. Să te măriţi cu un om de treabă şi să ai copii. Puf-puf!

— În testament nu era vorba de copii, remarcă Alice.

Howard Rutherford muşcă nervos din ţigară. Matt surîse.

— Dar, draga mea... se auzi în tăcerea ce urmă. Cum poţi fi complice la situaţia aceasta? Tu nu eşti ca fraţii tăi, tu crezi în dragoste! Nu-i aşa?

Inefabilul Carver se adresase astfel iubitei lui.

— O ştii prea bine, răspunse Ruth cu o voce aproape plîngăreaţă.

Matt se întoarse spre perechea de porumbei şi strînse din maxilare. O scenă îndoielnică, de roman de doi bani, asta se petrecea acum în sala paşilor pierduţi. Nu era nevoie de aşa ceva!

— Atunci de ce ţineţi şi voi la răgazul de şase luni?

— Pentru că Howie m-a asigurat că ar fi cel mai bine pentru Charlotte.

— Şi tu l-ai crezut, izbucni Carver. Ca şi cum dragostea s-ar măsura cu ceasul! Eu, în secunda în care te-am văzut întîia oară, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine şi acum sînt la fel de îndrăgostit. Iar tu te îndoieşti de dragostea care o face fericită pe nepoata ta! Cum poţi fi atît de lipsită de inimă? N-aş fi crezut!

— Oh, Carver! murmură Ruth, cu lacrimi în ochi. Ai, desigur, dreptate. Mă vei putea ierta vreodată?

Howard Rutherford, care asistase la scenă fără să spună un cuvînt, păru că se trezeşte brusc.

— Ţine, ia o batistă, şterge-i nasul; şi să nu mai vorbim! îi aruncă omuleţului care încerca să o

liniştească pe Ruth. Cît despre tine, adăugă la adresa surorii, ai promis că vei face ca noi şi nu-i momentul să ne tragi clapa.

Ruth stătea docilă să i se şteargă lacrimile.

— E adevărat, recunoscu între două suspine.

— Chiar dacă-ţi dai seama că faci rău? insistă Carver.

— Ce e spus, e spus! apăsă Howie, făcînd cercuri în aer cu ţigara.

— N-aveţi pic de bun simţ! protestă Carver, nu vedeţi în ce stare aţi adus-o?

Howie se legănă pe călcîie, trăgînd din ţigară.

— Tu o zăpăceşti de cap, nu eu! îi spuse cu dispreţ lui Carver. Avusese capul pe umeri pînă te-ai amestecat în treburile noastre. De altfel, ce te bagi?

— Tot ce-o atinge pe Ruth mă priveşte şi pe mine! replică omuleţul.

Suspinele lui Ruth se înteţiră. Trecătorii întoarseră capetele. Matt era exasperat.

— Draga ta Ruth va fi şi mai afectată cînd îşi va da seama că nepoata ei a căzut în ghearele unui Barbă Albastră. Cum crezi că se va simţi atunci?

Ruth îşi imagină un adevărat măcel şi izbucni într-un plîns şi mai nestăpînit, în timp ce Matt lăsă capul în jos, scos din sărite. Barbă Albastră! Iată că, în trei sferturi de oră deveni din gigolo un asasin. Cu siguranţă, clanul Rutherford avea simţ dramatic.

Încercînd să-şi liniştească logodnica, Carver îi

aruncă lui Howie o privire puţin binevoitoare.

— Nu fi stupid, îi spuse. Crezi într-adevăr că a avut intenţia să o omoare pe Charlotte? În orice caz, momentan, posibilitatea crimei s-a îndepărtat. Ca să-i aducă vreun profit, va trebui să aştepte cel puţin şase luni.

— Datorită cui? replică Howie pe un ton triumfător.

"Cu asta, paharul s-a umplut" gîndi Matt. "Nu ştiu ce mă împiedică să-i apuc pe amîndoi şi să-i bat cap în cap. Trebuie s-o şterg repede, înainte de a face o prostie."

Voi să o ia de braţ pe Charlotte pentru a ieşi, dar Charlotte intervenise deja între cei doi bărbaţi.

— Deocamdată ajunge! le spuse ea sec. Care din voi e cel mai idiot? Ascultîndu-vă, sînt obligată să vă pun întrebarea! Nu, dar... nu vă daţi seama că sînteţi pe cale să o înspăimîntaţi pe mătuşa Ruth cu scornelile voastre?

Apoi se întoarse spre bătrînă, care trăgea înfricoşată cu coada ochiului pe deasupra batistei.

— Te-ai liniştit, mătuşă?

— Nu-ţi vreau decît binele, draga mea, suspină Ruth, între două suspine sonore.

— Sînt convinsă, o asigură Charlotte... şi-şi dădu seama că nu o minte.

Atunci, în momentul în care judecătorul a acceptat întîmpinările avocaţilor unchilor săi şi a hotărît că măritişul ei e pus şase luni la încercare, a trebuit să-şi ţină mîinile în buzunar ca să nu

bată din palme. Şase luni cu Matt sub acelaşi acoperiş, şase luni de mic dejun luat împreună, şase luni de intimitate delicioasă, cu care începuse să se obişnuiască. Gîndindu-se la acestea, îi venea să strige de bucurie. Pentru că, de cînd Matt se mutase la ea, se gîndea adeseori că, dacă prima căsătorie ar fi fost măcar pe jumătate la fel de armonioasă cum erau unele din clipele petrecute cu Matt, s-ar fi ţinut cu dinţii şi cu unghiile să o salveze.

Nu-i putea împărtăşi mătuşii aceste gînduri, dar mătuşa spusese adevărul: Charlotte era fericită.

— Şterge-ţi lacrimile, îi ceru. Şi nu-ţi face griji pentru mine. Ruth mai respiră o dată, din adîncul sufletului, o luă pe nepoată de braţ şi-i şopti la ureche:

— Crezi că nu e nici un pericol să locuiţi sub acelaşi acoperiş, în afară de... el?

Capitolul 5

Charlotte şi Matt sosiseră la Palatul de Justiţie în aceeaşi maşină; plecaseră tot împreună.

— Mulţumesc pentru faptul că ţi-ai păstrat sîngele rece, cînd te-a insultat unchiul Howie... atunci cînd te-a numit gigolo şi Barbă Albastră. Îmi cer iertare că a trebuit să te fac să suporţi toate necazurile astea.

Văzînd figura lui Matt, Charlotte avu impresia că nu-i va adresa niciodată vreun cuvînt. De aceea, rămase mirată cînd îl auzi răspunzîndu-i calm:

— Te rog, Charlotte, nu ai nici o vină.

— Dacă vrei să pui în discuţie convenţia noastră, te înţeleg, spuse ea. Şase luni înseamnă

cam prea mult ca să nu ne gîndim la despărţire.

— Douăzeci de milioane de dolari înseamnă, la rîndul lor, nişte bani.

Charlotte ridică din umeri.

— Rana datorată banilor nu e mortală, pe cînd timpul pierdut nu se mai întoarce niciodată.

El surîse.

— Fiindcă ţi-a venit să vorbeşti în proverbe, am să-ţi spun şi eu unul: *Bunul renume n-are pereche pe lume.*

— Ce să înţeleg de aici?!

— Dacă am divorţa mîine dimineaţă, toţi cei care m-au luat drept un vînător de avere îşi vor zice că au avut dreptate, ba chiar şi acei ce m-au numit Barbă Albastră. Se va spune că, demascat la timp, am renunţat la monstruoasele-mi proiecte şi am tăiat-o. Nu, mulţumesc, Charlotte! Reputaţia mea în oraş ar deveni egală cu zero şi ar trebui să spun adio carierei avocăţeşti.

— Aş dezminţi... începu Charlotte.

Matt o privi semnificativ. Era furios, chiar dacă făcea eforturi să-şi ascundă enervarea.

— N-ar fi trebuit să-ţi cer niciodată să ne căsătorim.

— Aminteşte-ţi că eu am avut această idee.

— Da, însă la început am spus nu. Pe urmă mi-am schimbat hotărîrea şi...

— Şi, încheie Matt, foarte bine ai făcut. Să fie limpede, Charlotte: n-am de gînd să dau înapoi. Dacă aş avea, ţi-aş spune. Şi, chiar de-ar fi aşa, după figura pe care ne-au făcut-o unchii tăi

dimineaţă, ar fi imposibil. Auzi, Barbă Albastră! Eu!

Aplecă fruntea, în semn de indignare, apoi reluă:

— Nu vreau să se creadă că sînt omul care se însoară pentru bani şi cu atît mai puţin că aş fi în stare să omor pentru bani, încît nu-mi rămîne decît să accept această căsătorie atît cît va fi necesar.

Charlotte îl privi pe furiş pe Matt.

— Eşti sigur?

— Mai mult ca sigur! Sau vrei tu să renunţi?

— Eu? Niciodată!

Treceau prin faţa unei clădiri pe a cărei faţadă erau zugrăviţi gigantic Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici: sediul companiei *Walt Disney*. Imediat urma *Rutherford Packaging*.

— Atunci, încheiem tîrgul! zise Matt. Bateţi palma doamnă şi să fie măgar cel care-l va încălca!

Rîzînd, Charlotte bătu palma pe care i-o întinse Matt.

— S-a făcut.

Matt parcă automobilul chiar în faţa clădirii în care se afla biroul Charlottei.

— Bine, spuse Matt, răsuflînd uşurat. Am să vin diseară să te iau. Dar nu înainte de şase jumate.

Charlotte deschise portiera.

— Nu te grăbi prea tare. Am atîta de lucru, că aş putea sta şi pînă la miezul nopţii.

Apoi, coborî din maşină, închise cu un gest hotărît portiera şi se îndepărtă fredonînd melodia celor şapte pitici cînd se întorc de la lucru.

"Eh, îşi spuse Matt, şase luni nu înseamnă un capăt de lume. Adio şuncă şi ouă cu jumări, pline de colesterol, pe care vă mîncam cu atîta poftă! Să învăţ să-mi placă supa de ciuperci şi costiţele de porc cu sos de vin, iată tot! Şi, dacă m-ajută Dumnezeu, am să rezist şi ispitei de-a o răsturna pe Charlotte pe un pat şi de-a face dragoste cu ea. E chiar posibil să nu înnebunesc de tot în aventura aceasta... deşi, sincer să fiu, n-aş pune pariu!"

Avusese mult de lucru şi, cu toată graba, se întoarse la Charlotte abia pe la opt.

Sediul *Rutherford Packaging* se găsea într-un imobil de trei etaje, în formă de "L", în oraşul vechi, acolo unde clădirile crescuseră ca ciupercile prin anii 50, fără nici o preocupare pentru ordine sau frumuseţe. Biroul Charlottei, la parter, nu dădea în stradă, ci în partea cealaltă, spre uzină. "Acolo unde se petrec lucrurile", îşi spusese Charlotte la instalare.

Matt traversă parcarea pustie şi observă că sala de recepţie nu era luminată. Aproape că făcuse turul clădirii ca să ajungă la geamul Charlottei, însă dădu peste o barieră care-l împiedică. Trebuia să se întoarcă la poarta

principală, de unde să claxoneze.

Tocmai ridicase mîna, cînd sesiză o gaură în geamul de sticlă: cineva decupase un orificiu destul de mare cît să poată băga mîna şi să tragă zăvorul din interior. Treaba se făcuse recent: semicercul de sticlă căzuse la pămînt, iar uşa era întredeschisă un centimetru sau doi.

Matt înţelese pe loc ce s-a întîmplat. Un răufăcător intrase în clădire, crezînd că nu mai era nimeni. Iar Charlotte se afla singură înăuntru! Lucrul cel mai înţelept era să dea fuga la o cabină şi să telefoneze la poliţie, însă ar fi lăsat-o singură pe Charlotte.

Atunci, la dracu cu toată înţelepciunea!

Matt deschise uşa şi se strecură fără zgomot în hol. Cît timp i-a luat ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, aproape că nu văzu nimic. Însă nu devenise şi surd! Auzea, nu departe, muzică. Nu genul de melodii care se instalează în lifturi sau în supermagazine; ritmul era viu, sincopat, cu percuţie şi başi. Charlotte iubea deci stilul reggae. Matt nu se miră.

Dacă ciulea urechea, putea auzi paşi pe culoar. Paşi înceţi, precauţi. Nu paşii Charlottei, de asta era sigur; niciodată în viaţă Charlotte nu mersese atît de încet.

Lipit de perete, se apropie puţin cîte puţin de intrarea în culoar. Continuă să asculte. Dar, în afara propriilor sale bătăi de inimă, nu auzea mare lucru. Pînă acum nu-i bătuse atît de repede inima. Cu toate acestea, Matt cunoscuse pericolul

şi nu numai o dată. Dar pe atunci era tînăr şi nepăsător. Nu avea nimic de pierdut. În timp ce astăzi ducea viaţa la care visase întotdeauna. Şi ţinea la Charlotte mai mult decît la orice.

În ciuda agitaţiei inimii auzi un zgomot, probabil pocnetul pe ciment al unui toc, apoi o respiraţie. Muzica încetă.

— Cine-i acolo? întrebă Charlotte, cu o tresărire de teamă în voce. Matt, tu eşti?

În principiu, spărgătorii preferă locurile pustii. Descoperind că nu e singur în clădire, tîlharul va căuta să se retragă pe unde intrase. Deci, prin dreptul lui Matt. Atunci, Matt se lipi strîns de perete, gata să sară asupra intrusului cînd acela se va strecura înapoi.

Dar nu se auzi nimic.

Nemulţumit, pentru că i-ar fi plăcut să-l strîngă de gît pe ticălos, Matt se aplecă încetişor să vadă ce se petrece pe culoar. I se opri inima cînd privi scena: spărgătorul era în umbră. Nu-i putu distinge trăsăturile, dar avu impresia că e gata să treacă la acţiune.

Se auziră zgomote din biroul Charlottei, un scaun deplasat, un sertar deschis, apoi închis. Căuta oare un revolver? se întrebă Matt.

— Ştiu că e cineva aici, spuse Charlotte. De data asta vocea îi era gîtuită de frică. Chem poliţia, spuse.

Matt se gîndi că amenințarea aceasta îl va face pe spărgător să plece, dar insul nu se mișcă. întinse doar brațul. Matt înțelesese imediat ce avea în mînă. Un pistol enorm! Arma făcea parte din el însuși — o prelungire a acestei siluete decupîndu-se în noapte, un înger exterminator.

— Oh! strigă Matt.

Țeava pistolului se întoarse spre el.

— Culcă-te la pămînt, e înarmat!

Pe urmă, lucrurile se desfășurară atît de repede, încît nimeni nu ținu ordinea lor.

Se traseră două focuri spre Matt, care se adăposti, rintr-un plonjon, după colț. Charlotte strigă ceva. Matt crezu că își aude numele. Apoi alte două focuri, apoi zgomotul unor pași în fugă, încă un foc și explozia unui geam de sticlă.

Matt se ridică la timp ca să-l observe pe hoț cum dispare prin fereastra spartă, dar nu se gîndi să-l urmărească. Prin ușa biroului Charlottei se revărsa pe culoar un torent de lumină. Matt nu se gîndea decît la un singur lucru: și-au atins ținta al treilea și al patrulea foc? Iar pericolele prin care trecuse pînă acum nu-i provocaseră o spaimă la fel de mare, ca aceea pe care o încerca acum.

— Charlotte!

Nu se putea gîndi la nimic altceva. Nu-i veni în minte alt cuvînt decît "Charlotte"! Înainte de a-l repeta, ea năvăli din birou și i se aruncă în brațe. Îi striga și ea numele, cu glasul întretăiat de suspine. Îl strînse puternic.

— Ești rănită? o întrebă.

O ţinu puţin la distanţă, ca să vadă cu proprii lui ochi că nu are nimic, chiar dacă ea dădea din cap că nu. În depărtare, se auzi demarînd o maşină. Matt răsuflă uşurat: spărgătorul fugise, scăpaseră de grija lui.

— Totul e în regulă, spuse cu o voce care se voia nepăsătoare. A plecat. Sîntem în siguranţă.

Niciodată nu se simţise Charlotte la fel de bine ca acum, în braţele lui Matt. Cînd îi auzise vocea, prima ei reacţie fusese să fugă înaintea lui. Apoi, el îi strigase să se arunce la podea şi auzise focurile de armă. În acea clipă i se făcuse atît de frică, încît nici nu mai respiră. Iar secundele care urmară pînă la următorul strigăt al lui Matt fuseseră un infern.

— N-ai păţit nici tu nimic? îl întrebă Charlotte.

În loc să-i răspundă, Matt luă între palmele sale mari obrajii Charlottei.

— Lasă-mă să te privesc, îi spuse ea.

El se lăsă contemplat, fără să se mişte. Cînd se convinse că e viu şi nevătămat, îi sări bucuroasă de gît. Abia în acel moment izbucni în plîns.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, n-ai de ce să plîngi!

Ea îl strînse şi mai puternic.

— M-am temut că te-a omorît, spuse cu glas înecat, cu faţa adîncită în umărul lui Matt.

— Şi mie!

Charlotte simţi că Matt îi sărută părul şi-i mîngîie spatele.

— Da, niciodată în viaţă nu mi-a fost atît de frică, mărturisi Matt. O, Doamne Dumnezeule! Dacă ţi s-ar fi întîmplat ceva, eu...

Nu putu continua. Charlotte îşi ridică faţa spre el. În ochii lui putea citi mînie, devotament şi încă ceva.

—Matt?

Ce altă femeie înaintea Charlottei l-ar fi putut atinge cu un sigur cuvînt pînă în străfundurile sufletului? se întrebă Matt. Ce altă femeie l-a răvăşit aşa? Niciuna.

Un fel de uragan se zbătea în el. O tornadă de simţăminte pe care şi le reprimase pînă acum, dar care ameninţau să-l copleşească. Şi, deodată, o emoţie încă şi mai violentă se amestecă cu cele anterioare. Îi spuse pe nume tară să ezite: dorinţă. O dorea pe această femeie cum nu mai dorise pe vreuna pînă acum. Trebuia să o sărute, acum, gîndi, dacă nu, va înnebuni. Iar dacă o va săruta? Va dezlănţui o altă nebunie cu siguranţă. Dar nu mai putu ţine piept ispitei.

Buzele lui se lipiră de cele ale Charlottei cu o pasiune de care se miră singur. Îşi spuse că un sărut scurt i-ar fi deajuns, dar, în loc să-l respingă, ea i se abandonă. Matt s-ar fi îndepărtat, dar ea-l strînse-n braţe, reţinîndu-l. Era pierdut.

Charlotte crezuse că ştie ce înseamnă un sărut. Urmarea îi demonstră că nu. Crezu că ştie ce-nseamnă dorinţa. Dar acum înţelegea că nu avusese niciodată o pornire atît de violentă.

Buzele lui Matt explorau buzele Charlottei fără nici o reţinere. Iar ea, ridicată pe vîrfuri, cambrată, fără reţinere, întîmpina dorinţa lui Matt cu o dorinţă egală în forţă şi îndrăzneală.

Cînd el o luă de braţ, încercînd să o îndepărteze, ea nu se supuse. El îşi desprinse buzele, ea gemu frustrată.

— Charlotte, spuse el dulce, abia respirînd. Nu trebuie să mergem mai departe.

Însă femeia, fără să deschidă ochii, încerca să-l regăsească cu buzele.

— Mă auzi? spuse el scuturînd-o uşor, pentru a o dezmetici.

Atunci Charlotte lăsă mîinile să-i alunece uşor, fără vlagă, de pe umerii lui Matt şi deschise ochii. Părea epuizată. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze din nou — din prudenţă — dar, o ajută să se aşeze pe scaun.

— Sun la poliţie, îi spuse.

În momentul în care ridică receptorul, constată că îi tremură mîna.

Momentul e straniu, gîndi Charlotte, privind la poliţistul aşezat în faţa ei pe un scaun şi notînd precipitat ceva în bloc-notes. Îmi dau seama tocmai acum că m-am îndrăgostit.

Ar fi vrut să fugă în braţele lui Matt, dar n-avea rost. Trecuse o oră de cînd o aşezase aici, pe scaunul acesta şi de atunci se simţea abandonată. Întorcînd privirea spre Matt, care stătea sprijinit de birou, se întrebă unde s-a risipit pasiunea de acum cîteva minute; pentru că Matt avea aerul implacabil al cuiva gata să ucidă fără

remuşcări.

Cînd începuse să-l iubească? De cînd a căpătat încredere în el? Şi unde o vor duce toate acestea? Îşi scutură capul. Ar fi mai bine să nu-şi pună asemenea întrebări.

Poliţistul termină de notat.

— Cred că am toate amănuntele necesare. Din ce mi-aţi spus, cred că e vorba de un spărgător gata să apuce tot ce-i cade în mînă.

— Cu pistolul? se miră Matt.

— În zilele noastre, un pistol nu înseamnă mare lucru, domnule Oliver. Pînă şi copiii de zece-doisprezece ani au aşa ceva. În fine, esenţialul este că nu a rănit pe nimeni şi, din cîte spune doamna Oliver, nici nu a furat nimic.

Matt se ridică.

— Se prea poate, spuse el. Cu toate acestea, soţia mea ar fi putut fi ucisă.

— În locul dumneavoastră aş gîndi la fel, domnule Oliver, recunoscu poliţistul, ridicîndu-se la rîndul lui. Dar trebuie să înţelegeţi situaţia. Numai în această dimineaţă am avut două încăierări cu împuşcături între două bande simple, cu morţi, un hold-up, încît, dacă un ins trage cîteva focuri într-un perete, lucrul nu are prea mare importanţă.

— Pentru mine are.

— Încă o dată, vă înţeleg, domnule Oliver. Însă, după opinia mea, singurul lucru pe care-l puteţi face este să n-o mai lăsaţi singură pe doamna la ore tîrzii. Luaţi-o acasă.

— E şi intenţia mea, îl asigură Matt.

— Dacă voi afla ceva, vă voi aduce la cunoştinţă. Vă rog să ne scuzaţi, dar în asemenea cazuri, poliţia nu poate face mare lucru.

Charlotte aplecă fruntea. Surîse. Şi, în timp ce Matt îl conducea pe reprezentantul ordinii publice spre uşă, se întrebă care era evenimentul cel mai straniu al serii: că era cît pe ce să fie ucisă ori că s-a îndrăgostit de propriul soţ.

Cînd s-a căsătorit, nu avusese intenţia să amestece şi sentimentele în această afacere şi, totuşi, iat-o îndrăgostită! Şi ceea ce era mai rău, îndrăgostită de un om care putea trece de la cea mai înflăcărată dorinţă la cea mai rece indiferenţă într-o clipă. Cum de-şi putea domina emoţiile? Era un mister pentru ea.

Totuşi, acel sărut fusese real. O dorise, Charlotte era sigură. Dar, lucru nu mai puţin sigur, nu dorea să dea curs dorinţei.

Cu un geamăt de neputinţă, Charlotte se ridică şi începu să aranjeze hîrtiile de pe birou. În seara aceasta nu mai era bună de nimic. Dar mîine, cine ştie...

Matt reveni.

— Eşti gata? Să mergem acasă.

Acasă! Ce bine ar fi fost să fie adevărat. Dar nu! Spusese asta mecanic, cum spusese şi "soţia mea", în lipsa altor cuvinte.

Ar fi vrut să simtă braţele lui Matt încolăcite în jurul ei, dar el părea atît de rece — aproape ostil —

încît ea se descurajă. Unde se risipise dorința care-i unise? Ce era cu omul de care se îndrăgostise?

Capitolul 6

Sîmbătă dimineaţa, fiind mai puţin ocupaţi, dejunară puţin mai tîrziu decît de obicei. Ascuns după paginile ziarului *Los Angeles Times*, Matt ignoră cu încăpăţînare prezenţa Charlottei în faţa lui. Cînd doamna Nguyen îi puse în faţă farfuria, el împături ziarul şi păru că se concentrează exclusiv asupra acesteia.

"O porţie de pate la micul dejun, îşi spuse în sine. Stomacule, dragul meu prieten, iartă-mă că te chinui, dar o fac pentru o cauză nobilă".

Charlotte citea o pagină de sport în *Saturday Event*, cu aceeaşi minuţiozitate pe care o punea

în tot ceea ce făcea. Cu pielea ei netedă şi părul negru care strălucea în razele dimineţii, era uluitor de frumoasă, în ciuda cearcănelor de la ochi. Nesfîrşitele ore pe care le petrecuse la birou în ultimele zile lăsaseră urme, gîndi Matt. I-ar fi spus cîteva cuvinte despre asta, dacă el însuşi şi-ar fi îngăduit mai mult răgaz, dar lucrase, la rîndu-i, la fel de mult.

Fir-ar să fie! Putea să-şi petreacă oricît timp ar fi vrut la birou, să facă orice, să ridice chiar tone de fontă, oricum ar fi dormit prost. Se culca epuizat, cu speranţa de a dormi ca o scîndură, dar degeaba. În fiecare noapte avea aceleaşi coşmaruri; i se părea că arde în flăcări. Auzea vocea Charlottei strigîndu-i numele şi se trezea buimac, cu sudoarea curgînd pe el. Poate că aceleaşi amintiri o chinuiau şi pe ea. Poate că şi ea avea seara aceeaşi speranţă: să cadă într-un somn fără vise.

Totuşi, Matt recunoştea că avea şi alte motive să doarmă prost. Îşi amintea mereu felul în care Charlotte îl sărutase şi se trezea şi se plimba ore în şir prin cameră, spunîndu-şi că ar adormi mai uşor, dacă n-ar şti că ea se află la cîţiva metri de el, dormind în cealaltă cameră. Da, totul ar fi fost mai uşor, dacă n-ar fi întîlnit-o niciodată.

Şi nu numai să doarmă, ci să trăiască pur şi simplu.

Avea nevoie de ea aproape tot atît de mult ca şi de aerul pe care-l respira. Şi n-avea dreptul s-o atingă. Desigur, cu puţină îndrăzneală şi răutate,

ar putea să o seducă dacă ar vrea... Şi apoi, după şase luni, să o părăsească. Dar ştia din instinct că ea nu era tipul de femeie care să iasă nedemnă dintr-o asemenea aventură. Şi începu tot mai mult să creadă că acesta era şi cazul lui.

Ce situaţie infernală! Căsătorit cu o femeie frumoasă şi atrăgătoare, o femeie pe care o dorea atît de mult, dar era condamnat să doarmă singur. Un om cu nervii mai slabi şi-ar fi pierdut minţile.

— Mîine e *party*-ul la mătuşa Ruth, spuse Charlotte neridicînd ochii din ziar.

— Ştiu, bombăni el. Acum, cînd căsătoria fusese prelungită cu şase luni, prin decizie judecătorească, nu mai era nici un mijloc de scăpare.

— Nu pot eu risca o asemenea chestiune, adăugă ironic.

Charlotte ridică ochii şi surîse. Pentru ea era o mică victorie să-l irite pe Matt. De patru zile o trata cu o indiferenţă îngheţată. Ajunsese să se întrebe dacă nu cumva şi-a imaginat pur şi simplu dorinţa pe care i-o trezise. Totuşi, întîlnea, din cînd în cînd, o scînteie în ochii lui Matt — urmă a unui foc ce mocnea în adîncul sufletului lui.

Matt îşi bău cafeaua, îşi şterse buzele, îşi aşeză servieta pe masă şi privi la ceas.

— Am să trec astăzi pe la mine, să iau nişte lenjerie, o anunţă.

Charlotte luă în grabă o înghiţitură de suc de

portocale şi se ridică.

— Du-te, îi spuse simplu.

Matt deja se ridicase pe jumătate din scaun şi nu s-ar fi putut lăsa la loc, fără să pară grosolan. Dintr-o dată nu mai putea evita ca Charlotte să-l însoţească pînă la maşină. Pentru ea ziua începea mai degrabă bine.

Nu-i adresă nici un cuvînt pînă în pragul casei, dar ea nu se formaliză. Cel puţin îl forţa să ia seama de prezenţa ei, să nu o mai ignore. Sărutul pe care i-l dădu pentru a o păcăli pe doamna Nguyen fu scurt şi uşor, dar Charlotte a fost recompensată de privirea lui: o privire sugrumătoare, plină de forţă. Într-adevăr, nu-i era indiferentă!

După ce termină de înghesuit în valiză pulovărele preferate, Matt îşi admiră camera. Era impecabilă, căci, chiar dacă nu mai locuia aici, continua să plătească femeia care-i făcea menajul. Era bine rînduită, cu un loc pentru fiecare lucru şi cu fiecare lucru la locul său. Dar, pricepu el brusc, era tot atît de lipsită de viaţă, ca şi planta artificială, de pe masa din bucătărie.

Ce şoc! Nu se aşteptase la asta. Dimpotrivă, se gîndise că regăsirea acelui univers meticulos organizat i-ar fi pus ordine în idei — în loc de asta, avu impresia că a debarcat la Polul Nord. Încăperea era, din toate punctele de vedere,

asemănătoare cu aceea pe care o părăsise, dar Matt nu se mai simţea aici la el acasă. Ce logică mai avea şi situaţia aceasta? Nici una, bineînţeles. Ce s-a întîmplat? Ce a provocat această schimbare?

Matt se întoarse şi privi oceanul, de la fereastră...

Se întîmplase că Charlotte a intrat prin efracţie în viaţa lui: iată cauza! Dintr-o dată singurătatea care îi fusese atît de dragă nu mai putea fi regăsită... Viaţa lui liniştită, reglată ca o cutie muzicală, pe care nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume, nu-l mai interesa. Atîta ordine era bună pentru grădinile franţuzeşti, nu pentru oamenii de carne şi sînge. Avea nevoie de bună dispoziţie, de zgomot, de mişcare.

Dorea ceva haotic, plin de neprevăzut.

Pe scurt, pe Charlotte o dorea.

Oare o asemenea schimbare era chiar atît de simplu de rezumat: "Charlotte" ? Cu un surîs, Matt gîndi că, deşi nu era chiar atît de simplu, era totuşi ea. Niciodată nu întîlnise o fiinţă mai complexă şi mai misterioasă. Sentimentele pe care i le inspira nu erau deloc simple, iar dorinţa...

Un singur lucru era clar ca lumina zilei în această poveste: niciodată nu o va avea pe Charlotte. Între ei era vorba de o căsătorie albă — nu-şi dăduse oare cuvîntul?

Iar Matthew Oliver era un om de cuvînt!

Şi era mîndru de asta!

Chiar dacă însemna o slabă consolare...

Mai ales de cînd o constatase pe propria-i piele!

Pentru că, după fuga spărgătorului, luni seara, se lăsaseră purtaţi de o pasiune arzătoare, se doriseră cu atîta înfocare, încît dacă ar fi vrut să facă dragoste acolo, imediat, pe un colţ de birou sau pe pardoseală, pe covor, ea nu i-ar fi putut rezista.

Iar apoi, s-a blestemat, bineînţeles.

Da, bine a făcut, cu siguranţă, că s-a stăpînit la timp.

Faptul că erau căsătoriţi legal nu schimba deloc situaţia.

O femeie ca Charlotte merita mai mult decît un bărbat ca el, un urs neîndemînatic care-şi ascundea violenţa sub un doctorat în drept şi nişte costume de mătase.

Adevărul acesta îl purtase Matt întotdeauna în el, cel puţin ziua. Pentru că noaptea visa şi nimeni nu poate comanda visurilor. Marea problemă aici era. Singura şansă să-şi ţină promisiunea era să se culce foarte obosit, pentru a nu mai visa.

În afară de haine, se gîndise să-şi ia şi halterele şi maşina de forţă. Hotărîse asta chiar în zori: aceste mici maşinării puteau desigur multe, puteau să îi aducă liniştea spiritului.

Mulţumită lor, dacă totul mergea bine, va dormi, nu se va mai amăgi cu plăcerile simţite cînd o ţinuse pe Charlotte în braţe, nu se va mai

trezi cu toate simţurile încordate din cauza dorinţei de nestăpînit.

Şi poate chiar va uita înspăimîntătoarele clipe în care o crezuse moartă.

Închise ochii. Ca şi cum ajunge să închizi ochii pentru a alunga o amintire urîtă.

Pentru a mia oară, revăzu pistolul îndreptat spre ea. Uneori, în vis, reuşea să strige "Charlotte, atenţie, e înarmat!", dar uneori — şi asta era cel mai chinuitor — rămînea mut. Atunci trebuia să alerge pe culoar, pentru a-l dezarma pe hoţ înainte ca acesta să tragă. Dar cu cît alerga, cu atît culoarul se lungea. Auzea focurile de armă şi se trezea cu certitudinea că Charlotte e moartă.

Uneori o vedea pe Charlotte în birou, alături de omul care-i punea viaţa în joc. O striga, dar ea nu-l auzea. Striga din ce în ce mai tare, dar niciodată destul de tare, nici pentru a-i atrage atenţia Charlottei, nici pentru a-l speria pe atacator, nici pentru a acoperi zgomotul împuşcăturilor. În această variantă a coşmarului, imaginea următoare o reprezenta pe Charlotte întinsă la pămînt, însîngerată, nemişcată, moartă...

Matt deschise ochii. Un soare ceţos intra prin ferestre. Briza acoperea zgomotul valurilor amestecat cu ţipătul pescăruşilor. Oceanul se aşternea în faţa lui — dar, cu ochii minţii, Matt îl vedea pe ucigaş în penumbră cum, liniştit, cu meticulozitate şi nepăsare, o ţinteşte pe Charlotte.

De ce n-a-nţeles mai devreme? Acela nu era un simplu spărgător, era un adevărat ucigaş. Nu intrase pentru a fura, ci pentru a asasina. Nu căutase clipa propice pentru a dispărea, ci îşi pregătea ţinta.

Iar ţinta lui era Charlotte.

În prima parte a drumului spre casă, Matt se gîndi cum să-i spună cît mai voalat Charlottei că cineva îi ameninţa viaţa. Însă nu găsi cum. Dar, din momentul în care coti pe bulevardul *Los Feliz*, nu-l mai îngrijoră decît un lucru: avea s-o regăsească teafără şi nevătămată acasă? Pentru că era logic să gîndeşti că insul care încercase să o omoare şi a ratat prima lovitură, va încerca din nou.

Ajunse în faţa casei tocmai la timp pentru a o zări pe Charlotte în costum de sport, cu o rachetă pe umăr, făcînd colţul pe la garaj şi luînd-o în direcţia terenului de tenis.

O ajunse în pas alergător. Intră în vestiar în clipa în care ea deschidea uşa dulapului de fier în care erau aranjate genţile.

Auzindu-l că vine, Charlotte se întoarse spre el şi fu nespus de surprinsă să-l vadă acolo, respirînd obosit şi înroşit de efort. Îl ironiză:

— Ei prietene, cîtă grabă să mă vezi!

Matt surîse, dar nu răspunse nimic. Charlotte

era în viaţă, putea s-o privească după plac şi, pentru moment, îi era destul.

— Am venit să mai exersez serviciul. A fost întotdeauna punctul meu slab, dar dacă ai chef putem face un set sau două.

Cum Matt, în loc să-i răspundă, o contempla ca şi cum ar fi fost o apariţie supranaturală, adăugă:

— Nu ştii să joci tenis?

— Ba da, ba da... murmură el.

— Atunci mergem?

— Mi-e frică să nu mă fac de rîs.

— Voi fi indulgentă.

Matt reflectă o clipă. Charlotte îşi spuse că deliberează dacă să meargă sau nu să joace tenis, cînd de fapt el se întreba cum să găsească cel mai bun moment pentru a-i spune de bănuielile şi de teama sa. În sfîrşit, acceptă.

— Bine, fie, îi spuse. Un meci din două, dar să nu mă faci să alerg prea mult...

Charlotte acceptă bine dispusă, iar Matt ar fi rîs şi el, dacă n-ar fi întrevăzut ceva ce-i tăie răsuflarea.

— Charlotte, îi zise cu jumătate de voce, fără să-i tresară un muşchi.

Izbită de această brutală schimbare de ton, ea deschise ochii mari şi se îngrijoră la rîndu-i.

— Da? întrebă.

— Charlotte, ai încredere în mine?

Era surprinsă atît de întrebare, cît şi de tonul pe care fusese pusă — monocord, alarmat.

— Bineînţeles, răspuse Charlotte.

— Atunci, nu mişca, murmură Matt, nici un milimetru.

Privi fix la ceva din spatele ei.

— Ce...? începu ea.

Matt înţelese că vrea să se-ntoarcă pentru a vedea ce se-ntîmplă în spate.

— Nu-ţi întoarce capul, îi ordonă el.

Oprindu-şi mişcarea, ea îl ascultă.

Atunci Matt o ocoli în tăcere, fără să respire, cu o economie de gesturi demnă de un karateka. Ea îl urmări cu coada ochilor. Scena îi părea puţin comică, dar dacă nu era decît un joc menit să-i pună la încercare încrederea pe care o avea în el. Era hotărîtă să meargă pînă la capăt, pentru a nu-l dezamăgi.

— Ar fi o dovadă de amiciţie să îmi spui ce se întîmplă, îi ceru ea, mai în glumă, mai în serios.

— Da, dacă îmi promiţi că nu te întorci.

Charlotte se opri la timp pentru a nu-i răspunde printr-o aplecare a capului. În loc de aceasta, bătu din pleoape şi spuse dintr-o răsuflare:

— Da.

— Atunci ascultă, ascultă bine... am să-ţi spun... nu voi întîrzia să-ţi spun...

Vorbind, Matt continua să se apropie.

— ... da, îţi spun.

— Ei bine, insistă Charlotte, pe care toate aceste preambuluri începeau să o neliniştească.

— Cînd am să-ţi spun, n-ai să tresari? întrebă

Matt.

— Promit.

— N-ai să ţipi?

— Jur.

— N-ai să leşini?

— Ei, fir-ar să fie! Nu mă mai fierbe atît!

— N-ai s-o iei la fugă?

— Matt, spune odată, pentru Dumnezeu!

— Ei bine, iată. Este în spatele tău un... un...

— Un ce?

— Ceva foarte neobişnuit...

— Hai spune!

— Un şarpe.

Charlotte nu tresări, nici nu ţipă, nu leşină şi nu o luă la sănătoasa. Tremura puţin. Mai mult de dezgust decît de frică.

— Un şarpe?!

— Da. Încolăcit printre genţi. Nu mă vede. Sînt acoperit, dar eu îl zăresc prin crăpătura uşii. Şi, dacă judec după modul cum îşi mişcă coada, nu pare prea mulţumit.

— Oh!

Charlotte şi-l imagină şi dintr-o dată începu să respire greu. Matt i-ar fi cerut să nu respire deloc dacă ar fi crezut că e în stare.

El se apropie şi mai mult. Era oare posibil ca acest şarpe să fie într-adevăr ceea ce credea Matt? Părea incredibil şi totuşi, o eroare nu era posibilă: corpul împodobit cu inele viu colorate pe fond închis... o viperă, cu toate că era mai mare decît cele pe care le ştia Matt, în albastru şi alb,

cu burta albă. Trebuia să fie foarte foarte prudent, pentru că muşcătura era mortală.

— Cînd voi fi suficient de aproape de dulap, am să trîntesc uşa, spuse Matt, sperînd ca şarpele să fie înăuntru în acel moment. Îndată, o iei la fugă cît mai departe posibil. Dar nu înainte. Ştia că, la cea mai mică mişcare, şarpele va ataca.

— Spune da, dacă ai înţeles, îi ceru el.

Vocea Charlottei tremură:

— Da.

Era timpul să acţioneze. Matt inspiră profund şi se aruncă spre uşa de fier. Dar Charlotte, la capătul nervilor, nu se mai putu stăpîni, schiţă un gest de întoarcere. O fracţiune de secundă mai tîrziu, şarpele sări.

În acelaşi moment, Matt împinse uşa.

Reptila fu oprită în plin avînt, prinsă între uşă şi marginea dulapului, cu capul în afară şi corpul înăuntru. Se zbătea cu furie, privind la Matt cu ochii ei minusculi, plini de o ură imensă şi căutînd să-l apuce de antebraţ. Rată cu cîţiva centimetri.

— Fugi! urlă Matt spre Charlotte, fără să scape din ochi capul minuscul şi plat care se ondula prin aer.

Între maxilarele de un alb verzui apăru o bobiţă roşie: limba despicată căzu tăiată. Şarpele se înmuie, dar Matt nu se mulţumi cu asta. Continuă să împingă cu toate puterile asupra uşii şi nu se opri decît atunci cînd tăie în două animalul. Era dur ca un cauciuc, iar muchia uşii nu era foarte ascuţită. Trebui ceva timp.

În sfîrşit, capul şarpelui căzu pe ciment cu un zgomot sec. Un miros greţos de sînge şi venin se răspîndi prin aer. Matt avu deodată un acces de greaţă. În ochii şarpelui mort, ura ucigaşă era încă vie.

Charlotte nu fugise. Stătea la cîţiva paşi mai încolo, în spatele lui Matt, contemplînd scena.

— Era oare necesar să te încrîncenezi atît împotriva acestui sărman animal, îl întrebă ea.

Matt se enervă.

— Ce? Încă mai eşti aici? Ce te-am rugat? Acest sărman animal, cum îi zici tu, ştii ce este?

— Un şarpe.

— Ce fel de şarpe, după tine?

— Destul de gros, în culori frumoase, cu ochi strălucitori.

— E o Elapidă.

— O ce?

— O verişoară a sarpelui coral, a mambei, a cobrei.

— A!?

— Cu destul venin cît să omoare un cal.

Charlotte îl exasperase. Acum, cînd devenise lividă, Matt simţi că şi-a luat revanşa.

— De unde ştii?

— Am făcut călătorii în Vietnam, închipuie-ţi, plătite de unchiul Sam. Acolo e plin de şerpi ca ăsta. Mi-era mai frică de ei decît de Vietcong.

— Dar de unde o fi ieşit?

— Bună întrebare, scumpa mea şi-ţi mulţumesc că mi-ai pus-o. Aş cam avea eu o idee.

— Să fi scăpat de la grădina zoologică şi a venit să se ascundă aici?

— Da, da, asta-i cu siguranţă... A traversat cîteva străzi cu atenţie, oprindu-se la semafor, a trecut prin parc, a găsit dulapul vestiarului, l-a deschis, s-a urcat înăuntru, şi-apoi, cu micuţele sale braţe musculoase, a închis uşa.

— Îţi baţi joc de mine, Matt, nu-i frumos. Într-adevăr nu-i de rîs, dar eu nu cunosc nimic despre şerpi...

— Atunci îţi trebuie mult să te gîndeşti că ăsta a fost ajutat?

— Ce-nseamnă asta?

— Asta înseamnă, Charlotte, că...

Matt ezită, era mai greu să-i spună decît ar fi crezut.

— ... că cineva încearcă se te omoare, spuse dintr-o răsuflare.

Charlotte reacţionă la această veste aşa cum se aşteptase: cu cea mai mare neîncredere.

— Şi, de altfel, adăugă, cînd ea rămase cu ochii la el, mută, cu gura căscată, nu a fost pentru prima dată cînd a încercat.

Pe loc, neîncrederea Charlottei fu urmată de stupoare.

— Ce tot inventezi, murmură ea cu glas pierit.

— Vorbesc despre un fals spărgător.

— Cum aşa, fals?

— N-a fost o spargere, Charlotte.

— L-ai speriat înainte de a avea timp să fure. Iată ce-a fost.

— Nu, Charlotte, nu-i chiar aşa. Să ne gîndim puţin. Şi, pentru început, să ne întrebăm ce l-ar fi putut determina pe un spărgător care se-nvîrte prin zona industrială în căutarea unei ocazii, să intre tocmai la *Rutherford Packaging*? Sînt depozite pline de aparate foto la doi paşi şi un importator de magnetoscoape în faţă. Atunci, de ce să intre prin efracţie la cineva care produce ambalaje? N-are nici un sens.

— Bine-nţeles că are. Avem ordinatoare şi maşini de scris în birouri şi un telefon în snack-bar.

Matt nu-şi putu reţine un surîs.

— Nu spun că nu e nimic de furat la *Rutherford Packaging*, spun doar că un spărgător cu o inteligenţă medie ar înţelege uşor că ar face o afacere mai bună dînd lovitura la unul dintre vecinii voştri. Adevărat sau nu?

— Adevărat, conveni Charlotte mai degrabă nesatisfăcută.

— Dar să admitem că hoţul nostru este de o inteligenţă medie şi că preferă să intre la *Rutherford Packaging*. Ar avea totuşi nevoie să-şi încarce cît mai repede posibil marfa în maşină: da sau ba?

— Să admitem.

— Totuşi, tipul de-alaltăieri seară şi-a parcat maşina la cîteva sute de metri de acolo, dacă el o fi fost cel pe care l-am auzit atunci.

Charlotte aprobă dînd fără entuziasm din cap. Deloc descurajat, Matt îşi continuă demonstraţia.

— Iar dacă şi-a dat seama că zona nu-i pustie, de ce n-a plecat aşa cum a venit? De ce-a scos pistolul, cînd ar fi putut s-o şteargă fără să-l ştie nimeni?

Charlotte îndrăzni o explicaţie.

— Pentru că, tu fiind de-o parte şi eu de cealaltă, s-a simţit prins în capcană.

— Nu, nu, nu, protestă Matt. A ştiut că eram acolo cînd am strigat. Şi am strigat cînd l-am văzut ţintindu-te cu pistolul.

— Unde vrei să ajungi?

— Cred că n-a avut deloc intenţia să fure ceva, zise liniştit Matt. Cred că era acolo ca să te ucidă.

— E ridicol.

— Cum şi scîrba·aceasta de şarpe a fost pusă aici ca să te omoare.

Charlotte fu cutremurată. Şarpele, prin aspectul lui alungit, prin grosime şi culoare, o impresionase mai mult decît spărgătorul.

— Şi cine ar vrea ca eu să mor, după părerea ta?

— Văd deja trei suspecţi.

— Trei?

— Howie, Walter şi Ruth.

Matt s-ar fi aşteptat ca Charlotte să protesteze cu vehemenţă. Fu decepţionat. Ea se mulţumi să ridice din umeri.

— Unul dintre cei trei visează să te vadă moartă, insistă el.

— Nu, nu ei.

— Şi nu vor înceta pînă cînd te vor omorî.

— Nu ei, repetă Charlotte.

Cînd deschise ochii, lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— N-ar face asta nici unul dintre ei. Mă iubesc prea mult.

— Unul dintre ei iubeşte şi mai mult banii.

Charlotte deschise gura ca pentru a vorbi, apoi renunţă. Scutură din cap, inspiră profund şi fără vlagă.

Matt se apropie de ea şi o luă în braţe. Ea se lăsă. El o legănă, în timp ce ea îi plîngea cu lacrimi fierbinţi pe umăr. Cînd, în cele din urmă, după mai multe minute, se desprinse de el, Matt constată că îşi revenise.

— Înţeleg că te gîndeşti la asta, spuse ea. Pare logic, dar nu există numai logică în viaţă. Există şi dragoste, încredere, loialitate. Îmi iubesc familia. Şi ei mă iubesc. Şi sînt sigură, în adîncul inimii, că n-ar căuta să-mi facă rău. Toată logica din lume nu m-ar face să-mi schimb părerea.

Îşi şterse cu mîneca o ultimă lacrimă de pe obraz.

— Te rog, reluă, nu-mi cere să aleg între tine şi ei.

— Dar nici nu-ţi cer să...

— Ba mi-o ceri, îl întrerupse Charlotte, luîndu-i tandru faţa între palme. Poate nu-ţi dai seama, dar tocmai asta faci.

— Nu mă gîndesc decît la siguranţa ta, se apără el.

— Dar dacă te-ai gîndi la fericirea mea?

— Fericirea ta?

Charlotte aprobă din cap.

— Dincolo de-a fi vie, n-ai vrea să fiu şi fericită, Matt? îl întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse el.

— Atunci nu îmi mai vorbi de bănuielile tale, clar?

Matt înclină capul. De clar, era clar. Charlotte era atît de orbită de dragoste şi încredere, încît refuză să-şi vadă familia aşa cum era: o adunătură de rechini. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Doar era atît de ... logic!

Capitolul 7

Duminică, ziua petrecerii la mătuşa Ruth... Matt avea atîta poftă de această petrecere cum îi era să se spînzure. Ideea de a o aduce pe Charlotte în mijlocul unui congres al asasinilor îi displăcea, dar promisese. Şi dacă Charlotte găsea că are o faţă obosită, aceasta se datora faptului că dormise puţin. În coşmarele lui, focurilor de armă li se adăugaseră şerpii.

După-amiază, chiar în momentul plecării la mătuşa Ruth, Matt îi ceru Charlottei cheile de la Chevrolet. Era practic pentru prima oară cînd îşi

descleştase gura în ziua aceasta. Ea protestă spunînd că e în stare să conducă şi singură. El îi răspunse că nu se îndoieşte, dar că e mai bine aşa, ca să nu-şi deranjeze toaleta. Charlotte dori din toată inima să-l creadă. Matt nu o complimentase pentru frumoasa rochie de velur pe care o purta, dovadă că nu era în apele lui.

— Şi nu cred că mi-ar rezista nervii, dacă te-aş vedea conducînd pe străzile atît de aglomerate ale Los Angeles-ului, îi explică el.

Ea consimţi, fără să mai aştepte argumente în plus şi-i întinse cheile, pe care el le luă, aruncîndu-le de cîteva ori în sus, în semn de victorie. Ce bărbat exasperant!

Pe urmă, merseră în acelaşi pas spre automobil şi urcară fără un cuvînt. Singurul subiect de conversaţie care l-ar fi interesat pe Matt privea bănuielile lui, iar acest subiect era interzis.

Matt ambală motorul puternic şi demară, făcînd să derapeze puţin pe pietriş pneurile reci.

Maşina ieşise deja din parc şi se îndrepta spre şosea, cînd Charlotte se hotărî să rupă tăcerea. Ghicind fără greutate ceea ce-l interesa pe Matt spuse brusc:

— Cred că înţelegi prea bine că nu sînt deloc convinsă de faptul că cineva ar încerca să mă ucidă.

Nu era un lucru despre care să vorbeşti cu atîta superficialitate.

Matt tresări şi se-ntoarse spre ea cu ochii

mari.

— Tu chiar crezi, sincer, că şarpele acela trecea pe acolo, că a văzut lumină şi şi-a zis: "Ia te uită! Să mă duc să-i fac o vizită drăguţei ăsteia de Charlotte!"?

— A putut ajunge acolo din întîmplare.

— Şi tot din întîmplare un pistolar te-a ales ca ţintă în exerciţiile lui de tir?

— A fost o spargere cum sînt atîtea mii.

— Dacă crezi asta, înseamnă că eşti nebună de legat, decretă Matt.

Spunînd aceasta, apăsă pe acceleraţie, iar Chevrolet-ul ţîşni ca o rachetă.

Cînd, la intersecţia următoare, el coti spre stînga, fără să încetinească, Charlotte îşi spuse că trebuie să fie foarte, foarte nervos. Însă ea, prin felul ei de-a fi, avea multă îngăduinţă pentru mînioşi, iar această criză a lui nu o şocă mai mult decît era nevoie. Doar cînd Matt trecu pe roşu bănui că lucrurile nu merg aşa cum trebuie.

— Ce se întîmplă? strigă ea cu voce ascuţită, atunci cînd maşina atinse un Pontiac uriaş care venea din sensul opus şi răsturnă două pubele.

— Nu mai avem frînă, răspunse Matt printre dinţi.

Şoseaua era îngustă, plină de curbe şi în pantă. La fiecare curbă, maşina prindea viteză. Se produse un şoc, însoţit de un zgomot sec ca o explozie. Charlotte tresări. Oglinda retrovizoare a maşinii tocmai agăţase, în trecere, pe aceea a unei Testarossa care staţiona. În faţa lor,

şoseaua cotea în ac de păr. Fără a ezita, Matt o luă de-a dreptul printre un indicator de incendiu şi un stîlp electric, depăşi bordura, lăsînd în spate o peluză. Pe terenul denivelat şi umed, Chevrolet-ul începu să se smucească şi să se mişte ca un cal la rodeo. Matt se apucă cu o mînă de volan şi cu cealaltă sprijini capul Charlottei, că să nu ţîşnească prin parbriz.

— Capul între genunchi şi mîinile pe cap, îi strigă.

În timp ce se conforma, Charlotte auzi un zgomot îngrozitor. Maşina se opri, dînd impresia că alunecă încet pe o suprafaţă de cauciuc.

— Charlotte! urlă Matt.

Ea deschise ochii şi ridică capul. Matt părea calm. O dîră subţire de sînge îi curgea de pe frunte.

— Dumnezeule, sîntem în piscina lui Morris, murmură, descoperind peisajul din jur. Mă va omorî!

— Pentru asta trebuie să mai aştepte, replică Matt, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Abia atunci Charlotte îşi dădu seama că apa intrase în maşină. Voi să deschidă portiera, dar Matt o opri.

— Nu acum.

O apucă de încheietura braţului ca s-o oprească. Îi desfăcu centura de siguranţă cu cealaltă.

— Ne înecăm! spuse ea.

Era moartă de frică.

— Fără panică, îi recomandă el. Sîntem în bazinul principal...

După gradaţiile de pe pereţii piscinei, erau trei metri de apă.

— Trebuie să aşteptăm, ca maşina să se aşeze pe fundul piscinei, îi explică.

Şi cum ea nu reacţionă, îi scutură cu putere braţul.

— Charlotte, mă auzi?

— Da, spuse ea cu o voce slabă, fără timbru.

— Dacă deschidem acum una din portiere, apa va năvăli deodată şi maşina se va răsturna. Deci, iată ce trebuie să facem.

Apa ajusese pînă aproape de parbriz. Îndată, prin geamurile lăsate — imposibil de ridicat fiindcă aveau comandă electrică — apa începu să năvălească înăuntru. Nu mai era timp de vorbe.

— Nu întinde mîna pînă cînd nu-ţi spun. Trebuie să aşteptăm ca presiunea să fie aceeaşi de ambele părţi ale portierei, înainte de a deschide. Cînd am să-ţi spun, împinge cît poţi de tare şi ieşi. Ai să urci singură la suprafaţă.

Deocamdată apa intra prin deschideri. Matt îşi scoase centura de siguranţă şi aşteptă. Cînd numai capetele le mai rămăseseră afară, strigă:

— Acum!

Inspiră profund şi aşteptă pînă cînd fu sigur că portiera Charlottei se deschise, apoi o deschise pe a lui şi ieşi.

Ajuns la suprafaţă, o căută în jurul lui. Ar fi

trebuit să fie acolo... dar nu era.

Matt privi dedesubt şi, prin apa clară o zări. O siluetă cu contururi estompate, pe jumătate în maşină!

Trase aer în piept şi plonjă.

Ea se zbătea. Ajungînd alături de ea, văzu că rochia ei se prinsese în portieră şi asta o împiedicase să iasă. Se prinse de maşină, ca să nu fie împins la suprafaţă, apucă stofa şi trase. Era un velur solid. Matt se încăpăţînă. În cele din urmă, ţesătura cedă. Cînd ultimul fir se rupse, Charlotte fu împinsă spre suprafaţă, ca o torpilă. Matt o urmă, ieşind imediat după ea. După cum se aştepta, Charlotte era vlăguită, pe punctul de a ceda. O apucă de mijloc, ţinînd-o deasupra apei şi înotă pînă la bordură, unde, o mică mulţime de curioşi se şi adunase. Acolo o încredinţă primei perechi de mîini care se întindea spre el.

Charlotte fu întinsă pe pămînt. Matt ieşi din apă şi se apropie de ea. O scutura o tuse înspăimîntătoare... Dar dacă tuşea, era în viaţă. Iar pentru urechile lui Matt, acest zgomot dureros se transforma în melodia cea mai suavă.

Schimbară o privire şi un surîs.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva, spuse Matt.

— Ce?

— Să nu mă mai faci să mor de frică.

— Ţi-a fost ţie frică? exclamă Charlotte, încercînd să rîdă, fapt ce-i declanşă din nou tusea. Ei bine, mie nu. Eram sigură că te vei

întoarce să mă cauţi...

"Ce femeia incorigibilă!" gîndi el cu tandreţe. O privi mai bine: cu părul ud, cu machiajul şters şi rochia sfîşiată, îi părea mai frumoasă ca niciodată. I-ar fi spus-o, dacă ea n-ar fi tuşit din nou.

Apăru la capătul grădinii un om care se îndrepta spre ei cu paşi mari. Blestema, agitînd pumnii. Era fără îndoială Morris... Matt avu impresia că omul nu era chiar mulţumit.

În acelaşi moment, o femeie venită nu se ştie de unde ieşi din micul grup de gură-cască cu o pătură pe care i-o dădu lui Matt. Acesta o înfăşură în grabă pe Charlotte. Între timp, strigătele domnului Morris deveneau tot mai sonore.

— Du-mă acasă, imploră Charlotte. Vreau să mă duc acasă.

Matt se ridică, o ajută pe Charlotte să stea în picioare şi o luă în braţe. În ciuda timpului frumos şi a cuverturii ce o înfăşura, ea tremura.

Erau gata să plece, cînd un om în culmea mîniei le bară drumul.

— Unde mergeţi aşa? urlă acesta.

— Acasă, răspunse scurt Matt.

— O! Priviţi ce-aţi făcut aici!! Peluza mea, arbuştii mei, piscina mea! Cine sparge plăteşte, prietene!

— Îndată ce ajung acasă, chem asigurările, puse Matt. Vă garantez că vor trimite un expert înainte de căderea serii.

— Companiile de asigurare! exclamă omul furios. Iar gluma asta! Aş avea noroc dacă mi-ar plăti jumătate din pagube! Şi asta în optsprezece luni!

— Nu vă fie frică, răspunse Matt printre dinţi. Cineva va plăti! Şi încă repede!

Da, cineva va plăti pentru toate astea. Şi încă scump. De îndată ce va reuşi să-l înşface...

Omul, mînios, deveni deodată interesat de Charlotte.

— A, femeia asta! Conduce ca o nebună de cînd are şaisprezece ani. Pînă la urmă trebuia să i se întîmple şi aşa ceva. Chem poliţia, domnişoară Lambert. O să vă ridice permisul, vă garantez, o ameninţă el.

Dacă nu ar fi avut-o pe Charlotte în braţe, Matt l-ar fi luat cu siguranţă de guler pe individ.

— Dacă ţineţi neapărat să ştiţi, eu conduceam, îl informă. Cînd vor sosi poliţiştii, să-i trimiteţi la mine. Acum daţi-vă la o parte!

Trebuie să fi fost ceva teribil în vocea lui Matt — sau în privirea lui — pentru că furiosul domn Morris uită pe loc că este mînios şi se îndepărtă pentru a-i lăsa să treacă.

Anunţată de un martor al evenimentelor, doamna Nguyen cobora în grabă strada. Ajunse în momentul în care ieşeau de pe proprietatea lui Morris, trecînd peste gardul viu. Doamna Nguyen respira greu.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă înnebunită.

Cum Charlotte tremura din ce în ce mai tare,

Matt se gîndi că nu-i timp de explicaţii.

— Un accident, spuse simplu.

Apoi, aplecîndu-se, adăugă la urechea doamnei Nguyen:

— Am motive să cred că au fost "lucrate" frînele. Cînd va sosi poliţia, cereţi să verifice, da?

— Bineînţeles.

Matt îi mulţumi şi porni spre casă. Ştia că treaba era în mîini bune, lăsată pe seama doamnei Nguyen.

Uscat şi schimbat, cu umărul sprijinit de uşa Charlottei, Matt o aştepta să iasă din baie, unde intrase să-şi dezbrace hainele înmuiate şi să-şi şteargă urmele acelei băi forţate. Profită de lipsa ei pentru a admira decorul. Totul era alb: pereţii, storurile, covoarele, apărătoarea de ţînţari, artistic aranjată deasupra patului, întregul mobilier — original, surprinzător... Iar cînd apăru Charlotte, în kimono roz cu violet, s-ar fi putut spune că este prima pată de culoare pe o pînză nouă.

Cu naturaleţe, se lăsă în braţele salvatorului.

— Brrr! făcu ea. Crezusem că n-o să-mi mai fie vreodată cald.

— Ţi-e bine?

— Da..

Matt îi respiră mireasma, o savura: era proaspătă şi parfumată. Ce plăcut era să o ţină în

braţe!

— Dacă ai şti ce-am simţit cînd te-am văzut pe fundul piscinei...

— Ah, făcu Charlotte.

Simţi cum Matt o sărută pe creştet şi se lipi de el.

El inspiră prelung, îndurerat.

— Oh, nu vreau să mă mai gîndesc la asta, zise.

Charlotte surîse. La adăpostul braţelor lui Matt îşi venea în fire.

— Totuşi n-am început eu acest subiect, glumi ea.

Pentru cîteva momente n-a mai spus nici unul nimic.

— Ştii la ce m-am gîndit cînd am căzut în piscină? întrebă Matt.

— Nu ştiu ce-ai gîndit tu, dar eu mi-am imaginat titlurile din ziare: "*Un bărbat, o femeie şi maşina lor în piscină, vezi foto 5*".

Matt o strînse şi mai puternic în braţe.

— Nu e de rîs, aş putea spune că dimpotrivă!

— De-acord, conveni ea.

În vocea lui Matt se simţea mînia. Nu din cauza fricii sau din altă cauză. Cum Matt obişnuia să-şi păstreze pentru el emoţiile, Charlotte îl întrebă:

— Dar tu ce-ai gîndit atunci?

Răspunse fără să ezite:

— Că vom muri şi vom rămîne veşnic unul lîngă altul, ca soţ şi soţie, fără să fi făcut vreodată

dragoste cu tine.

Auzind aceste cuvinte, Charlotte fu străbătută de un fior. Apoi se îndepărtă puţin de Matt pentru a-l putea privi în ochi şi a vedea dacă vorbeşte serios sau nu. Într-adevăr, vorbea serios.

— Şi eu m-am gîndit la asta, îi mărturisi cu un surîs.

— Şi-acum de ce ai privirea asta vinovată?

— Pentru că am crezut întotdeauna că-i adevărat ce se spune: în momentul morţii ne trece prin minte ca un fulger întreaga viaţă. Iar eu, eu m-am gîndit mai ales la lucrurile pe care nu le-am făcut...

— Te asigur că înainte de apusul soarelui le vom face, promise atunci Matt. Sau cel puţin nimeni nu ne va putea reproşa că n-am încercat.

Pe cale de a consimţi întrutotul, Charlotte îşi plecă încet pleoapele, ridică fruntea şi îşi muşcă buzele. Matt îi luă faţa între mîinile lui mari şi puternice, emanînd o convingătoare virilitate. Respirînd întretăiat, emoţionată, pierdută, dar doritoare şi arzîndă, Charlotte aştepta. Gura lui Matt se apropie de gura ei fremătătoare. Se sărutară sălbatec, nerăbdători, încercînd să topească dintr-o dată aşteptarea şi coşmarurile care-i încercaseră pînă acum. Matt avusese intenţia să fie tandru, să o savureze cu încetineală, să-i soarbă dulceaţa, dar buzele fragede ale Charlottei aveau un gust dumnezeiesc. Erau ca vrăjite, şi atunci cînd ea, înfiorată, scoase un mic geamăt de plăcere, el

nu şi mai aminti de nimic. Era cuprins de o dorinţă înnebunitoare, ca şi cum ar fi dorit-o dintotdeauna.

Apoi, mîinile îi alunecară pe părul mătăsos al Charlottei. O ţinu strîns în timp ce îi acoperea cu mii de săruturi fierbinţi pleoapele, tîmplele, gîtul fragil.

Cînd îi muşcă cu delicateţe lobul dulce al urechii, Charlottei i se tăie răsuflarea. Cînd îi mîngîie cu vîrful buzelor pielea transparentă şi delicată din gropiţa gîtului, unde-i bătea pulsul, ea simţi cum se înmoaie, pătrunsă de o nevisată fericire. Cînd el îşi coborî gura fierbinte spre sîni, Charlotte încetă să mai gîndească logic. Lumea plină de pistoale, de şerpi veninoşi şi de piscine în care te poţi îneca se dizolvă în intensitatea senzaţiilor încercate acum pentru prima oară. Numai Matt exista, singur, puternic, în tot universul. Iar senzaţiile pe care i le dăruia o trecuseră pragul unei fericiri nemaiîncercate.

Ea rîse — un rîs cu sonorităţi grave şi senzuale, învăluitor şi atîţător, pur şi dezmăţat în acelaşi timp, un rîs cum Matt nu mai auzise. Înţelese că e pe cale să ofere tot atît de multă plăcere pe cît primea. Şi, pentru prima oară în viaţă, înţelese că a da e mai important decît a primi.

O mîngîie pe spate, de la ceafa plăpîndă pînă jos spre coapse, trăgînd-o spre el. Ca şi cerul care-ntîlneşte pămîntul la orizont, deveniră un singur trup.

De unde să fi ştiut el înainte că ea e balsamul tuturor rănilor lui, el, care niciodată nu se crezuse rănit?

— Am nevoie de tine, şopti el cu o voce care nu mai era a lui sau care, dimpotrivă, era adevărata lui voce, ridicată din adîncimi pe care nu şi le cunoscuse.

Charlotte ar fi vrut să-i spună că era toată a lui, că a fost a lui dintotdeauna, dar gura lui Matt o împiedica să rostească vreun cuvînt.

Îşi trecu mîinile fremătătoare pe sub cămaşa lui Matt, cercetîndu-i pielea dulce şi fierbinte, fermitatea muşchilor, spatele puternic. Cîtă putere în acest bărbat! gîndi ea.

Cînd, cu mîna ca o cupă el îi prinse unul din sîni, ea crezu că înnebuneşte. Tresări violent, ca şi cum nu sînul i l-ar fi atins, ci i-ar fi luat în palmă sufletul. Şi se înfurie grozav pe hainele care îi împiedicau să se atingă.

Şi el se neliniştii. În comparaţie cu dulceaţa pielii, mătasea era aspră. Cu degetele tremurînde îndepărtă stofa şi-i mîngîie umerii. Însă kimonoul nu alunecă pînă la pămînt, cum sperase Matt. În loc de asta, dezgolise atît de puţină piele, încît suporta acum un adevărat supliciu; îi sărută un umăr, pe celălalt, apoi, prin mătase, sînul cu sfîrcul întărit... pînă cînd îşi pierdu cu totul răbdarea.

Atunci, o ridică pe Charlotte în braţe şi o aşeză pe pat. Cu gesturi grăbite îşi scoase cămaşa şi pantofii. Culorile vii ale kimonoului

Charlottei contrastau cu albeaţa patului, pînă cînd, cu un singur gest, Matt deznodă cordonul şi aruncă într-un colţ al camerei incomoda pată roz-violet. Goală, Charlotte strălucea ca şi cum ar fi fost poleită cu aur. Sînii rotunzi şi pietroşi implorau mîngîieri. Matt se aplecă peste ei şi îi mîngîie. Apoi buzele înlocuiră mîinile care alunecară tot mai jos, pînă cînd Charlotte, pierdută, înnebunită îl strigă pe nume.

Ea gemea senzual. Gura lui îşi încetă periplul, iar mîinile-i experte îşi întrerupseră mişcarea vrăjită în jurul a ceea ce avea mai viu în ea.

Charlotte văzu printre gene cum Matt îşi aruncă vraişte veşmintele, apoi îl simţi din nou lîngă ea. Îi şopti cuvinte pasionate, în timp ce o mîngîia cu atîta pricepere încît o aduse în pragul extazului.

Apoi, cele două corpuri se întîlniră şi se amestecară. Începură dansul vechi precum lumea, misterios ca primăvara...

Charlotte se abandonă întrutotul vulcanului de senzaţii, crezu că spiritul ei va exploda în mii de bucăţi şi se va risipi într-o dulce nebunie.

Uitase acest urcuş spre vîrf, treaptă cu treaptă, de fiecare dată cu senzaţia că aerul se rarefiază şi lumina devine tot mai orbitoare.

Uitase acest cutremur de la sfîrşit, această dulce uitare de după aceea, această pace, acest extaz...

Atunci cînd Matt o îmbrăţişă cu o incredibilă duioşie îşi dădu deodată seama că nu uitase

nimic din toate astea. Nu. De fapt, niciodată nu trăise aşa ceva. Nici măcar nu ştia că există, pînă cînd Matt n-o făcuse să le simte.

Cu un surîs inefabil pe buze, ea se cuibări murmurînd în braţele lui, arzînd de mulţumire şi cu tîmpla sprijinită pe umărul lui, adormi.

Matt auzi soneria de la uşă, apoi mai multe glasuri. Se ridică uşor, pentru a nu o trezi pe Charlotte, o acoperi cu un cearşaf, se îmbrăcă şi coborî pentru a vedea ce se întîmplă.

În salon o găsi pe doamna Nguyen în plină conversaţie cu doi poliţişti. Domnul Morris era şi el acolo. Îi trecuse furia.

În timp ce doamna Nguyen dispăru în bucătărie, poliţiştii ascultară depoziţia lui Matt, luară note pentru raport, spuseră că la prima vedere frînele maşinii fuseseră stricate intenţionat, dar că trebuie aşteptate rezultatele expertizei pentru a fi siguri. Apoi plecară, dînd de înţeles că vor reveni curînd, fără nici o îndoială. Domnul Morris îl rugă pe Matt să-l scuze pentru că se pierduse cu firea — "Nu puteam şti", se apără el — se interesă de sănătatea Charlottei — "Am avut un şoc! Gîndiţi-vă! O cunosc de cînd era mică..." Apoi plecă la rîndul lui, iar Matt rămase singur.

Doamna Nguyen ieşi în acel moment din bucătărie.

Văzîndu-i faţa gînditoare şi severă, era uşor de priceput că guvernanta nu mai avea nevoie de concluziile expertizei, pentru a fi sigură că accidentul a fost un atentat împotriva vieţii Charlottei.

— Dacă aş şti cine a făcut asta, spuse ea cu o strălucire ucigaşă în ochii negri, l-aş strînge de gît cu propriile-mi mîini.

— Cine să facă ce?

Matt îi pusese această întrebare pe un ton fals naiv, căci voia să păstreze doar pentru el temerile şi bănuielile, fără să mai îngrijoreze şi pe altcineva.

— Ascultă, fiule, protestă familiar bătrîna. Nu sînt nici surdă nici oarbă...

Doamna Nguyen părea foarte sigură de ceea ce ştia. Greu de crezut că ar fi putut să o determine cineva să-şi schimbe părerea. Matt nu mai insistă.

Îşi trecu mîinile prin păr, îşi masă viguros pleoapele...

— Aveţi vreo bănuială? întrebă.

Doamna Nguyen încrucişă braţele.

— La început te-am bănuit pe tine.

— Care început? se miră Matt.

— Falsa spargere, apoi şarpele acela din dulap...

— Aţi înţeles de-atunci despre ce-i vorba?!

— Ţi-am spus că am ochi şi urechi...

— De ce m-aţi bănuit pe mine?

Doamna Nguyen îşi mijii ochii asiatici, surîse

discret, şi spuse:

— Dar e evident.

— Explicaţi-mi, totuşi...

— Moştenirea...

— Aţi gîndit dumneavoastră asta, sau Howie v-a susurat la ureche insinuările lui grosolane?

— Nu l-am întîlnit recent pe domnul Howard Rutherford, spuse doamna Nguyen.

— Şi n-aţi vorbit nimănui despre bănuielile dumneavoastră?

— M-ar fi crezut nebună.

— Nici măcar Charlottei? se miră Matt.

— Mai cu seamă ei nu-i puteam vorbi! Am atîta minte ca să pricep că nimeni nu poate să convingă o tînără căsătorită că scumpul ei soţ încearcă să o ucidă... Dacă i-aş fi împărtăşit neliniştile mele, probabil că m-ar fi concediat. Şi astfel n-aş mai fi fost aici ca să veghez asupra ei.

— Aţi crezut într-adevăr că eu eram ucigaşul?

— Da.

— Şi azi nu mai gîndiţi aşa?

— Nu.

— Ce anume v-a făcut să vă schimbaţi părerea?

— Felul în care o priveşti.

Doamna Nguyen se îmbujoră, Matt păli.

— Vreţi să spuneţi că n-am aerul cuiva care vrea s-o ucidă?

— O! Nu!

Matt surîse. Această doamnă Nguyen avea probabil o gîndire proprie asupra problemelor

gastronomice, dar dincolo de aceasta nu-i lipseau nici inteligenţa, nici flerul. Dacă ar putea să-şi facă un aliat din ea...

— Atunci cine ar putea fi? întrebă el.

— Ce-aş putea eu şti?

— Unchii ei, mătuşa?

— Nu cred.

— Atunci...

— Sînt în mod logic suspecţi, sînt de acord. Dar dacă ai fi văzut cum s-au ocupat de ea după moartea tatălui ei nu i-ai mai bănui.

— Bănui pe toată lumea.

— Ce-ai de gînd să faci?

Matt dădu din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, îi mărturisi.

— Ai cumva de gînd să anunţi poliţia?

— Nu! Charlotte s-a înroşit toată de nervi cînd i-am spus prima oară că una din dragele ei rude încearcă s-o omoare.

De fapt ea nu se înroşise, fusese, în schimb, categorică: dacă-i mai cere să aleagă între unchii săi şi el, el ar fi cel care pierde. L-ar părăsi fără îndoială. Şi atunci, vînătoarea rămînea deschisă. Toţi ucigaşii de pe lume ar putea să tragă în ea şi el n-ar avea cum să o protejeze.

Trebuia acţionat altfel.

Lui Matt îi veni în minte numele unui anume Bob Stone, pe care-l cunoscuse în Vietnam şi care era acum detectiv particular. Se duse să-l

sune.

Însă nu chiar acum. Mai întîi să-i telefoneze mătuşii Ruth pentru a o anunţa că nu mai pot ajunge la petrecere.

Capitolul 8

Matt le-ar încerca şi nu-şi permitea nici ea să le resimtă. Dacă clipele magice pe care tocmai le împărţiseră trebuiau să rămînă singurele, fie, vor fi cu atît mai preţioase. Însă Charlotte dorea mai mult. Se lăsă din nou în pat, şi-şi mărturisi că acele clipe de dragoste îi stîrniseră o foame neobişnuită. Îl dorea pe Matt pentru totdeauna.

În momentul în care era gata să izbucnească în plîns, se deschise uşa.

— Matt? întrebă ea, stăpînindu-se.

— Bine-nţeles că sînt eu. Cine altcineva ar putea intra în camera ta fără să bată la uşă?

Matt se aşeză pe marginea patului. Odată cu

săruturile senzuale ale lui Matt, Charlotte îşi uită toată tristeţea.

— Mă bucur că te găsesc încă culcată, spuse Matt.

— Da? Şi de ce?

— Pentru că o femeie care de-abia a scăpat de la înec trebuie să se odihnească.

— Dar Matt, petrecerea...

Matt se întunecă la faţă.

— Tocmai am vorbit cu mătuşa Ruth şi i-am spus că trebuie să se lipsească de noi, de data asta. Caz de forţă majoră, i-am explicat.

— Şi ea, ea ce ţi-a răspuns?

— Că va sosi ea, Carver, *maître d'hotel*, muzica şi toată adunătura de invitaţi.

— Ce?

— Ei, da, a spus:" Dacă tu nu vii la petrecere, vine petrecerea la tine. Şi a şi pornit-o încoace, fără să am timp să rostesc un singur cuvînt de protest...

Cel mai caraghios, gîndi Matt, e că Charlotte nu pare surprinsă.

— Şi ce zice de asta doamna Nguyen? întrebă ea.

Matt ridică din umeri.

— Că atunci cînd va veni dimineaţa, ţine în mod deosebit, dacă nu ne este cu supărare — ceea ce n-ar fi cazul — să găsească bucătăria cel puţin la fel de curată cum a fost în momentul în care a lăsat-o.

— Asta-i tot?

— Da.

În orice caz, fusese tot ceea ce-i spusese lui Matt în engleză. Cît despre ceea ce-a spus în limba ei natală, Matt prefera să nu ştie.

—Însă ideea i-a plăcut la fel de puţin ca şi mie, adăugă el. Se vedea că era neliniştită...

— De ce, Doamne Dumnezeule?

— Ştii prea bine.

Charlotte îşi căută kimonoul din ochi, dar nu-l găsi. Se înfăşură pudic într-un cearşaf şi se ridică.

— Nu ştiu dacă am asasini pînă şi în trusa cosmetică, spuse ea. Dar un lucru este sigur: sînt înconjurată, de la o vreme, de paranoici...

Cu un surîs ironic pe buze se îndreptă spre fereastră. Undeva, în stînga, aproape de uşa bucătăriei, şoferul şi patru servitori descărcau o camionetă alb cu roşu. După numărul drumurilor pe care le făceau, Charlotte îşi spuse că în istorie, unele armate au plecat în campanie de luptă cu mai puţine provizii.

— Bun. Mă duc să mă pregătesc, spuse ea, întorcîndu-se către Matt. Ce-ar fi să te duci în camera ta şi să faci la fel?

Cînd, treizeci de minute mai tîrziu Charlotte coborî, bucătăria era un stup de zgomote şi activitate intensă. O regăsi pe mătuşa Ruth, într-o

toaletă mai alambicată decît oricînd, bîzîind printre lucrători, fîţîindu-se de la unul la altul, dînd ordine inutile şi sfaturi zadarnice.

— Scumpo! izbucni ea, îndată ce o zări pe Charlotte.

O sărută cu efuziune pe nepoată. O îmbrăţişă, agitată şi se-ndepărtă pentru a o putea contempla.

— Lasă-mă să admir splendoarea unei tinere căsătorite, se alintă ea. E nemaipomenită această coafură, iar machiajul... pfuuu! Ai un ten de trandafir. N-ar spune nimeni că nu-s decît cîteva ore de cînd ai căzut în cap într-o piscină.

Charlotte mulţumi pentru compliment, dar omise să precizeze că a trebuit să utilizeze gama completă a preşampoanelor, şampoanelor şi postşampoanelor şi tot conţinutul trusei pentru a repara ceea ce stricase apa.

Îi privi pe bucătari cum pregăteau mîncarea. Tot ce făceau ei acolo era în formă de inimă sau de clopot. Cîteva prăjituri erau chiar decorate cu flori naturale! Meniul promitea să fie nupţial şi uşor decadent.

O a doua camionetă parcă aproape de intrarea de serviciu.

— A, iată că a venit furnizorul de baloane, spuse mătuşa Ruth. Charlotte, fii drăguţă, arată-i drumul spre sala de mese.

Ca şi în cazul mîncării, mătuşa Ruth n-a făcut lucrurile pe jumătate nici în ceea ce priveşte comanda de baloane. Charlotte îşi dădu seama

de asta, cînd furnizorul traversă pentru a cincea oară bucătăria, murmurînd: "Uf, încă două drumuri şi sînt terminat".

— Crezi, mătuşă, că atîtea baloane sînt neapărat necesare, întrebă ea?

— Niciodată nu-s destule, afirmă mătuşa. Şi nimic nu e mai potrivit decît baloanele multicolore pentru a crea o atmosferă de sărbătoare.

Coborînd vocea, îi spuse la ureche Charlottei:

— În schimb, pungaşul cu specialităţile mă nelinişteşte. Nu prea pare de meserie. Dar unul dintre funcţionarii obişnuiţi a avut un accident şi a fost înlocuit cu ăsta. Carver l-a găsit.

Nemulţumită, îl privi pe mititel — un colos cu faţă de *Terminator*— care umplea cu rinichi de vacă şi cu ciuperci batonul ruladei, dar o făcea atît de neîndemînatic, încît jumătate cădea pe masă.

— Nu ştiu de unde Dumnezeu l-a scos, dar Carver nu-i deloc priceput în a găsi personal pentru bucătărie.

Apoi, cu vocea mai ridicată:

— Ah, iată mirele!

Şi alergă în întîmpinarea lui Matt. Cum alerga, scoţînd mici strigăte bucuroase, şi cum rochia era de toate culorile curcubeului — plus vreo alte cîteva care nu existau în natură — din punctul de vedere al lui Matt mătuşa semăna cu un papagal gigantic.

Cînd trebui să suporte, la rîndu-i, inevitabila îmbăţişare şi, cum aceasta se prelungea, privi pe

deasupra umărului mătuşii pentru a face să treacă timpul. În ochiul lui lipsit de experienţă, totul părea normal. Mai puţin un ins care îi depăşea pe ceilalţi cu un cap şi care încerca să umple vasul pentru ruladă cu nişte degete uluitor de groase.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă mătuşa cînd se întoarse şi descoperi măcelul.

Îşi reproşă ei înseşi neîndemînarea aceluia.

— Băiete, îi strigă ea, sosul, sosul! Ai uitat sosul!

— Păi, care sos? spuse neîndemînaticul.

— Sosul din acel castron.

Mătuşa se-ntoarse spre Charlotte şi murmură nespus de supărată:

— Dă-ţi seama, nu are nici cea mai mică noţiune despre bucătărie... Ruladă fără sos, unde-ai mai văzut aşa ceva? Vino cu mine, umflatule! spuse ea, întorcîndu-se spre acela. Am să-i cer bucătarului şef să-ţi găsească un loc mai potrivit.

Spunînd acestea se-ndepărtară amîndoi, colosul cu capul între umeri, dezamăgit, mătuşa Ruth cu capul în sus, în foşnetul rochiei sale multicolore.

— E o chestie, murmură Matt, cînd mătuşa nu l-ar mai fi putut auzi.

— Oh, da, aprobă Charlotte.

— Dar, dacă se încăpăţînează să se îmbrace ca un colibri, nu m-ar mira ca în perioada împerecherii să nu atragă decît piţigoi!

Charlotte surîse.

— E amuzant, spuse. Răutăcios, dar amuzant.

Matt plecă fruntea. Apoi o privi pe Charlotte. Cînd era alături de el nu putea face altceva decît să o admire.

— Eşti încîntătoare, spuse în sfîrşit.

Încîntătoare? Într-adevăr, era absolut superbă. Rochia ei negru cu alb, era o simplă bucată de pînză, atîrnată de o zeiţă. Totuşi, pe Charlotte, această bucată de pînză se transforma într-o capodoperă de simplitate ce-i scotea în evidenţă strălucitoarea frumuseţe.

Decolteul adînc şi asimetric descoperea un umăr minunat bronzat şi începutul sînilor, de aceeaşi culoare cu mierea, la fel de răvăşitoare ca şi a umărul. Dedesubt, stofa îi mîngîia pîntecele, îi evidenţia talia înainte de a cădea în falduri superbe.

— Nici tu n-arăţi rău, spuse Charlotte.

Schimbară un surîs în timp ce soneria începu să se facă auzită.

— Să nu se deranjeze nimeni, mă duc să deschid, spuse mătuşa Ruth. O fi casa ta, scumpa mea, îi spuse Charlottei părăsind bucătăria. Dar acum puterea este a mea.

Charlotte îl luă pe Matt de braţ.

— Eşti gata să-i înfrunţi? îl întrebă ea, trăgîndu-l pe culoar.

— Am de ales? îi replică Matt, cu aerul unui condamnat care se îndreaptă brav spre locul supliciului.

Dar curajul îi slăbi, cînd descoperi în sala de mese instrumentele de tortură ce trebuiau să servească la martirizarea lui. Baloane umflate cu heliu şi ancorate cu panglici multicolore pluteau prin toate colţurile. În mijlocul mesei trona o sculptură în zahăr, înfăţişînd două turturele înamorate care se sărutau cu ciocurile şi în fiecare farfurie se aflau prăjituri în formă de inimă şi de clopoţei. Matt suspină profund: seara ameninţa să fie nupţială şi carnavalească!

În aceeaşi clipă se auzi la intrare un rîs exploziv, care îi aducea în minte vrăjitoarele din desenele animate.

— Dumnezeule, ce-i asta, întrebă Matt, înfricoşîndu-se.

Charlotte îi surîse suav.

— E verişoara mea Nedra, fiica unchiului Walter. E greu de înţeles cum cineva atît de tăcut ca el poate avea o fiică al cărei rîs face să se cutremure candelabrele.

— ... şi copiii, adăugă Matt mai în glumă, mai în serios.

— Ruth a aranjat bine lucrurile de data asta, spuse Carver.

Charlotte nu-l auzise sosind, dar, cu atîta conversaţie şi muzică, era destul zgomot în cameră pentru ca lucrul acesta să nu fie de mirare. Fără să scape din ochi fascinantul

amestec uman pe care-l numea familia ei, răspunse că da.

Se-ntoarse doar cînd deveni sigură că toţi Rutherforzii erau acolo, mai pasionaţi şi mai excentrici decît oricînd. Abia atunci descoperi că Carver avea un braţ bandajat şi arbora, ca un enorm monoclu, acel gen de echimoză rotundă şi violacee care se cheamă îndeobşte " moveu".

— Dumnezeule, ce-ai păţit? exclamă sincer îngrijorată.

— Căzut scară, ieri seară, răspunse Carver telegrafic. Mai puţin grav decît pare. Pot folosi, adăugă el mişcîndu-şi braţul bandajat, dar scumpa mea Ruth, insistat mers medic. Şi cînd ea vrea o chestie, ştii, dificil rezistat.

— Ştiu, aprobă Charlotte cu un surîs resemnat. Petrecerea din seara aceasta era o dovadă.

— Ruth mi-a spus că ai avut azi un accident, reluă el schimbînd subiectul.

— M-au lăsat frînele şi s-a terminat într-o piscină. Mai mult frică decît altceva, din fericire.

— Atunci cu atît mai bine.

Carver îşi muşcă buzele ca unul urmărit de o idee obsesivă.

— Să ştii, începu el, sînt cu totul dezolat că judecătorul a luat acea decizie luni. Nu e drept.

— Viaţa nu este întotdeauna dreaptă cu oamenii, decretă cu sobrietate Charlotte, surîzînd imperceptibil.

— Şi Ruth e dezolată. Sărmana, aproape că şi-a pierdut somnul. Am vorbit mult despre treaba

asta. Aproape am convins-o să se prezinte la tribunal pentru a cere anularea deciziei. Dar puţin mai tîrziu a trecut Howie pe la noi. Şi în cazul mătuşii tale, întotdeauna ultimul care vorbeşte cu ea are dreptate. Dacă îi spui două cuvinte emoţionante sînt sigur că şi-ar schimba îndată părerea, de data aceasta pentru o cauză dreaptă.

Charlotte ridică din urmeri. Ce nevoie avea să-şi scurteze căsătoria? "Dacă ai şti, bravul meu Carver!", gîndea ea.

— Mătuşa Ruth acţionează aşa cum crede ea că ar fi mai bine.

— Aiurea! exclamă Carver. Acţionează după cum fraţii ei gîndesc că e mai bine. În ce mă priveşte, cred că orice căsătorie este la fel de sfîntă, fie că a fost celebrată acum un minut, fie acum şaizeci de ani.

Charlotte, care n-avea chef să-l asculte pe Carver vorbind despre asta toată seara, o lăsă pe-a lui.

— A propos de căsătorie, ai convins-o pe mătuşă să fixeze o dată, întrebă ea.

El suspină plecînd capul.

— Oh, nu! gemu, cu un aer de cîine bătut. Ea repetă mereu că "pisica înfierbîntată se teme şi de apă rece" şi asta numai pentru că a făcut o greşeală cîndva.

— Patru greşeli.

— Patru, fie. Dar, în fine, asta s-a-ntîmplat numai pentru că n-a avut noroc să găsească

ceea ce căuta, dar noi sîntem făcuţi unul pentru celălalt. Sper ca imaginea fericirii voastre, a lui Matt şi a ta să o determine să facă al cincilea pas. Cred că nu mă înşel, sînteţi fericiţi amîndoi?

— Mai fericiţi nu se poate.

— Ce?! urlă Carver. Nu te mai aud.

— Mai fericiţi nu se poate, repetă Charlotte forţîndu-şi vocea.

Carver dădu din cap, pentru a o face să înţeleagă că nu mai aude. Atunci de-abia îşi dădu Charlotte seama că muzica devenea tot mai puternică. Îi făcuse semn lui Charlotte că se duce să repare acest inconvenient.

Îndreptîndu-se într-acolo, îl zări pe Matt conversînd cu verii ei — şi mai cu seamă cu verişoarele ei. Părea în largul lui, mai ales cu Nedra, fata cu rîs de vrăjitoare, care purta o rochie de dansatoare de flamenco, cu Alexandra, o poetă avangardistă, antimilitaristă şi îmbrăcată ca un ofiţer în campanie: uniformă kaki, pantaloni, cizme. Charlotte îl felicită pentru umor, pentru tupeu şi toleranţă, tot atîtea calităţi indispensabile dacă doreai să te înţelegi cu clanul Rutherford. Strecurîndu-se cu graţie printre invitaţi se îndreptă spre bucătărie, unde se găsea tabloul de comandă pentru difuzoare. Acesta era conectat la mai multe jocuri de lumini, integrate cu abilitate în fiecare dintre camerele principale. Unchiul Howie era acolo, lîngă storcătorul de fructe, cu aer plictisit.

— A, bine că soseşti, spuse văzînd-o. Tuşi din

gît. Am nevoie de un suc de lămîie pentru ginul meu, şi nu pot face să funcţioneze acest nenorocit de storcător, îi explică.

Carver era şi el acolo, vorbindu-i insului cu figură de Terminator.

—Şi mai ales... era pe cale să-i spună.

Dar, fără să-i dea timp să termine, namila se-ntoarse cu spatele şi se-ndepărtă cu paşi greoi. Vizibil iritat, Carver luă o portocală dintr-un coş mai apropiat şi, jonglînd cu ea, ieşi. "Sărmanul Carver, gîndi Charlotte, mătuşa Ruth are dreptate. Nu face faţă ca stăpîn al casei. Nu numai că nu-şi poate alege personalul, dar nu se face nici măcar ascultat."

— Charlotte, strigă unchiul Howie care, între un pahar gol, o lămîie întreagă şi o maşină de suc, ce nu voia să funcţioneze stătea bosumflat.

— Da, unchiule. Ştiu ce-nseamnă să-ţi fie sete. Aşteaptă puţin. Dau muzica mai încet şi sosesc, răspunse Charlotte.

La zece şi jumătate, cele două turturele de zahăr glasat se topiră, cea mai mare parte a baloanelor explodă de căldură, atmosfera sălii era grea de la ţigările egiptene ale Alexandrei şi de la trabucurile lui Howie, iar Nedra era aproape turtă. Cînd Matt le propuse să profite puţin de prospeţimea serii din parc, în aşteptarea deserturilor, Nedra mirase pe toată lumea printr-

un temerar plonjon în piscină.

Acum sosise ora cafelei şi a lichiorului. Prin ferestrele deschise pătrunse aerul proaspăt. Cînd deodată mătuşa Ruth bătu cu lingura în farfurie şi se făcu tăcere. Nu era sărbătoarea ei?

Nu ţinu un discurs lung. Nu era ea oratorul familiei.

— Această seară n-ar fi completă, spuse, dacă nu le-am face urări de bine tinerilor căsătoriţi... încît primul lucru, sper, în numele meu şi al tuturor Rutherforzilor de aici, este să le urăm o viaţă fericită şi lungă domnului şi doamnei Oliver. Şi mai sper că această legătură să fie nu numai fericită, dar, de ce nu... fecundă!

Toată lumea aplaudă, se ridică şi se grupă în jurul eroilor zilei.

— De asemenea, ţin să-i urăm lui Matthew bun venit în familia noastră, continuă Ruth.

Se auziră noi aplauze. Matt surîdea şi dădea din cap, tot atît de mîndru în aparenţă, ca şi cum tocmai ar fi fost ales preşedinte al Statelor Unite.

Ruth ridică paharul.

— Să bem pentru aceşti doi tineri minunaţi. Fie ca nici un nor negru să nu întunece orizontul radios al cerului lor şi ca zîmbetul de dragoste de pe buzele lor să nu se şteargă niciodată... O, Doamne, nu mai ştiu ce să spun!...

— Amin! încheie Carver.

Walter ridică şi el paharul.

— Acest bătrîn Armagnac este cea mai frumoasă zi din viaţa mea, spuse ironic, înainte

de a da pe gît ultimele picături.

Singur, Howie nu surîse la cuvintele lui Ruth. îşi păstra aerul grav. Cu paharul ridicat, spuse:

— Aş adăuga: pentru Charlotte, fiica dragei şi regretatei mele surori Gwen şi pentru Matthew Oliver, bărbatul pe care Charlotte şi l-a ales drept soţ.

Trecură cîteva clipe. Privirea îi deveni gravă şi dură, apoi încheie, cu vocea schimbată:

— E în interesul lui să aibă grijă de ea! Căci altfel...

Mult după miezul nopţii, după ce invitaţii plecaseră şi bucătăria fusese pusă în ordine, Charlotte şi Matt se aşezară unul lîngă altul pe una din canapelele salonului. Era acea oră la care fie că a fost reuşită sau nu petrecerea, toţi invitaţii spun "of!" Ea se descălţase şi-şi pusese picioarele pe o măsuţă joasă. El îşi desfăcuse cravata şi se descheiase la gît. Împreună gustară starea aceasta de calm.

Matt îşi aduse aminte de ceva şi surîse.

— Mătuşa Ruth şi-a petrecut seara felicitîndu-mă pentru efortul pe care l-am făcut învingîndu-mi timiditatea. Ai idee ce voia să-mi spună?

— Nu, răspunse Charlotte, cu o mutrişoară răutăcioasă. Unul din fixurile ei, fără îndoială. Asta n-o să te împiedice să dormi.

Matt îşi dădu seama că era un mister la

mijloc. Dar nu mai încercă să-l dezvăluie.

— Cred că totul s-a petrecut bine.

— A trecut cu bine? se miră Matt.

— A fost o seară de care oamenii îşi vor aminti mulţi ani.

— După asta judeci reuşita unei sărbători?

— Nu. Nu eu, ci mătuşa Ruth. în orice caz, conchise Charlotte, îţi dai seama acum că n-ai avut motive să-ţi faci griji.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, cînd Charlotte vru să-şi prepare sucul de portocale, maşina de stors zbură în fărîme şi luă foc.

Dar nu brusc, ca o bombă, din fericire...

Maşinăria începu cu un geamăt sinistru, apoi aruncă o jerbă de scîntei.

Pentru Charlotte nu era decît semnul prevestitor al unui banal incident, pe care-l privi cu indiferenţă.

Dar pentru Matt era cu totul altceva. De la o vreme, nu i se mai părea nimic întîmplător în această poveste.

Sări din scaun, o apucă pe Charlotte de talie,

o îndepărtă forţînd-o să se ghemuiască în spatele peretelui ce separa bucătăria în două. Era un obicei deprins în război: în prezenţa unui lucru neobişnuit să te comporţi ca şi cum ar fi vorba de un pericol mortal, urmînd să rîzi în hohote după aceea, dacă te-ai înşelat.

De această dată, Matt nu se înşelase şi nu avu pe urmă de ce să rîdă.

După o secundă, maşina explodă cu zgomotul şi furia devastatoare a unei grenade. Plafonul şi pereţii fură zgîriaţi de schije de oţel. O flacără se ridică deasupra aparatului dezmembrat.

— Stingătorul, ceru Matt.

Cu un deget tremurător, Charlotte îi arătă spre colţul opus al încăperii.

— Acolo...

Matt scoase stingătorul de la locul lui şi stropi focul care începuse să se întindă. Îl acoperi cu spuma carbonică şi, în acelaşi timp, scoase din priză epava inertă a maşinii, ca să-şi ia toate măsurile de precauţie. Apoi se întoarse spre Charlotte, care îşi revenise şi privea dezastrul palidă, din mijlocul bucătăriei.

— N-aveam de ce să mă îngrijorez, aşa-i? spuse Matt cu gura strîmbată de un rictus furios.

Charlotte îşi duse mîna la piept speriată de gîndul că fusese gata să sară în aer.

— A fost un accident, bolborosi ea cu voce pierită.

— Nu cred.

Matt vorbise pe un ton dulce, dar fără replică.

Se-ntoarse pentru a privi peretele înnegrit de fum, masa căzută şi risipită pe jos. Totul se petrecuse prea repede, cu prea multă forţă, ca să fi fost un simplu accident. Gîndindu-se ce surpriză l-ar mai putea aştepta, simţi în el porniri ucigaşe.

— N-am mai văzut pe nimeni în afară de tine apropiindu-se de maşină. Numai tu ştii să o faci să pornească. Dacă te-ai fi aplecat deasupra ei, ca de obicei, atunci...

Matt nu termină. Cum să găsească forţa de a pronunţa cuvintele, cînd numai ideea îi provoca atîta rău?

Ochii Charlottei crescură şi se rotunjiră, în timp ce pălea.

— Nu se poate, nu e posibil, murmură ea.

— Şi totuşi... răspunse Matt.

O apucă de mînă şi o scuturâ o clipă.

— Charlotte, trebuie să-ţi dai seama de evidenţă. Un asasin te urmăreşte şi vrea să-şi ducă pînă la capăt intenţiile.

— Orice ai spune, nu pot crede, protestă ea fără vlagă.

Matt înţelese că ea neagă din pură încăpăţînare, dar că, în fapt, aproapë se convinsese.

— E aceeaşi persoană care a tras asupra ta la birou, care a puş un şarpe în vestiar, care ţi-a defectat maşina, care acum a transformat o inofensivă maşină de făcut suc de portocale într-o monstruoasă maşină criminală. Oricine ar fi, un

lucru este sigur: nu este un profesionist. Însă timpul lucrează pentru el. Va încerca din nou, încît, mai devreme sau mai tîrziu, te va suprima. Singura problemă e că ar putea s-o nimicească întîi pe doamna Nguyen.

— Sau pe tine.

Matt ridică din umeri.

— Asasinul nostru nu este atent la detalii. În aparenţă e gata să sacrifice oricîţi inşi pentru a-ţi veni ţie de hac. Adevărata problemă e următoarea: poţi să te gîndeşti la cineva care ar avea interesul?

— Nu ştiu. De ce ţii atît de mult la ceea ce cred eu?

— Pentru că e mai uşor să protejezi pe cineva care se ştie în pericol.

Buzele Charlottei fremătară. Avea aspectul cuiva care face eforturi considerabile pentru a-şi reţine lacrimile.

— Cred că e posibil, adăugă în şoaptă şi împotriva voinţei ei.

Matt o îmbrăţişă strîns.

— Bine. E un pas spre direcţia cea bună, spuse cu o voce gravă.

Charlotte se lăsă legănată cîteva clipe, atît cît să-şi revină. În cele din urmă, se eliberă din strînsoarea lui Matt şi, fără nici un alt cuvînt, ieşi repede din bucătărie, cu un mers mecanic.

Matt înţelese că e profund şocată şi nu încercă să o mai reţină. Dacă-i părea prea dureros acest subiect şi nu voia să vorbească

despre el, fie, nu o va obliga. Dealtfel, nu mai era timp de pălăvrăgeală. Trebuia să acţioneze fără întîrziere!

Matt îşi asumă treaba aceasta ca pe o datorie. Mai întîi pentru că nu era nimeni altcineva, în afara lui, care să stea între Charlotte şi asasin. Apoi pentru că el însuşi fusese cel care provocase această cascadă de evenimente tragice.

Charlotte nu avusese niciodată accidente înainte de căsătorie. Nici spargeri, nici şerpi veninoşi, nici înecuri, nici explozii, nimic. Pînă cînd l-a luat de bărbat. Începînd de atunci, cineva, acel necunoscut, ajunsese într-o situaţie îndeajuns de disperată ca să recurgă la crimă.

Matt se imagină pe punctul de a-l strangula pe acest monstru şi strînse pumnii. Salvarea Charlottei, asta era ceea ce avea de făcut acum.

Apucă telefonul...

Bob Stone nu era în birou, dar, în loc să amîne pentru mai tîrziu, Matt aşteptă ca o secretară să plece în căutarea detectivului, pe culoarele agenţiei. Şi cînd, în fine, Bob răspunse, Matt îi dădu toate detaliile, fără să mai piardă timp cu introduceri. Detectivul răspunse că începe imediat cercetările şi-i recomandă lui Matt să se ţină după nevastă-sa ca o umbră, sfat de care Matt nici nu avea nevoie. Îi dădu lui Bob semn verde şi puse telefonul în furcă.

Charlotte fusese convinsă să nu se ducă la muncă şi să ia un sedativ. Dormi pînă la mijlocul amiezii. Matt făcu de gardă. Charlotte se trezi după o jumătate de oră, şi luă un ceai în salonul în care doamna Nguyen anunţă că tocmai a sosit un oarecare Robert Stone care cerea să fie primit de îndată.

— E un detectiv particular pe care tocmai m-am gîndit să-l angajez, spuse Matt ca răspuns la interogaţia mută pe care o citi în ochii Charlottei.

— Oh, şi cu ce ne-ar putea ajuta?

— Cu mult lucruri, presupun. Se ocupă de afacerea noastră încă de dimineaţă.

Un minut mai tîrziu, apăru Bob Stone: o siluetă înaltă şi subţire, într-un costum de tweed. Avea cam şaizeci de ani pe care îi purta lejer şi elegant. Buza superioară îi era împodobită de o mustaţă enormă, roşie, ca un ghidon de bicicletă. Pe nas îi aluneca o pereche de ochelari rotunzi, în montură metalică ceea ce-l făcea să semene cu un intelectual bolşevic. La capătul braţului drept se balansa un ghiozdan de elev. În ciuda unei anume rudimentarităţi şi a părului prea scurt, ar fi putut fi luat drept un profesor de literatură elisabethană care, dintr-un ofiţer al poliţiei militare a devenit detectiv particular.

După ce a salutat, refuzînd politicos o cană de ceai şi acceptînd trei degete de whisky cu multă apă, Stone deschise servieta şcoţînd nişte hîrtii pe care le întinse Charlottei, ca un ambasador care-şi prezintă scrisorile de acreditare reginei.

— Contribuţia mea, spuse.

Şi adăugă surîzînd cu falsă modestie:

— E puţin, dar n-am preluat afacerea decît din această dimineaţă, iar dacă Matt nu mi-ar fi spus că e o problemă de viaţă şi de moarte, nu m-aş fi apucat azi de ea.

— N-am exagerat, iubite prietene.

Surîsul prietenului Stone dispăru pe loc.

— Ştiu, aprobă cu voce gravă. Iată de ce am venit aici în grabă. Ca să poţi examina cît mai repede toate hîrtiile acelea, şi desemnă cu o mişcare a bărbiei hîrtiile pe care tocmai le citea Charlotte. Pentru ca, apoi, împreună, să putem trage unele concluzii.

— Tu eşti detectivul, observă Matt, spune ce părere ai tu.

— Nimic bun.

• Înainte de a da vreo explicaţie, Stone îşi drese glasul:

— Iată, începu el. Rutina, în asemenea cercetări, îmi dă posibilitatea să elimin unul sau doi suspecţi. Cei care ar avea cîteva milioane venit şi, prin urmare, nici un mobil. Făcu o pauză şi arătă în direcţia Charlottei.

— Iată, unchii tăi, Howard şi Walter Rutherford sînt amîndoi îndatoraţi pînă la ruină. Poţi număra uşor pe degete bunurile lor: casă, acţiuni. În ce-o priveşte pe mătuşă...

Scoase hîrtia pe care notase identitatea completă şi citi:

— Ruth Amis-Wilson-Schoenborn-Smith,

născută Rutherford... Situaţia ei nu-i chiar atît de catastrofală, deoarece părinţii au preferat să-i lase moştenire, mai degrabă, veniturile unui capital blocat decît capitalul însuşi.

Charlotte plecă din cap. Stone nu-i spunea nimic nou.

— Bătrînă înţelepciune victoriană. Generaţia bunicilor mei nu credea deloc în înţelepciunea tinerelor, încît erau altfel protejate împotriva ispitei de a-şi delapida singure averea ori de a fi escrocate de seducători aventurieri.

— Cu toate acestea... reluă Stone.

Căută în teancul de hîrtii răspîndite în faţa Charlottei ceea ce-l interesa.

— Cu toate acestea, repetă el, găsind coala, are prostul obicei de a semna cecuri. Din fericire, de fiecare dată cînd se întîmplă să nu mai aibă acoperire, o mînă misterioasă şi binefăcătoare o scoate din încurcătură.

— Dar asta trebuia să rămînă între bancher şi mine, se scandalizâ Charlotte.

Asta o descoperi.

Matt o privi întrebător.

— Nu puteam să o las pe scumpa mea mătuşă să ajungă la închisoare, se justifică ea. Ruth n-a înţeles niciodată că e o legătură strînsă între banii pe care îi ai în cont şi cei pe care-i poţi cheltui la magazin.

— Şi se întîmplă adesea? insistă Matt.

— Ce?

— Să dai telefon la bancă pentru a reumple

contul mătuşii tale.

Charlotte încrucişă braţele şi, în loc să răspundă, se uită urît la el. Părea că el nu-şi dă seama că secretele de familie nu trebuie să fie dezvăluite străinilor, că tocmai de aceea se şi cheamă secrete de familie. Stone răspunse în locul ei. Examină hîrtia din mînă şi zise:

— Cel puţin o dată pe lună, uneori mai des.

— Foarte bine! izbucni Charlotte, ridicîndu-şi ochii spre cer. Sînteţi foarte delicaţi, amîndoi, bravo! În două minute, dacă nu m-aş opune, ar fi puse, cu siguranţă, întrebări privind detalii interesante ale vieţii ei private.

Stone o linişti:

— Nu, doamnă, nu m-au interesat încă secretele de alcov ale acestei afaceri. Dar, în această ordine de idei, aş putea totuşi să vă spun că mătuşa dumneavoastră nu are mînă norocoasă atunci cînd îşi alege soţii. Personajul cu care se pregăteşte să se mărite, cum îi spune...

Îşi consultă notele.

— A, da, Carver Cunningham, ei bine este, poate, cel mai puţin indicat. Un jucător împătimit, dar care nu-i nici abil, nici norocos, din cîte am putut afla.

— Vă înşelaţi, spuse, sigură de sine, Charlotte.

— N-aş prea crede, doamnă.

— Posedă o companie de import-export, insistă ea.

Stone clătină din cap.

— În nici un caz nu rezultă asta din declararea impozitelor. Şi, din experienţă, ştiu că perceptorul este persoana în faţa căreia oamenii nu pot minţi uşor...

Detectivul se-ntrerupse pentru a-şi arunca din nou privirea pe note.

— Pe scurt, reluă, din toate acestea reiese că unchii şi mătuşa au fiecare motive puternice de a vă dori moartea, doamnă.

— Şi ce vrei să faci acum? îl întrebă Matt pe detectiv.

— O chestie de rutină. Să verific alibiurile. Să văd cine şi ce mijloace materiale are. Să cercetez urmele unei încasări grase, care ar fi putut servi ca plată pentru un ucigaş. Toate astea iau timp, Matt. Aşteptînd; trebuie să-ţi protejezi soţia. Ori iei asupra ta grija asta, ori am să pun pe unul din oamenii mei.

— Ei, voi doi, se scandalizã Charlotte, faceţi-mi plăcerea şi nu vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi aici.

Dar ei continuară.

— Ce propui? îl întrebă Matt pe Stone.

— Să vă ascundeţi două zile, pînă cînd luminez eu acest mister. Matt dădu din cap.

— E rezonabil.

Charlotte privea cînd la unul cînd la altul. O asemenea lipsă de maniere o scotea din sărite.

— Iertaţi-mă, domnilor, îi întrerupse ea pe un ton ofensat. E vorba de mine, de viaţa mea. Nu vi

se pare că o regulă de politeţe elementară vă obligă să-mi cereţi părerea?

Efort zadarnic: cei doi nu o băgară în seamă.

— Ai vreo idee unde am putea găsi un loc potrivit? întrebă Matt.

— Am un castelaş pe malul lacului Mammoth, pe care ţi-l pot încredinţa, îi răspunse Stone. Dar să nu iei avionul, căci poţi fi oricînd găsit, după bilete.

Charlotte suspină exasperată.

— Nu-mi place pescuitul, spuse.

Cu o frumoasă consecvenţă, cei doi bărbaţi o ignorară în continuare.

— Dar n-ai avea nevoie să mergi aşa departe, adăugă Stone. Un hotel aici, la Los Angeles, ar fi la fel de bun, cu condiţia să vă daţi nume false. Să nu ieşiţi sub nici un pretext şi să nu telefonaţi nimănui.

Matt scutură negativ din cap.

— În regimul acesta, Charlotte n-ar rezista nici trei zile.

— Nici trei zile, nici două ore, plusă ea. Cu condiţia să nu fiu în comă, bine-nţeles.

Ca şi celelalte intervenţii ale ei, nici această remarcă nu fu luată în seamă.

Cei doi bărbaţi continuară să facă proiecte privind viitorul, tot atît de indiferenţi la prezenţa ei, ca şi cum ar fi fost invizibilă.

Decisă să folosească orice mijloc pentru a se face auzită, îşi băgă două degete în gură şi scoase un fluierat strident, aşa cum obişnuia ea

să-şi încurajeze echipa de baschet favorită.

Buimăciţi, tăcură şi se-ntoarseră spre ea cu atenţie, în sfîrşit.

— Nu merg nicăieri, spuse ea clar şi distinct. Aici e casa mea şi nici o teamă nu mă apasă. Poveştile voastre cu asasini mă obosesc. Dacă stau să mă gîndesc bine, nu cred în ele. Acum n-aveţi decît să faceţi planuri şi strategii cîte poftiţi, dacă asta vă bine dispune, dar vă previn: cel care ar vrea să mă-ndepărteze de aici să se aştepte să fie muşcat, zgîriat şi lovit cu piciorul. Şi, dacă asta n-ajunge, am să strig că vreţi să mă violaţi. E clar?

După care, fără a mai aştepta răspuns, ieşi.

A doua zi dimineaţă, Charlotte se trezi cu noaptea în cap, nefericită. Sperase că, după ce a plîns atît, îi va trece supărarea. Dar nu se întîmplase nimic.

Iată, un membru al familiei voia să o ucidă.

Dacă n-ar fi fost dintotdeauna convinsă că fuga e cea mai rea formă a laşităţii, s-ar fi dus la aeroport şi ar fi sărit în primul avion care urma să decoleze, dar ştia că în călătorie îţi iei necazurile cu tine. Oricît de departe ar zbura, ideea că un om pe care îl iubeşte doreşte ca ea să moară ar fi necăjit-o fără încetare.

Şi oricît de departe ar zbura, l-ar iubi mereu pe Matt... Matt care n-a pretins niciodată să fie iubit,

el, care se ţinea aproape de ea şi dormea cu ea, fiindcă îşi făcuse o idee particulară privind funcţia de gardă de corp.

Medita de mult timp în penumbră, cînd sună ceasul deşteptător. Alături de ea, soţul deschise ochii şi surîse.

— Sînt hotărîtă să nu ies din pat toată ziua, îl informă ea. Poţi să arunci la coşul de gunoi ceasul deşteptător cînd pleci.

— Nu, n-am să pot.

Matt întinse braţul şi opri soneria ceasului.

— Pentru că nici eu nu plec la muncă.

— E absurd, spuse Charlotte, alintîndu-i-se în braţe. Eu îmi pot permite, fiindcă sînt patroană, dar tu?

Matt era fermecat de felul în care se lipise de el. Sînii tari şi dulci ai Charlottei îi apăsau pieptul, iar coapsa ei rotundă alunecată cu nevinovăţie între ale sale, îi dădea mîngîieri indiscrete care puteau duce pînă acolo încît un bărbat să renunţe la carieră.

— De cînd ne-am căsătorit, atît domnul Russell cît şi domnul Winslow mă sîcîie să iau un concediu cînd am eu chef.

Întinse mîna şi-i mîngîie un sîn.

— Şi iată că tocmai acum am chef.

— Un chef ciudat, pare-mi-se...

— Stop! spuse Matt, scoţîndu-i mîna de sub plapumă. De-abia aştept să mă supui la ultimele cazne, dar înainte trebuie să dau un telefon la birou.

Charlotte era intrigată.

— Vorbeşti serios?

— Mai serios nu se poate. Orice tînăr căsătorit are dreptul la o săptămînă de lună de miere, nu?

— Nu te contrazic, dar atenţie, nu nădăjdui c-o să mă duci la lacul Mammoth, sau Dumnezeu ştie unde.

Matt surîse.

— Te asigur, pescuitul cu undiţa este înfr-adevăr ultimul lucru la care mă gîndesc în acest moment.

În zilele următoare, se treziră după pofta inimii. Charlotte decretase că ceasul deşteptător trebuia să fie nemilos blestemat de lunile de miere, ceea ce Matt nu puse în discuţie. Ce păcat, gîndi el că nu pot fi tot atît de uşor îndepărtate şi grijile.

Charlotte avea ochii încercănaţi acum. Dormea greu, nu mai avea poftă de mîncare.

Nu se mai produse nici o tentativă de asasinat, dar ancheta poliţiei nu progresase deloc, iar luna lor de miere se-ndrepta spre sfîrşit. Peste două zile, fiecare urma să-şi reia munca, iar Charlotte ar fi fost expusă din nou. Matt era sigur că asasinul nu a renunţat, că aştepta momentul potrivit.

O sărută dulce şi cast pe frunte pe Charlotte, alunecă afară din pat şi o luă în direcţia băii. Ar fi trezit-o de-a binelea cu mîngîieri, iar ea i s-ar fi

abandonat în braţe lui, dar văzîndu-i ochii atît de obosiţi, o lăsă în pace.

Totuşi, nu-i era ruşine de propriile-i dorinţe şi nu se socotea vinovat. Deoarece singurele clipe în care umbrele se ştergeau de pe faţa Charlottei, în care părea că uită că e ameninţată cu moartea de cineva iubit, erau acelea în care îşi topeau corpurile în focul pasiunii. La început, Matt crezuse că e tot ceea ce putea face pentru ea şi fusese foarte fericit.

Dar, trecînd zilele, deveniră mai intimi, el o lua, ea se dăruia. Cu toată dulceaţa şi cu toată frumuseţea ei. Cu frica şi disperarea, de asemenea. Pentru că Charlotte îşi dăduse seama de un adevăr care ar fi fost greu de acceptat pentru oricine, iar pentru ea, atît de generoasă şi cinstită, era şi mai greu. Iar Matt simţea acum lucrul acesta, şi înţelese că trădătorul, chiar dacă a eşuat de patru ori, reuşise să rănească ceva adînc în ea.

Charlotte era întinsă, sprijinită într-un cot, îi pîndea întoarcerea cînd el ieşi din baie. Se descoperise singură la trezire, dar zgomotul duşului o făcu să înţeleagă îndată că nu o abandonase.

— Bună dimineaţa.

Îi răspunse printr-un surîs, acel surîs de amant fericit, cu care ea se obişnuise şi care era prima ei bucurie într-o zi.

— Ai face mai bine să te ridici, îi spuse, dacă nu vrei să te mustre doamna Nguyen.

— E-adevărat că ea spune că stau prea mult în pat, conveni Charlotte, dar cel puţin apreciază că mă trezesc întotdeauna cu surîsul de tînără căsătorită, pe buze.

— Ştiu bine că eşti o răsfăţată neruşinată, glumi Matt.

— Iar tu eşti un satir, îi replică ea pe acelaşi ton.

El o sărută pe nas şi, cum nu era destul, se aruncă asupra buzelor ei.

— M-am gîndit în timp ce erai la duş, spuse ea.

— Da?

— Da. Va trebui să mă ajuţi să îmi fac un testament. Ţin ca bunurile mele să se ducă la cineva care va şti să aibă grijă de ele.

— E înţelept. Să-ţi fixez o întîlnire cu Alice. Vrei s-o chem?

— O.K. Dar vreau să fac unul chiar azi, pe hîrtie, scris cu mîna mea.

— Un testament olograf?

Charlotte aprobă.

— Chiar aşa. Vrei să mă ajuţi?

Matt ridică din umeri într-un fel pe care îl dorea nonşalant.

— Bineînţeles.

Dar în clipa în care Charlotte dispăru în baie, începu să se plimbe prin cameră. De data asta era prea mult. Nu putea sta cu braţele încrucişate, în timp ce Charlotte îşi punea ordine în afaceri aşteptînd să fie omorîtă.

Desigur, de vreo optsprezece luni, încercase de mai multe ori să o convingă să-şi facă un testament. Era obicei ca un om al legii să-l încurajeze pe un client al său, care beneficia de o moştenire uriaşă, să se gîndească şi la situaţia morţii şi să dea dispoziţii în consecinţă. Dar, atunci, Charlotte refuzase cu încăpăţînare, afirmînd că n-avea intenţia să moară degrabă.

Acea încăpăţînare înţeleaptă îl exasperase. Astăzi, cînd ea cedase, ar fi trebuit să fie mulţumit, dar nu, pentru că nu e acelaşi lucru. Un asasin stătea la pîndă. Iată motivul pentru care era forţată să accepte ideea că poate muri, iar Matt nu dorea asta. El dorea ca ea să-şi păstreze neclătinata credinţă în viaţă, dorea ca ea să se creadă în continuare nemuritoare, chiar dacă era un lucru nebunesc.

Ridică receptorul telefonului şi formă numărul lui Bob Stone. Printr-un noroc, detectivul era acolo.

— Ai aflat ceva? întrebă Matt pe nerăsuflate.

Bob suspină.

— Nu. Şi, din cîte ştiu, şi ancheta poliţiei a ajuns la un punct mort. Tot ce putem face e să aşteptăm ca asasinul să mai încerce-o dată.

— Nici nu poate fi vorba.

— Mă aşteptam la această reacţie, dar nu văd cum am putea face altfel.

— Am un plan.

— Matt, nu spune prostii.

— Nu-i numai un plan bun, e un plan genial.

— Personal, mă îndoiesc de asta, răspunse detectivul. Cînd un bărbat e îndrăgostit, îşi pierde capacitatea de a raţiona sănătos.

"Îndrăgostit, eu?" se întrebă Matt, nu mai mult de o secundă. Apoi cu voce tare replică:

— Şi femeile?

— Femeile. Ele nu au avut-o niciodată.

— Ah!

Matt nu era de acord cu această discriminare pe sexe, dar nu era cel mai bun moment pentru a intra într-o polemică deschisă cu Bob Stone.

— Bob, o să mă ajuţi?

— Poliţiei nu i-ar plăcea.

— Cum ţi-ai dat seama? Nu ţi-am spus încă nimic.

Bob suspină. Ghicise.

— Bine, spuse pe un ton resemnat, te ascult.

Capitolul 10

Matt își parcă automobilul lîngă motel, nu departe de o camionetă hodorogită, murdară toată, pe lateralele căreia se putea citi Miguel Tortillas. Aici se instalase Bob Stone, cu o mulțime de magnetofoane capabile să concureze cu studiourile de la *Tamla Motown*. Matt își camuflase un microfon sub cămașă care să-i permită detectivului să înregistreze tot ce va spune Howard Rutherford.

Așadar el era trădătorul. Matt îl bănuise de la început... Totuși, avusese îndoieli în ziua banchetului Rutherford, atunci cînd Howie spusese că Matt va trebui să aibă grijă de Charlotte, iar dacă nu... Păruse sincer în acel

moment. Ce maestru al ipocriziei!...

Cel mai greu va fi să-i povestească Charlottei ce avea de gînd şi să-i înmîneze probele. Matt spera din toată inima ca ea să nu-l urască pentru ceea ce făcuse.

Alaltăieri, în timp ce Charlotte se dusese la întîlnirea cu Alice, Matt a profitat să întindă o capcană membrilor clanului Rutherford. I-a chemat pe rînd, acuzîndu-i pe fiecare că el este asasinul. Bine-nţeles, negaseră cu toţii, dar Matt nu i-a slăbit aşa uşor; le-a arătat că este la curent cu dificultăţile lor financiare şi apoi le-a propus fiecăruia din cei trei acelaşi tîrg: "O lăsaţi pe Charlotte să trăiască cele şase luni necesare, pentru ca eu să moştenesc bunurile după moartea ei, în schimb, promit să mă angajez eu însumi să organizez accidentul, pentru ca, apoi să putem împărţi între noi." După cum remarcase judicios Matt, jumătate din întreg valora mai mult decît o treime din *Rutherford Packaging*.

Apoi, aşteptase ca unul dintre ei să muşte din momeală. Acesta fu Howie. La mai puţin de douăzeci şi patru de ore după aceea, infamul unchi îl sună pentru a fixa această întîlnire.

Se lăsă o seară ceţoasă. Peste parcare plutea o lumină chioară, dintr-un unic felinar. Vîntul mişca pe ciment hîrtii unsuroase şi cutii goale de bere. Howie alesese inteligent locul acesta: motelul era o culme a mizeriei. Se puteau imagina uşor tranzacţii ticăloase şi sumbre comploturi în spatele fiecăreia dintre ferestrele

sale.

Howie îi precizase că îl aşteaptă în camera treizeci şi cinci. Matt reţinu numărul, frecîndu-şi mîinile. Mai întîi îl bucură ideea suferinţelor pe care i le va provoca acestui scelerat, după ce va înregistra probele vinovăţiei sale. Bob îi recomandase să nu-l plesnească prea tare: se temea ca imaginea unui Howard Rutherford acoperit de răni şi de cucuie să nu determine poliţia să bănuiască faptul că mărturisirea îi fusese smulsă prin violenţă. "Ai dreptul să laşi urme", îi spusese, însă Matt ştia cu ce, şi cum, şi unde să lovească pentru a face răul cel mai mare, fără să se vadă. Ştia de asemenea că Howie Rutherford era tipul văicăreţ şi din acest punct de vedere nu era nevoie să-l ameninţe prea mult pentru a-l face să regrete ceea ce pusese la cale împotriva nepoatei sale.

Charlotte! Cînd el plecase, ea dormea liniştită, după ce se iubiseră îndelung... Cît de mult va suferi cînd va afla adevărul!... Însă cel puţin va putea să înceapă o viaţă liniştită. Merita aşadar efortul.

Matt îşi spuse că a înţeles în sfîrşit ce înseamnă dragostea. Înaintea Charlottei avusese prea puţin timp pentru asta. Acum descoperise că dragostea însemna dorinţa de a-i face bine celui pe care-l iubeşti. Cu orice preţ, chiar dacă trebuie să suferi. Şi nu era nici o îndoială că descoperind în această manieră adevărul, el avea cel mai mult de pierdut. În ciuda

generozităţii ei şi a indulgenţei, Charlotte îl va urî cînd îi va aduce la cunoştinţă o veste atît de rea. Nu-l rugase oare ea să nu-i ceară vreodată să aleagă între el şi familie. Iar acum el va trebui să o forţeze să aleagă.

După care, nu-i va rămîne altceva de făcut decît să se întoarcă în cămăruţa sa de la Santa Monica şi să înainteze o acţiune de divorţ. Niciodată nu o va mai ţine pe Charlotte în braţe, nu-i va mai auzi rîsul, nu va mai face dragoste cu ea, dar cel puţin ea va fi în siguranţă. Iar el încercă să se consoleze cu asta.

Charlotte se trezi singură în camera întunecată. Pe cadranul luminos al deşteptătorului văzu că era deja şase şi jumătate. Aprinse veioza şi descoperi că Matt îi lăsase un bileţel. Era plecat să facă o cursă, dar nu va întîrzia. Uşile şi ferestrele erau supravegheate de sisteme de alarmă. Să-l aştepte liniştită în pat, îi scria el în postscriptum, ca şi cum ar fi fost ea femeia care să asculte. Se ridică şi intră în baie. Privindu-se în oglindă văzu că arată înspăimîntător: avea cearcăne la ochi, părul era încîlcit şi fără strălucire, părea lipsită de energie. "Matt merită mai mult decît atît, îşi zise. Şi eu însămi merit mai mult decît atît."

O oră mai tîrziu, o cu totul altă femeie ieşi din baie. O jumătate de oră de gimnastică aerobică

după o casetă a lui Jane Fonda şi toate mijloacele cosmeticii moderne făcură ca ridurile să dispară, părul arăta proaspăt, iar ţinuta ei îşi recăpătă supleţea şi vigoarea.

Sigură că Matt nu va întîrzia, Charlotte coborî în bucătărie, încercînd să pregătească ceva. Găsi frigiderul aproape gol, încît fu nevoită să caute printre cutiile de conserve, după ceva apetisant, cînd soneria de la uşă îşi făcu auzit semnalul.

Debranşă alarma şi merse să deschidă.

— Carver, se miră ea, descoperindu-l pe cel care aştepta în pragul casei. Ce te aduce încoace?

După cele spuse de Stone, Matt îi ceruse Charlottei să promită că nu va căuta să aibă o explicaţie cu omuleţul, dar nu-i indicase în mod special că trebuia să-i interzică să intre, dacă apărea pe-acolo.

— Sper că nu te deranjez, îngăimă acesta. Vreau să-ţi vorbesc. Charlotte îi remarcă tremurul mîinilor.

— Intră în salon.

Se dădu la o parte ca să îl lase să treacă şi-şi aminti că avea motive să fie nervos. Îşi luase riscul să o mintă pe mătuşa Ruth.

Carver privi în jurul lui.

— Eşti singură?

— Pentru moment, răspunse Charlotte, închizînd uşa. Matt trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Şi guvernanta?

— Ea e la o nuntă. Nunta unei nepoate, cred. De fapt, Carver, sînt mulţumită de faptul că ai venit să mă vezi, căci aş fi vrut oricum să-ţi vorbesc.

— Atunci fă-o repede, răspunse el, strecurînd o mînă sub vestă, fiindcă n-avem prea mult timp.

Charlotte înţelese ce voise să spună doar cînd îl văzu scoţînd un revolver şi îndreptîndu-l spre ea.

— Dar...?

Urmarea frazei îi rămase în gît. Îşi înghiţi saliva şi încercă încă o dată să rostească:

— Ce vrei să faci?

— Ceea ce trebuia să fac de mult. Să mă ocup eu însumi de tine, în loc să mă bizui pe cretinii pe care Wampum Willy mi i-a trimis.

— Wampum Willy? se miră.

Carver rîse. Un rîs ironic, dar nu vesel.

— Să spunem că Wampum Willy este bancherul meu. De fapt, este un cămătar, explică. Am împrumutat de la el mulţi bani în ultima vreme şi acum vrea să-i dau înapoi. Are interesul lui.

Charlotte îl privi pe Carver, apoi arma, apoi din nou pe Carver. Avea nişte ochi mici, rotunzi, vicioşi, care-i aminteau ochii şarpelui din vestiar. Dintr-o dată, era cît pe ce să izbucnească într-un rîs nervos, dar se stăpîni la timp. "Păstrează-ţi calmul" îşi zise. Dar, în ultimele clipe nu se gîndise decît la un lucru: aşadar nu un membru al familiei sale încercase s-o ucidă. De acord, micul

găinar din faţa ei era gata să tragă, însă asta era de o mie de ori mai puţin grav decît presupunerea că un membru al familiei i-ar fi vrut moartea. Pentru puţin, îi fu recunoscătoare lui Carver că el e vinovatul.

— Nu ştiu ce să cred, spuse ea. Eu... în fine, dacă vrei să-ţi dau nişte bani, de ce nu mi i-ai cerut pur şi simplu?

— Eşti prostuţă, îi răspunse cu un rictus. Nu e nimeni gata să dea două sute de mii de dolari...

Charlotte păru stupefiată. Atunci Carver adăugă:

— Ei, da. E puţin mai mult decît ai fi vrut să-mi propui...

— Sînt gata să discutăm despre asta, îi răspunse ea. Era adevărat. În acel moment, era gata să discute despre deficitul bugetar, despre reglementarea vînătorii de balene, despre dezarmare, despre energia solară, despre şomaj, despre inflaţie sau despre orice subiect l-ar fi interesat pe Carver. "Fiindcă, gîndi ea, atît timp cît vorbim, n-apasă pe trăgaci."

— Ai asemenea sumă la tine?

— Nu.

— Dar în bijuterii?

Charlotte îşi privi mîinile. În afara verighetei nu purta nimic altceva.

— Am cercei cu diamante. Un colier, o brăţară, toate împreună trebuie să valoreze cam patruzeci-cincizeci de mii de dolari.

— Am impresia că va trebui să mă mulţumesc

cu atît, suspină Carver. Îi făcu semn Charlottei cu ţeava pistolului să înainteze.

— Mişcă, spuse.

— Unde mergem?

Întrebarea Charlottei păru să-l încurce.

— Nu ştiu. Mergem la bucătărie.

Picioarele femeii se înmuiară. Va avea putere să meargă pînă acolo?

— Vrei să mă omori, aşa e?

Faptul că el nu răspunse însemna că ea ghicise adevărul.

— Dacă trebuie să mor, declară ea liniştită, pot să ştiu măcar pentru ce?

— Mătuşa ta a rupt logodna ieri seară, explică Carver. Nu ştiai?

— Da, îmi dau seama după ochii tăi că de-abia acum afli. Mi-a spus clar că nu sîntem făcuţi unul pentru celălalt. După toţi banii pe care i-am cheltuit cu ea. Un colier de perle, toaletele, am aranjat chiar şi o croazieră... Pentru mine era un plasament bun, înţelegi?

— Nu.

— Toţi banii pe care i-am cheltuit pentru a-i face curte a trebuit să-i împrumut. Însă nu i-am irosit, deoarece porumbiţa asta de mătuşă a ta vorbea mereu de căsătorie. Ideea era să o iau de nevastă, să-i golesc contul din bancă şi să-mi reîncep viaţa de altă dată — după ce-i voi fi restituit lui Willy banii, desigur. Abia atunci am descoperit că bătrîna nu e bogată. Da, avea mulţi bani în buzunar, de acord. Dar nu dispunea de o

avere. Ducea o viaţă de regină, dar în majoritatea timpului contul de la bancă era pe zero. Atunci interveneai tu, nu-i aşa?

Charlottei i se urcă un nod în gît.

— Da, murmură.

— Ei bine, asta m-a-nşelat. Credeam că are undeva o sumă. Pe de altă parte, tatăl tău a avut buna idee să moară, lăsîndu-i lui Ruth o parte din fabrica de cutii. I-am spus lui Willy că de data asta am să dau lovitura. A acceptat să intre în joc. Cu opt la sută pe săptămînă, acest ins e o comoară de răbdare. Tocmai atunci mi-ai dat planul peste cap, măritîndu-te. Pe loc, Willy a decis că singura soluţie e să fii omorîtă. Problema e că a angajat cea mai frumoasă bandă de cretini care a fost văzută vreodată. N-au găsit mijlocul să te facă să treci pe lumea cealaltă.

— Tu erai în spatele spargerii la biroul de la *Rutherford Packaging*?

— Unul dintre oamenii lui Willy.

— Dar accidentul de maşină?

— Atunci am crezut că o veţi sfîrşi amîndoi.

— Iar şarpele?

— A fost ideea mea. Ador şerpii.

Charlotte simţi un gust de oţet în gură. Făcu o grimasă.

— Iar explozia storcătorului de fructe? puse ea încă o întrebare.

— Nu-mi plac chestiile astea, e prea riscant după părerea mea. Dar una dintre gorilele lui

Willy m-a tot sîcîit, încît pînă la urmă am consimţit.

— E vorba cumva de căderea pe scară?

— Da. Atunci l-au îndoit puţin pe unul din echipa bucătarului, pentru a-i face loc unuia din oamenii săi.

— Găliganul care nu ştia ce-i acela un sos?

— Chiar el. În principiu, trebuia să pună o încărcătură de explozibil în maşină. N-am înţeles niciodată de ce n-a mers. În orice caz, m-am săturat de toţi neîndemînaticii ăştia care ar rata şi o vacă într-un grajd. Iată de ce am sfîrşit prin a hotărî să rezolv eu însumi problema. Am să aranjez ca totul să pară un furt.

— Dar dacă mătuşa a rupt logodna, în ce măsură moartea mea ţi-ar mai servi la ceva?

Era de mirare felul în care Charlotte continua să argumenteze logic, ca şi cum subiectul conversaţiei nu ar privi-o decît întîmplător.

— Moartea ta îi va provoca suferinţă, explică Carver cu un surîs. Multă suferinţă.

— Poate că sînt şi alte mijloace de a provoca suferinţă, sugeră Charlotte.

Supremă ironie a sorţii! Să fi supravieţuit la patru atentate şi la sfîrşit să fii asasinată deoarece Carver voia să se răzbune pentru că a fost părăsit de mătuşa ei!

— De data asta, am planul meu. Voi găsi cu siguranţă destule lucruri de valoare în casă pentru a-l mulţumi pe Willy. Asta în ce priveşte furtul. Iar în ceea ce-o priveşte pe Ruth, odată ce

va afla de moartea ta, voi alerga să o consolez. Va fi atît de distrusă, încît va face tot ce îi voi spune. Asta în ceea ce priveşte crima. Apoi, mă voi căsători cu scumpa şi micuţa mea Ruth, voi vinde fabrica de cutii şi ne vom despărţi.

— Nu se va întîmpla asta niciodată.

— Aşa se spune întotdeauna prin filme. Dar în viaţă-i altă treabă.

— Da. Dar se ştie deja că n-ai avut niciodată o companie de import-export.

— Cum aşa?

— Matt şi detectivul particular pe care l-am angajat... Ei îi vor spune mătuşii Ruth şi, îndată ce va afla că ai minţit-o, nu se va mai mărita cu dumneata.

Argumentul avea greutate. Carver păru să reflecteze o clipă, apoi, odată decizia luată, îi făcu semn Charlottei să meargă spre bucătărie.

— Îmi asum riscul, spuse. Acum nu mai pot da înapoi.

Charlotte se gîndea că picioarele nu o vor mai putea duce nicăieri.

— Am să-ţi dau banii, toţi banii pe care-i vrei.

Carver o tachină:

— Te duci să-mi semnezi un cec, nu-i aşa?

Charlotte făcu un pas, se clătină, şi se agăţă de mobila cea mai apropiată. Telefonul şi lampa care erau deasupra căzură pe mochetă cu un zgomot surd. Instinctiv, ea se aplecă să adune lucrurile.

— Lasă asta, ordonă Carver.

Dar deja Charlotte luase lampa în mînă.

Era grea, cu un picior de cupru masiv. Carver nu era departe, dar îi trebuia mai mult timp ca să tragă, decît ei să arunce lampa. Prefăcîndu-se că se sprijină, îi smulse cablul din perete. Din priză săriră scîntei. În acelaşi timp, lumina începu să pîlpîie. Carver ridică ochii spre plafon. Era exact ceea ce aşteptase Charlotte. Atunci aruncă lampa cît de tare putu în direcţia lui Carver şi plecă în fugă.

În spatele ei se auzi un strigăt de durere. Speră să-l fi rănit, dar nu se mai întoarse ca să vadă.

Matt puse în furcă telefonul maşinii. De un sfert de oră încerca să o prindă pe Charlotte, dar de fiecare dată linia era ocupată. Oricît de exasperant ar fi fost, pe de altă parte era un semn bun. Acum tocmai intra în bulevardul *Los Feliz* şi va fi în casă în mai puţin de cinci minute. De-acum încolo, Charlotte va fi în siguranţă. Nu-şi putu reţine un surîs, amintindu-şi tragi-comedia în care tocmai susţinuse un rol puţin glorios. Mai întîi fusese foarte surprins să-i găsească pe toţi cei trei Rutherforzi, în loc de unul singur în cămăruţa motelului. Dar, gîndi el, se stăpînise foarte bine. Apoi îşi jucase rolul, aşa cum hotărîse cu Bob Stone, exprimîndu-se în termeni vagi, momindu-i pe ceilalţi, pentru ca ei să-i furnizeze

detaliile care să-i ducă la pierzanie. Rutherforzii, la rîndul lor, părură întrutotul dispuşi să coopereze, dar incapabili să termine o frază. Acest detaliu trebuia să-i fie destul pentru a-şi da seama că nu va scoate nimic de la ei. Howie nu dăduse niciodată dovadă de atîta subtilitate pînă atunci. La sfîrşit, sătul să se joace de-a şoarecele şi pisica, Matt spusese de-a dreptul că era de acord să o omoare pe Charlotte şi că dacă ei erau gata să-i ofere răgazul de şase luni, îi va recompensa foarte foarte generos. Atunci, în cămăruţă parcă s-ar fi ridicat un uragan. La început, Howie a încercat să-i ardă un pumn în plină figură, Matt îi replică printr-un upercut în vîrful bărbiei, care-l stinse pe bătrînul Howie ca pe o lumînare. Atunci Walter trase de sub masă o măciucă de baseball. Matt tocmai îi dezarma pe cei doi fraţi, cînd mătuşa Ruth se prăvăli peste el, împungîndu-l cu un ac de pălărie, mare şi periculos ca o lamă de stilet. În acelaşi moment, a înţeles că nu ar putea lovi niciodată o femeie. Din fericire, mai mult furioasă decît pricepută, mătuşa Ruth n-a reuşit decît să-i străpungă umărul vestonului. Cînd poliţia a dărîmat uşa şi a pătruns înăuntru, lui Matt îi păru bine că-i vede sosind. Dar cînd un inspector i-a pus cătuşele şi un altul i-a citit drepturile, i-a pierit cheful. Încercă să dea o explicaţie, dar Rutherforzii vociferau. Sosi în fine Bob Stone şi spuse toată povestea. Chiar dacă puse în evidenţă tot umorul situaţiei, poliţiştii nu se amuzară deloc. În cele din urmă, îl

eliberară pe Matt, după ce-i expuseră avantajele care decurg din faptul de a lăsa poliţia să se ocupe de treburile poliţiei. Acum, Matt se grăbea să o reîntîlnească pe Charlotte. Avea de ce rîde.

Carver primi lampa în plîn piept şi-şi scăpă arma. Apoi îi trebui mai mult timp ca să-şi recapete suflul. Pieptul îl durea atît de tare cînd respira, încît îşi închipui că are sternul rupt. Acum o căuta pe Charlotte prin diferite încăperi ameninţînd-o din cînd în cînd pentru a se defula. Ea era la primul etaj, în spatele unei uşi.

După ce-l rănise pe Carver, fugise spre capătul scării. Fără să stea pe gînduri, o apucă pe scară în sus. Acum se gîndea la ce-ar fi putut face. Să încerce să iasă sau cel puţin să taie lumina electrică în momentul în care va ajunge la tabloul de siguranţă. Se gîndise chiar să provoace un scurt circuit, vîrînd o bucată de metal într-o priză, dar i se făcu teamă să nu se electrocuteze. În sfîrşit, auzi maşina lui Matt. Dar înainte ca ea să aibă timp să alerge la fereastră să-l pună în gardă, el intrase în casă...

— Charlotte! o strigă el vesel, intrînd în casă prin uşa de serviciu.

Apoi îl descoperi pe Carver care spuse:

— Bună seara, domnule Oliver, fiţi bine venit.

Matt începu să surîdă, apoi zări arma pe care o ţinea în mîna omuleţul.

— Mîinile sus!

Matt privi revolverul: *Smith & Wesson*, 9 mm. Înţelese că nu trebuia să meargă mai departe.

— Unde e Charlotte? întrebă.

Dacă i se întîmplase ceva în timp ce el întindea o capcană imbecilă unui trio de inocenţi? Nu! Ar fi fost atît de absurd, atît de atroce!

— E pe undeva prin casă.

— Unde?

— Bună întrebare. Mi-o pun şi eu. Ai să m-ajuţi să-mi răspund. Cheam-o pe nevastă-ta, ordonă Carver.

— Niciodată, răspunse el.

— Atunci cu atît mai rău pentru voi, răspunse Carver şi trase.

Ascunsă la primul etaj, Charlotte auzi cum Carver îl ţine pe Matt sub ameninţarea pistolului.

Se auzi un foc de armă. Ea strigă:

— Matt!!

— Nu!!! îl auzi ea strigînd.

Carver rînji diabolic. Probabil asta numea el surîs.

Glonţul trecuse la vreun metru pe deasupra capului lui Matt.

— Cheam-o! ordonă Carver cu jumătate de voce.

— Du-te dracului! îi replică Matt printre dinţi.

Carver îşi miji ochii.

— Ea-şi face griji, îţi dai seama? îi spuse cu un ton cu atît mai neliniştitor, cu cît era mai înţelegător şi mai liniştit. Crede că am tras în tine, îşi imaginează că mori. E capabilă să facă o prostie pentru a încerca să te salveze.

Argumentul îl convinse pe Matt.

— Charlotte, rămîi unde eşti, strigă, n-am păţit nimic.

Ea nu răspunse. Cu atît mai bine. Strigătul răsunase în toată casa, de aceea Matt era incapabil să-şi dea seama unde este. Iar dacă el nu putea, cu atît mai puţin Carver.

Deocamdată, era singurul lor avantaj.

Auzind vocea lui Matt, Charlotte simţi că renaşte. Nu era rănit. Trase o gură de aer şi murmură:

— Mulţumesc, Doamne.

— Jocul a durat destul, spuse Carver, destul de tare pentru a înţelege că ei i se adresa. Soţul tău şi cu mine ne îndreptăm spre uşa cea mare. Număr pînă la treizeci. Dacă pînă atunci nu apari, îl omor, înţelegi? Unu... doi...

Charlottei îi era frică. Dar nu era proastă. Dacă ar fi crezut că-i de ajuns să i se predea lui Carver pentru ca Matt să fie salvat, n-ar fi ezitat, dar era sigură că, îndată ce s-ar fi arătat, i-ar fi doborît pe amîndoi. Matt primul, ea după aceea.

După părerea ei, cei doi oameni se aflau într-un culoar aproape de bucătărie. Ceea ce însemna că, pentru a ajunge la uşa principală trebuiau să treacă pe sub scară. Carver ordonase ca ea să se predea. Nu spusese să coboare ca să se predea. Aşadar, o credea încă la parter. Perfect, să creadă. Charlotte avea deci şanse să îi arunce cu ceva în cap, surprinzîndu-l cînd va trece pe dedesubt. Apucînd o vază de pe o comodă, ieşi din cameră şi se duse pe palier. Matt apăru.

Carver continua să numere:

— ... optsprezece... nouăsprezece...

După sunetul vocii, estimă că trebuie să fie cu doi paşi în urmă. Rugîndu-se lui Dumnezeu, aruncă vaza.

Matt auzi un zgomot deasupra capului şi ridică ochii. Zări un enorm vas chinezesc care cădea şi calculă că omuleţul chiar dacă nu-l va primi direct în cap, va fi cu siguranţă surprins. Se pregăti să profite de acest fapt.

Ceea ce se întîmplă în secunda următoare.

În momentul în care porţelanul căzu pe

podea, la picioarele lui Carver, Matt se-ntoarse şi, cu un dos de mînă violent, îl plesni peste antebraţ. Revolverul căzu pe marmură, cu zgomot.

Împotriva unui ins ca Matt, Carver n-avea cum să lupte. Matt îl apucă de gît, îl lipi de perete şi strînse.

Nu-l lăsă decît la rugăminţile Charlottei. Atunci Carver se scurse de-a lungul peretelui şi rămase la podea, sufocîndu-se, cutremurat de spasme, căutînd puţin aer.

Capitolul 11

Pe Charlotte o durea capul. Nu din cauza prezenţei lui Bob Stone, Howie, Walter şi Ruth, nici datorită vînzolelii poliţiei prin casă. Nici pentru că erau nenumăraţi curioşi în parc, nici de la zgomot, nici de foame şi nici datorită orei tîrzii. Ceea ce o mîhnea era Matt, care reintrase în cochilia lui. O privea ca pe o străină. Ca şi cum n-ar fi făcut dragoste cu ea.

Ar fi vrut să meargă la el şi să-i ceară să o strîngă în braţe, însă trebui să renunţe, de teamă să nu consimtă cu o politeţe îngheţată.

Îşi masă tîmplele şi nu spuse nimic.

Matt n-avea nevoie să aştepte acest gest pentru ca să-şi dea seama că Charlotte are migrenă. Înţelesese de mai mult timp. De ce nu dădea

afară pe toată lumea? El, în locul ei, aşa ar fi făcut. Însă nu era cazul să se amestece. Nu era acasă la el.

Fapt care nu-l împiedică totuşi, atunci cînd Howie şi Walter întrebară dacă-i ceva de mîncare în bucătărie, să le recomande un restaurant pe bulevardul *Los Feliz*, încă deschis la aceea oră şi care ar accepta să-i servească... dacă s-ar grăbi puţin. Iar dacă poliţia repeta pentru a suta oară acelaşi detaliu, se hotărî să spună că Charlotte va face o depoziţie completă a doua zi la comisariat, dar că, deocamdată, pentru această seară ajunge. Ieşi chiar să spună celor ce căscau gura pe-afară, în faţa casei şi pe peluză, să meargă să se uite în altă parte.

Singurul care rămase era Bob Stone şi mătuşa Ruth, plîngînd pe umărul Charlottei. Matt, oarecum exasperat, o privea pe cea care era cît pe ce să fie ucisă, consolînd-o pe cea care nu păţise nimic!

— Oh, cum am putut să fiu atît de oarbă, se lamenta bătrîna între două suspine.

— Lasă, lasă, nu-i nimic, spunea Charlotte mîngîindu-i părul.

Mătuşa Ruth tremura. Atunci Bob Stone îşi scoase fularul şi-l puse pe umerii bătrînei, care se întoarse languroasă spre el şi-i mulţumi cu un surîs.

— Mătuşă, spuse Charlotte, sînt îngrijorată de ideea că urmează să pleci singură pe stradă la ora asta tîrzie.

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă, interveni detectivul. Am să veghez personal ca mătuşa să ajungă cu bine.

Matt surîse. În acea clipă, Stone îl ducea cu gîndul la un actor shakespearian în şomaj. Nu ignoră însă că existau femei cărora acest gen de bărbat le plăcea foarte mult. Şi, judecînd după cum îşi dădea ochii peste cap, mătuşa Ruth făcea parte dintre ele. Acest detaliu nu-i scăpase Charlottei, căci ea întrebă după ce ei plecaseră:

— Formează un cuplu simpatic, nu crezi?

— Da, iar pe el cel puţin, nimeni nu-l va putea acuza că aleargă după bani. Îi cunoaşte exact situaţia financiară.

— Eşti cinic, replică ea. Sînt sigură că amicul tău, detectivul, ar fi foarte fericit cu mătuşa.

— Ar fi bucuros să încerce. La urma urmei, e mai bine să fii al cincilea soţ al unei soţii divorţate, decît primul soţ unei văduve.

Charlotte surîse.

— Dar asta n-ar dura mai mult de şase luni, reluă Matt, cu un aer sumbru. Ea a trăit întotdeauna în mătase, pe cînd el nu cunoaşte bunele maniere. Îndată şi-ar da seama că nu e prea şlefuit şi ar începe să se întrebe ce-a găsit la el...

Spunînd asta, Matt se uită încruntat la Charlotte, voind ca ea să înţeleagă fără umbră de îndoială că nu mai vorbea de mătuşa Ruth şi de Bob Stone, ci de ei doi.

— Am avut o scurtă conversaţie cu Howie şi

Walter. Sînt de acord să nu se mai opună testamentului tatălui tău.

— E... formidabil! exclamă Charlotte cu o voce stinsă.

— S-ar părea că totuşi nu te bucuri.

"Desigur, deoarece te iubesc şi vei pleca. Îndată ce totul va fi aranjat, te vei duce... de fapt, nu, deja ai plecat. Te-ai retras în spatele unui zid de ostilitate."

— Pentru că sînt puţin obosită, îi explică ea. Spune-mi-o şi mîine dimineaţă la micul dejun şi vei vedea că voi zîmbi.

— Mîine dimineaţă nu voi mai fi aici.

— Ce, pleci? Chiar în seara asta?

— Da, doamnă! Fiindcă unchii nu ne mai fac greutăţi, prezenţa mea aici nu mai este necesară.

— De ce atît de repede?

"Pentru că dacă tu continui să mă priveşti cu ochii aceia, s-ar putea să-mi uit orgoliul şi să te rog să dai o şansă acestei căsătorii", gîndi Matt. Şi Charlotte, din caritate prost inspirată, ar fi capabilă să spună da. Însă între ea, crescută în puf, şi el, o căsătorie n-ar merge niciodată. Şi, în sfîrşit, ar fi dorit să nu prelungească această suferinţă...

Ridică din umeri.

— La ce bun să amînăm inevitabilul? zise el.

Charlotte rămase mută de uimire şi de durere. Nu putea înţelege şi nu voia să creadă că totul s-a sfîrşit. Că tot ce-au trăit împreună ar putea fi atît de uşor uitat.

O iubise, Doamne Dumnezeule! Iar acum se pregătea să plece, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Dintr-un simţ al onoarei? Din cauza exageratului lui simţ al responsabilităţii, sau din alte motive?

Dar înainte de a pleca, trebuia să-i spună cîteva lucruri. Că l-a iubit. Că întoarce spatele unei comori, care e dragostea ei. Că nu o a iubit-o, poate, dar că a dorit-o şi de asta era sigură. Şi că, dacă ar vrea să-i dea o şansă, ea s-ar simţi capabilă să-l facă fericit.

Nu, dacă i-ar fi vorbit aşa, el i-ar fi cerut să fie raţională, i-ar fi amintit că s-au căsătorit pentru a salva *Rutherford Packaging*, că în prezent lucrul acesta s-a făcut şi nu mai au nici un motiv să rămînă împreună. Ce reprezenta dragostea pentru un bărbat ca el? Nu era un motiv suficient, cu siguranţă, pentru a-i face pe doi oameni să rămînă pentru toată viaţa împreună.

Mai bine să nu-i vorbească despre dragoste, nici să-i spună că-i arde inima. Cu acest om raţional trebuia să fie raţională.

Tuşi pentru a-şi drege vocea.

— Ştii, spuse, e un adevărat mare păcat că povestea asta a căsătoriei noastre n-a ieşit mai bine. Am citit recent într-un magazin că oamenii căsătoriţi trăiesc mai mult decît ceilalţi.

Matt îi aruncă o privire întunecată. Cum îndrăznea ea să numească *această poveste a căsătoriei*, momentele cele mai minunate pe care i-a fost dat să le cunoască?

— Nu trălesc mai mult, răspunse el. Timpul le pare mai lung, iată despre ce e vorba.

Charlotte îşi reţinu rîsul.

— În articol se spunea, de asemenea, că sînt mai fericiţi, insistă ea.

— Ce idioţenie! Fericirea nu se măsoară.

"Nu se măsoară numai atunci cînd bărbatul se întoarce acasă la el", adăugă Matt pentru sine. "Numai cînd se trezeşte noaptea şi o doreşte cu atîta intensitate pe femeia de lîngă el, încît nimic nu mai are importanţă. Numai atunci cînd ideea de a trăi fără ea îl aduce în pragul de a se da cu capul de pereţi."

— În articol se mai afirma că oamenii căsătoriţi riscă mai puţin decît alţii să chelească.

— N-a fost nici măcar un singur chel în familia mea, căsătorit sau necăsătorit.

Charlotte suspină. Ajunsă la capătul argumentelor, alergă la uşă, o încuie şi-i arătă cheia, ascunzînd-o.

— Ce-nseamnă asta? se miră el.

— Păi, încerc să te împiedic să faci cea mai mare tîmpenie din viaţa ta.

— Cum aşa?

— Matt, dacă treci pragul acestei uşi, să ştii că spui adio fericirii, că spui adio unei vieţi îndelungate... fără să mai vorbim de faptul că rişti să cheleşti.

— Pot să fac abstracţie de asta.

— Eu nu.

Matt întinse mîna, încercînd să fie ferm, dar

simţi în degete un tremur.

— Charlotte, dă-mi cheia.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

El păru să ezite. Ar fi dorit atît de mult să o creadă. Dar nu avea dreptul. Nu era acum momentul de a fi dominat de slăbiciune. Scutură din cap.

— Nu, Charlotte. Tu poate crezi ce spui, dar nu este adevărat. Sînt atît de multe lucruri pe care nu le ştii în ceea ce mă priveşte. Nu ştii cum am crescut, ce am făcut...

— Ştiu că eşti un bărbat excepţional.

— Doar în acest moment mă găseşti astfel!

Ea îl privi în ochi.

— Da.

Părea sinceră, încît Matt rămase cu gura căscată.

— Ştiu că eşti mînios, reluă ea, ştiu că ai vrea să uiţi mai bine şi că nu poţi, fiindcă eşti un om de onoare.

— Ai aflat toate acestea singură, domnişoară *Ştie-tot*?

Charlotte surîse dulce, cu surîsul ei de madonă barocă!

— Da, fiindcă eu iubesc şi partea aceasta din tine, pentru că te iubesc aşa cum eşti.

Nu trebuia spus nimic mai mult. Aceste cîteva simple cuvinte avură efectul unei formule magice. Auzindu-le, Matt nu mai opuse nici o rezistenţă,

împins de un elan irezistibil, o luă pe Charlotte în braţe şi o strînse cu putere.

— O, Doamne Dumnezeule! izbucni el pe un ton de condamnat la moarte graţiat. Charlotte, te iubesc atît de mult! Ideea de a te părăsi a fost un infern...

— Atunci de ce voiai să pleci?

— Dar... pentru binele tău, dragostea mea.

— Ştiu. Dar ai să-mi faci acum plăcerea de a nu-mi mai face un bine împotriva voinţei mele.

— Ar trebui să treacă mult timp.

— Sînt gata să-ţi dau toată viaţa mea.

Matt o îmbrăţişă disperat, voind parcă să se asigure că nu visează, că ea se află aici, vie, întreagă, superbă, în braţele sale.

— Charlotte, vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă în sfîrşit, fără suflu.

Ea izbucni în rîs.

— Vreau să-ţi aduc aminte că sîntem deja căsătoriţi!

Sfîrşit